

Lawrence Block - Scudder 07 - Bıçak Sırtı
Lawrence Block

Matthew Scudder polisyeleri:

Babaların Günahları
Cinayet ve Yaratma Zamanı
Ölümün Ortasında
Buzkıracağı Cinayetleri
Ölmenin Sekiz Milyon Yolu
Kutsal Bar Kapandığında
Bıçak Sırtı

Hazırlanan

Tahtalı Köye Bir Bilet
Mezbahada Dans

Bernie Rhodenbarr polisyeleri:

Umduğunu Değil Bulduğunu Yiyen Hırsız
Dolaptaki Hırsız
Kipling'den Alıntı Yapmayı Seven Hırsız
Spinoza Felsefesi Öğrenen Hırsız
Mondrian Gibi Resim Yapan Hırsız
Polisiye Romanlar Okuyan Hırsız
Kendini Humphrey Bogart Sanan Hırsız
Kütüphanedeki Hırsız

“BİR MATTHEW SCUDDER POLİSİYESİ”

Bıçak Sırtı
Lawrence Block

İngilizce aslından çeviren:
Şen Süer Kaya

MACERAPEREST KİTAPLAR

Polisiye

Bıçak Sırtı-Out On The Cutting Edge /
Lawrence Block
İngilizce aslından çeviren: Şen Süer Kaya

© Lawrence Block, 1989
© Oğlak Yayıncılık ve Reklamcılık Ltd. Şti., 1998

Baror International, Inc., Armonk, New York, U.S.A. aracılığıyla yazar sözleşmesi yapılmıştır. Bu yapının bütün hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılarının dışında yayımcının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Kitap ve genel tasarım: Serdar Benli
Kapak tasarımı: Işıl Şeker
Dizgi düzeni; Goudy 10 / 12 pt
Ofset hazırlık: Oğlak Yayınları
Baskı: Oğlak Baskı Hizmetleri

Birinci baskı: Mart, 1999
ISBN 975 - 329 - 207 - 4

"Maceraperest Kitaplar" bir Oğlak Yayıncılık ve Reklamcılık Ltd. Şti. ürünüdür.

Oğlak Yayınları
Genel Yönetim: Senay Haznedaroğlu
Yayın Yönetmeni: Raşit Çavaş
Zambak Sokak 29, Oğlak Binası, 80080 Beyoğlu/İstanbul
Tel: (0-212) 251 71 08-09, Faks: (0-212) 293 65 50
e-posta: oglak@oglak.com

Kuzenim
Jeffrey Nathan için
1943-1988

Yazar, William Smart ile Karen'e, büyük katkıları için Cary Kimble'a ve bu kitabın yazıldığı "Virginia Center for the Creative Arts"daki herkese teşekkür etmekten mutluluk duyar.

Ne zaman hatırlasam, parlak mavi gözsüzünde pırıl pırıl güneşiyle her zaman mükemmel bir yaz günü olarak hayal ederim. Yazdı elbette ama havanın nasıl olduğunu, hatta gündüz olup olmadığını bile bilme olanağına sahip değilim. Olayı anlatan kişi ay ışığından söz etti ama o da orada değildi. Belki de hayal gücü, tıpkı benim parlak bir güneş, mavi bir gökyüzü ve pamuk gibi bulutları hayal etmem gibi, ayışığını doğurmuştu.

Beyaz kireçli çiftlik evinin açık verandasındalar. Bazen onları içeride, mutfaktaki çam masaya otururken görüyorum ama çoğunlukla verandadalar. Votka ve meyve suyu karışımı dolu büyük bir cam sürahi var önlerinde ve verandada oturarak votka içiyorlar.

Bazen onları çiftlikte dolaşırken, el ele ya da birbirlerinin beline sarılmış olarak hayal ediyorum. Kadın çok içmiş ve bu yüzden biraz küstah, gürültücü ve adımları kararsız- İneklere mö'lüyor, tavuklara gıdaklıyor, domuzlara nanik yapıyor ve bütün dünyaya gülüyor.

Ya da onları ormanda yürürken, sonra bir nehrin kıyısında tekrar ortaya çıkarken görüyorum. Birkaç yüzyıl önce, hep çıplak ayaklı çobanlar ve doğada sıçrayıp oynayan sütçü kızlarıyla idealize rustik manzaralar çizen bir Fransız vardı. Düşgücümün bu parçasını da çizebilirdi.

Şimdi çıplaklar, nehrin kıyısında, soğuk otların üzerinde sevişiyorlar.

Düşgücüm bu alanla sınırlı ya da belki de yalnızca mahremiyetlerine saygı duyuyorum. Kadının yüzünü yakın plan görüyorum.

Yüzünde ifadeler oynuyor, rüyalandaki gazete yazıları gibi, daha okuyamadan değişiyor ve odak noktasından çıkıyor.

Sonra adam ona bıçağı gösteriyor. Kadının gökleri büyüyor ve aralarında bir şeyler oluyor. Bir bulut hareket ederek güneşi örtüyor.

Ben böyle hayal ediyorum ve hayal gücümün gerçek duruma çok yaklaştığını sanmıyorum. Nasıl yaklaşabilir ki? Görgü tanıklarının ifadelerinin bile güvenilmez olduğu çok iyi bilinir, ben ise bir görgü tanığı bile değilim. Çiftliği hiç görmedim. Orada bir nehir var mı, bunu bile bilmiyorum.

Fotoğrafları hariç kadını da hiç görmedim. Şimdi bu resimlerden birine bakıyorum ve bana öyle geliyor ki yüzündeki ifade oyununu ve gözlerinin büyüdüğünü neredeyse görebilirim. Ama elbette böyle bir şeyi göremem. Bütün fotoğraflarda olduğu gibi görebildiğim tek şey zamanın donmuş bir anı. Sihirli bir resim değil bu. Bu resimden geçmişi ya da geleceği okuyamazsınız. Arkasını çevirince adımı ve telefon numaramı okuyabilirsiniz ama tekrar önünü çevirdiğinizde her seferinde aynı pozu görürsünüz, dudaklar hafifçe ayırık, gözler kameraya bakıyor, ifade gizemli. Bu fotoğrafa istediğiniz kadar bakabilirsiniz, size sırlarından hiçbirini söylemeyecektir.

Biliyorum. Ben yeterince çok baktım.

1

New York'ta aktörler için üç ünlü kardeşlik örgütü var. Yıllar önce Maurice Jenkins-Lloyd adlı bir aktör, dinleyen herkese bunları özetledi. "Oyuncular" derdi, "aktörmüş gibi davranan beyefendilerdir. Kuzular, beyefendiymiş gibi davranan aktörlerdir, Rahipler ise... Rahipler ikisi de değildir ama ikisi birdenmiş gibi davranır."

Jenkins-Lloyd'un hangi kategoriye girdiğini bilmiyorum. Onu tanıdığım zaman ayıkmiş gibi davranan bir sarhoştu çoğunlukla. Eskiden Dokuzuncu Cadde'de, Elli Yedinci ile Elli Sekizinci sokaklar arasında olan Armstrong'un Yeri'nde içerdi. Dewars's ve soda içer, bütün gün ve gece boyunca içer ama fazla belli etmezdi. Sesini hiç yükseltmez, asla çirkinleşmez, asla iskemlesinden düşmezdi. Gecenin sonuna doğru biraz dili sürçerdi ama hepsi bu kadar. Oyuncu, Kuzu ya da Rahip, hangisi olursa olsun bir beyefendi gibi içki içerdi.

Ve içkiden öldü. Yemek borusu parçalanarak öldüğünde ben de içki içiyordum. Alkolikler için akla gelecek ilk ölüm nedeni bu değil ama alkolikler dışında insanların başına gelirmiş gibi görünmüyor. Buna tam olarak neyin neden olduğunu bilmiyorum, belki yıllar boyu içki içmenin birikmiş etkisi, belki de her sabah birkaç kez kusmanın yarattığı yıpranmaydı.

Uzun zamandır Maurice Jenkins-Lloyd'u düşünmemiştim. Şimdi düşünmemin nedeni, eskiden Kuzular Kulübü olan binanın ikinci katındaki bir Adsız Alkolikler (AA) toplantısına gidiyor olmamdı. Batı Kırk Dördüncü Sokak'taki şık beyaz bina birkaç yıl önce Kuzular'ın artık kaldıramadığı bir lüks haline dönüştü. Onlar da mülkü satarak kent merkezinde başka bir kulüple ortak bir yer tuttular. Binayı bir kilise satın aldı, şimdi diğer kilise faaliyetlerinin yanı sıra deneysel bir tiyatro da var orada. Perşembe akşamları Adsız Alkolikler'in Yeni Başlayanlar grubu, toplantı odasının kullanılması için bir ücret ödüyor.

Toplantı sekiz buçuktan dokuz buçuğa kadardı. Oraya on dakika önce gidip kendimi program başkanına tanıttım. Kahve alarak gösterdiği yere oturdum. Açık bir dikdörtgen biçiminde düzenlenmiş sekiz on tane altı kişilik masa vardı, benim yerim kapıya en uzak köşede, başkanın hemen yanındaydı.

Sekiz buçukta masalarda oturup plastik bardaklardan kahve içen yaklaşık otuz beş kişi olduk. Başkan toplantıyı açtı ve giriş yazısını okudu, sonra başka birini Büyük Kitap'ın beşinci bölümünden bir parça okumaya davet etti. Birkaç duyuru yapıldı: Yukarı Batı Yakası'nda hafta sonu bir dans, Murray Hill'de bir grup yıldönümü, Alanon Evi'ndeki programa eklenen yeni bir toplantı. Dokuzuncu Cadde'deki sinagogda düzenli olarak toplanan bir grup Yahudi, bayramları nedeniyle önümüzdeki iki toplantısını iptal ediyordu.

Sonra başkan, "Bu geceki konuşmacımız Basitleştir Grubu'ndan Matt" dedi.

Gergindim tabii. Oraya girdiğim andan itibaren gergindim. Bir toplantıyı yönetmeden önce hep böyle olurum ama sonra geçer. Başkan beni tanıttığı zaman nazik alkışlar oldu. Alkışlar dinince, "Teşekkürler. Adım Matt ve ben bir alkoliğim" dedim. Sonra gerginlik geçti. Oturup hikâyemi anlattım.

Yirmi dakika kadar konuştum. Ne söylediğimi hatırlamıyorum. Asıl olarak eskiden nasıl olduğunuzu, neler yaşandığını ve şimdi nasıl olduğunu anlatırsınız. Ben de böyle yaptım ama her seferinde farklı bir hikâye haline gelir.

Bazı insanların hikâyeleri kablolu televizyon için yeterince esinleyicidir. Doğu St. Louis'de nasıl çöktüğünüzü ve şimdi IBM'de beklentileri yüksek bir müdür olduğunuzu anlatır bu kanallar. Benim anlatacak böyle bir hikâyem yok. Hâlâ aynı yerde yaşıyor ve aynı yoldan geçimimi sağlıyorum. Tek fark, eskiden içerdim, şimdi içmiyorum, verebildiğim tek esin bu.

Konuşmamı bitirdiğim zaman nazik alkışlar aldım, sonra gezdirdikleri bir sepete herkes kira ve kahve için bir dolar, bir çeyrek attı ya da hiçbir şey atmadı. Beş dakikalık bir aradan sonra toplantı bitti. Toplantılarda farklı formatlar var; burada sırayla gidiliyor ve herkes sırası gelince bir şeyler söylüyordu.

Salonda tanıdığım belki on kişi, tanıdık görünen de yarım düzine kadar kişi vardı. Güçlü çene yapısı ve gür kızıl saçları olan bir kadın, geçmişteki polisliğimle ilgilendi.

"Evime gelmiş olabilirsin" dedi. "Haftada bir evime polis gelirdi. Kocamla ben içip kavga ederdik, komşular da polis çağırırlardı. Uç kez aynı polis koşarak geldi, bir baktım ki onunla ilişkiye girmişim ve gene daha ne olduğunu anlayamadan onunla da kavga ettim. Birileri de polis çağırdı. İnsanlar benim için hep polis çağırıyordu, bir polisle birlikte olsam bile."

Dokuz buçukta dua ederek toplantıyı kapattık. Birkaç kişi yanıma gelerek elimi sıktı ve konuşmam için teşekkür etti. Birçok kişi sigara yakabilmek için hızla binadan ayrıldı.

Dışarıda gece sonbahar başlangıcının serinliğini taşıyordu. Yaz çok zorlu gelmişti, şimdi serin geceler rahatlatıcıydı. Bir blok batıya yürüdüm, yolda bir adam yolumu keserek para istedi. Birbirine uymayan pantolon ve takım elbise ceketi giymişti, ayaklarında yıpranmış tenis ayakkabıları vardı ve çorabı yoktu. Otuz beş yaşında görünüyordu ama herhalde daha gençti. Sokaklar insanı yaşlandırır.

Banyo yapıp tıraş olmaya ve saçını kestirmeye ihtiyacı vardı. Ona verebileceğimden çok daha fazlasına ihtiyacı vardı. Ben ona yalnızca bir dolar verdim; pantolonumun ceplerini karıştırdım, bulduğum parayı avcuna sıkıştırdım. Teşekkür ederek Allah razı olsun, dedi. Yürümeye başladım ve tam Broadway'in köşesini dönmüştüm ki birinin adımı seslendiğini duydum.

Dönünce Eddie adlı adamı tanıdım. Toplantıdaydı. Onu ara sıra başka toplantılarda da görürdüm. Şimdi bana yetişmek için hızlı hızlı yürüyordu.

"Hey, Matt" dedi. "Biraz kahve içmek ister misin?"

"Toplantıda üç bardak içtim. Sanırım eve gideceğim."

"Yukarıya doğru mu yürüyorsun? Seninle yürüyeceğim."

Broadway'den Kırk Yedinci Sokak'a, oradan da Sekizinci Cadde'ye yönelip sağa döndük ve yolumuza devam ettik. Para isteyen beş kişiden ikisini başımdan savdım, diğerlerinin hepsine birer dolar verdim, karşılığında da teşekkür ve dua! aldım. Üçüncüsü de bir doları alıp dua ettikten sonra Eddie, "Allahım, Batı Yakası'nın en yüzü yumuşak adamı olmalısın" dedi. "Sen nesin Matt, hayır diyemeyen bir çocuk mu?"

"Bazen geri çeviriyorum."

"Ama çoğunlukla çevirmiyorsun."

"Çoğunlukla çevirmiyorum."

"Önceki gün televizyonda belediye başkanını gördüm. Sokaktaki insanlara para vermememiz gerektiğini söylüyor. Onların yarısının bağımlı olduklarını, parayı uyuşturucuya harcayacaklarını söylüyor."

"Doğru ama diğer yarısı da yiyecek ve barınağa yatırır."

"Belediye başkanı ihtiyaç duyan herkese parasız yatak ve sıcak yemek verildiğini söylüyor."

"Biliyorum. Bu durumda neden bu kadar çok insana sokaklarda uyuyup çöp kutularından çöplendiğini merak ediyor insan."

"Belediye başkanı camları silenleri de ortadan kaldırmak istiyor. Biliyorsun, gerekli olsun ya da olmasın otomobilinin ön camını silen ve para vermeni bekleyenler. Başkan bu görüntüden hoşlanmadığını, sokakta böyle çalışanları sevmediğini söylüyor."

"Haklı" dedim. "Ayrıca sakat falan da değiller. İnsanları soymalı ya da içki dükkânlarına gizlice girmeliler. Yani kamuoyunun gözü önünde olmamalılar."

"Anladığım kadarıyla belediye başkanının büyük bir hayranı değilsin."

"İdare eder herhalde" dedim. "Sanırım kuru üzüm büyüklüğünde bir kalbi var ama belki de böyle olması gerekiyor, iş tanımının bir parçası bu da. Belediye başkanının kim olduğuna ya da ne söylediğine fazla dikkat etmemeye çalışıyorum. Her gün birkaç dolar veriyorum, hepsi bu. Bu bana zarar vermiyor, kimseye de fazla bir iyiliği dokunmuyor. Yalnızca bugünlerde böyle bir şeyler yapıyorum işte."

"Para isteyen yeterince insan da var."

Gerçekten de vardı. Kentin her yerinde görüyordunuz onları: Parklarda, metrolarda, otobüs ve tren istasyonlarının bekleme salonlarında uyuyanlar. Bazıları zihinsel özürlü, bazıları da uyuşturucu bağımlısıydı. Bazıları ise büyük yarışta bir adım geriye düşen ve yaşayacak bir yeri olmayan insanlardı. Bir evin yoksa iş bulmak zordur, işe alınacak kadar düzgün görünümlü olmak zordur. Ama bazılarının işi de vardı. New York'ta apartman dairesi bulmak zor ve kiralar da çok pahalı; Kira ve Güvenlik Komisyonu'nun yardımıyla bile bir dairenin ön kapısından girmek için iki bin dolardan fazlasına gerek var. Bir iş bulsanız bile, bu kadar parayı nasıl biriktirebilirsiniz?

Eddie, "Allah'a şükür bir evim var" dedi. "Büyüdüğüm daire. Buna inanabiliyor musun? Bir blok yukarıda, iki blok yanda, Onuncu Cadde yakınlarında. İlk oturduğum yer değil tabii. Orası şimdi yok oldu, bina yıkıldı, yeni bir lise yaptılar yerine. Ben, bilmiyorum, dokuz mu ne yaşındayken oradan taşındık. Dokuz olmalı, çünkü üçüncü sınıftaydım. Hapiste yattığımı biliyor musun?"

"Üçüncü sınıftayken, yatmadın herhalde."

Güldü. "Hayır, bundan bir süre sonra. Ben Green Haven'dayken peder öldü, çıktığımda kalacak bir yerimi olmadığı için annemin yanına taşındım. Ev gibi değildi, giysilerimle eşyalarımı koyduğum bir yerdi ama

sonra annem hastalanınca onunla birlikte kalmaya başladım, o öldükten sonra daireyi elimde tuttum. Dördüncü katta üç küçük oda. Ama biliyorsun, kira kontrollü, Matt, ayda 122.75 dolar. Bu kentte adımını atmak isteyeceğin bir otele bir gece için bu parayı ödersin."

Şaşırtıcı ama semtin kendisi de düzelme yolundaydı. Cehennem Mutfağı yüz yıldır sert, zor bir semt olmuştu, şimdi emlakçılar buraya Clinton diyor, yıkık dökük evleri güzeli binalara dönüştürerek altı rakamlı fiyatlar istiyorlardı. Yoksulların nereye gittiğini, zenginlerin nereden geldiğini hiç anlayamadım.

Eddie, "Güzel bir gece değil mi?" dedi. "Elbette daha ne olduğunu anlayamadan havanın soğukluğundan yakınmaya başlayacağız. Bir gün sıcaktan ölüyoruz, bir an sonra da yazın nereye gittiğini merak ediyoruz. Hep böyle, ha?"

"Öyle diyorlar."

Eddie kırkına merdiven dayamıştı. İnce uzundu, soluk bir teni ve uçuk mavi gözleri vardı. Saçları açık kahverengiydi ve açılmaya başlamıştı. Açık alnı ve hafif dişlekliliği ona biraz tavşanımsı bir görüntü veriyordu.

Onun hapiste yatmış olduğunu bilmeseydim bile herhalde bu kadarını tahmin edebilirdim, gerçi bir hırsıza benzediğini söylemenin ötesinde bunun nedenini söyleyemem. Belki de cesaretle sinsiliğin bir bileşimi, omuzlarının duruşunda ve gözlerinin oynamasında fiziksel olarak kendini gösteren bir tavırdı belki. Bunun üstünden aktığını söyleyemem ama onu ilk kez bir toplantıda gördüğümde, büyük ihtimalle paçayı kurtarmış kirli bir adam olduğunu düşünmüştüm.

Bir paket sigara çıkarıp bana ikram etti. Başımı istemem anlamında salladım. Bir tane kendine aldı ve yakmak için kibrit çakarak sönmemesi için avcuyla siperledi. Bir nefes çektikten sonra sigarayı baş parmağıyla işaret parmağı arasında tutup baktı. "Bu boktan şeyi bırakmalıyım" dedi. "İçkiyi bırak ve kanserden öl, yüzde kaç ihtimal?"

"İçkiyi bırakalı ne kadar oldu?"

"Yedi aya yaklaşıyor."

"Harika."

"Bir yıla yakındır programdayım ama içkiyi bırakmam zaman aldı."

"Ben de hemen bırakamamıştım."

"Öyle mi? Ben bir iki ay oyalandım. Sonra uyuşturucu kullanabileceğimi düşündüm, çünkü benim sorunum marihuana değildi, benim sorunum alkoldü. Ama toplantılarda duyduklarım sonunda kafama dank etti sanırım, otu da bıraktım, şimdi yedi aya yakın bir süredir tamamen temiz ve kuruyum."

"Müthiş."

"Bence de öyle."

"Sigaraya gelince... aynı anda birçok şeyi bırakmaya çalışmak iyi bir fikir değil derler."

"Biliyorum. Bir yılı doldurduğum zaman bunu bırakma zamanı gelecek herhalde." Sigarayı hızla içine çekti, sigaranın ucu parladı. "Ben şu tarafa gidiyorum. Biraz kahve içmek istemediğine emin misin?"

"Eminim ama seninle Dokuzuncu Cadde'ye kadar yürüyeceğim."

Uzun bir blok yürüdüktan sonra köşede durup birkaç dakika daha konuştuk. Konuştuğlarımızı pek hatırlamıyorum. Eddie köşede, "Seni tanıttıkları zaman asıl grubunun Basitleştir olduğunu söylemişlerdi. Bu St. Paul'de toplanan grup mu?"

Başımı salladım. "Resmi adı Basitleştir ama herkes St. Paul der."

"Düzenli gider misin?"

"Çoğunlukla."

"Belki seni orada görmüşümdür. Ha, telefonun falan var mı Matt?"

"Tabii. Bir otelde kalıyorum, Northwestern. Resepsiyonu ararsan seni bağlarlar."

"Kimi isteyeceğim?"

Bir an ona baktım, sonra kahkaha attım. Göğüs cebimde, arkasına adım ve telefon numaram yazılı vesikalık fotoğrafla vardı. Eddie, "Matthew Scudder" dedi. "Bu sensin, ha?" Resmi çevirdi. "Ama bu sen değilsin."

"Onu tanıyor musun?"

Başını hayır anlamında salladı. "Kim bu kız?"

"Bulmaya çalıştığım bir kız."

"Seni suçlayamam. Hazır bulmuşken iki tane olsun, birini senden alırım. Nedir bu, bir iş mi?"

"Evet."

"Güzel kız. Genç, hiç değilse bu resim çekilirken gençmiş. Yirmi bir yaşında falan mı?"

"Şimdi yirmi dört. Bu resim bir iki yıl önce çekilmiş."

"Yirmi dört yaş çok genç" dedi. Tekrar fotoğrafın arkasını çevirdi. "Matthew Scudder. Bir insan hakkında en özel şeyleri öğrenmek ama adını bilmemek çok komik. Soyadını demek istiyorum tabii. Benim ki Dunphy ama belki zaten biliyorsundur."

"Hayır."

"Olsaydı ben de sana telefonumu verirdim. Bir buçuk önce borçtan kestiler. Bugünlerden birinde açtıracam. Seninle konuşmak çok iyi oldu, Matt. Belki yarın gece St. Paul'de görüşürüz."

"Büyük ihtimalle orada olurum."

"Ben de oraya gelmeye çalışacağım. Kendine dikkat et."

"Sen de Eddie."

Eddie yeşil ışığın yanmasını bekledikten sonra yavaş yavaş karşıya geçti. Yolun ortasında dönüp gülümsedi. "Umarım o kızı bulursun" dedi.

O gece o kızı ya da başka herhangi bir kızı bulmadım. Elli Yedinci Sokak'a kadar yürüdüm. Otelimde resepsiyona uğradım. Mesaj bırakan yoktu ama Jacob kendiliğinden yarım saat arayla üç telefon geldiğini söyledi. "Üçü de aynı kişi olabilir" dedi. "Mesaj bırakmadı."

Odama çıktım, oturup elime bir kitap aldım. Birkaç sayfa okuduktan sonra telefon çaldı.

Telefonu açınca bir erkek sesi, "Scudder mı?" dedi. Evet dedim. Adam, "Ödül ne kadar?" diye sordu.

"Ne ödülü?"

"O kızı arayan adam sen değil misin?"

Telefonu kapayabilirdim ama bunun yerine, "Hangi kızı" diye sordum.

"Bir yüzünde resmi, öbür yüzünde de senin adın bulunan kız. Onu aramıyor musun?"

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Önce soruma cevap ver" dedi. "Ödül ne kadar?"

"Küçük bir ödül olabilir?"

"Ne kadar küçük?"

"Zenginleşecek kadar değil."

"Bir rakam söyle."

"Belki birkaç yüz dolar."

"Beş yüz dolar mı?"

Fiyat fark etmezdi aslında. Bana satacak bir şeyi yoktu. "Tamam" dedim. "Beş yüz."

"Allah kahretsin. Fazla değilmiş."

"Biliyorum."

Bir sessizlik oldu. Sonra adam, "Tamam" dedi. "Bak, şöyle yapacaksın. Broadway ile Elli Üçüncü Sokak'ın köşesini biliyorsun, Sekizinci Cadde'ye doğru taraftaki köşe. Yarım saat sonra orada buluşalım. Yanında para da olsun. Ekmeği getirmezsen gelmeye de zahmet etme."

"Bu saatte para bulamam."

"Şu bankamatik kartlarından yok mu? Boktan. Tamam, üzerinde ne kadar var? Şimdi bana biraz verirsin, gerisini de yarın tamamlarsın ama kandırmaya da kalkma adamım, çünkü piliç yarın aynı şekilde olmayabilir, ne söylediğimi çakozladın mı?"

"Sandığından daha da fazla."

"Ne diyorsun?"

"Kızın adı ne?"

"Bu ne demek şimdi?"

"Pilicin adı ne?"

"Arayan sensin. Ulan adını da mı bilmiyorsun?"

"Şen de bilmiyorsun, değil mi?"

Biraz düşündü. "Şimdi kullandığı adı biliyorum" dedi. En aptalca kurnazlık. "Herhalde senin bildiğin ad bu değil."

"Şimdi hangi adı kullanıyor?"

"A-ha. Beş yüz dolarla satın alacağın şeylerden biri de bu."

Bir sopayla ya da belki bir bıçakla saldırı satın alacaktın herhalde. Size bir şey sunan bir insan asla ödülü sorarak konuşmaya başlamaz, sokak köşelerinde buluşmak da istemez. Usanarak telefonu kapatmak istedim ama tekrar arardı.

"Bir dakika sus" eleddim. "Kız bulunana kadar hiçbir ödül vermeye yetkili değilim. Satacak bir şeyin yok, benden de para tırtıklayamazsın. Seninle bir sokak köşesinde buluşmak istemiyorum ama buluşsam bile yanımda para getirmezdim. Bir silah, bir kelepçe ve polis getirir, seni bir yere götürür ve bir şey bilmediğine emin olana kadar üzerinde çalışırdım. Sonra biraz daha çalışırdım, çünkü zamanımı boş yere harcadığın için sana kızmış olurdum. İstediyin bu mu? Benimle köşede buluşmak istiyor musun?"

"Ananı.."

"Hayır" dedim, "yanlış anlamışsın. Sen kendi ananı..."

Telefonu yüzüne kapadım. Yüksek sesle kendime ya da ona "Allah belanı versin" dedim, kime dediğimden emin değilim. Sonra bir duş yapıp yattım.

2

Kızın adı Paula Hoeldtke idi ve aslında ona bulacağımı sanmıyordum. Bunu babasına da söylemeye çalıştım ama insanlara duymaya hazır olmadıkları bir şeyi söylemek zor.

Warren Hoeldtke'nin kare biçimli büyük bir çenesi, açık bir yüzü, grileşmeye başlamış kıvrık havuç rengi saçları vardı. Muncie-Indiana'da bir Subaru bayisiydi; onu televizyon reklamlarında arabaları gösterip kameraya bakarak insanlara Hoeldtke Subaru'da olabilecek en iyi anlaşmayı yapacaklarını söylerken hayal edebiliyordum.

Paula, Hoeldtke'nin altı çocuğundan dördüncüsüydü. Muncie'deki Ball State Üniversitesi'ne gitmişti. Hoeldtke bana, "David Letterman da bu okula gitmişti" dedi. "Herhalde bunu biliyorsunuzdur. Tabii Paula'dan önce."

Paula tiyatro bölümünü bitirmiş ve mezun olduktan hemen sonra New York'a gelmişti. Hoeldtke, "Muncie'de bir tiyatro kariyeri yapılamaz" dedi. "Eyaletin hiçbir yerinde yapılamaz aslında. New York ya da California'ya gitmeniz gerekir. Ama bilmiyorum, tiyatro oyuncusu olmak istemeseydi bile herhalde gene de yanımızdan ayrılırdı. Kendi başına yaşama isteği vardı. İki ablası, her ikisi de kent dışından iki oğlanla evlendi ve her iki koca da Muncie'ye taşınmaya karar verdi. Ağabeyleri, oğlum Gordon da benimle birlikte araba işinde. Hâlâ okula giden bir kızım ve bir oğlum var, ne yapacaklarını tam olarak bilmek mümkün değil ama tahmini göre fazla uzağa gitmeyecekler. Ama Paula, onda gezgin ruh vardı. Üniversiteyi bitirecek kadar yanımızda kaldığına bile memnunum."

Paula, New York'ta oyunculuk dersleri alıyor, garsona yapıyor, Batı Ellili sokaklardan birinde oturuyor ve oyuncu seçimlerine katılıyordu. İkinci Cadde'deki bir tiyatrodaki Another Part of Town'ın bir gösteriminde yer almış ve Batı Village'daki Very Good Friends'in sahnede okunmasına katılmıştı. Bay Hoeldtke'de oyunun biletleri vardı, biletleri çıkararak "Oynayanlar" başlığı altında Paula'nın adını ve kısa biyografisini gösterdi.

"Bunun için para almadı" dedi. "Yeni başlayanlar almaz, bilirsin. Başkaları, menajerler, tiyatrocular, yönetmenleri seni görebilsin diye oynarsın. O ücretleri duyarsınız, bir film için beş milyon dolar alanlar vardır ama çoğu, yıllar boyu biraz para kazanır ya da hiç kazanmaz."

"Biliyorum."

"Oyuna gitmek istedik, annesiyle ben. Okumaya değil, o, sahnede oyuncuların durup bir metinden parçalar okumasıydı, pek çekici gelmedi, gerçi Paula isteseydi giderdik. Ama o oyuna bile gelmemizi istemedi. Çok iyi bir oyun olmadığını ve rolünün küçük olduğunu söyledi. Doğru dürüst bir oyuna kadar beklememizi istedi."

Ondan son kez Temmuz'un sonunda haber almışlardı. Sesi iyi geliyordu. Yaz tatili için kent dışına çıkma ihtimalinden söz etmiş ama ayrıntıya girmemişti. Ondan haber almadan birkaç hafta geçince, onu aramışlar ve her seferinde telesekreteri bulmuşlardı.

"Pek evde olmazdı. Odasının küçük, karanlık ve sıkıcı olduğunu söylüyordu, bu yüzden odada fazla zaman geçirmezdi. Önceki gün odasını gördüğüm zaman ona hak verdim. Aslında odayı görmedim, yalnızca binayı ve öndeki holü gördüm ama anladım. İnsanlar New York'ta, başka yerde olsa yıkılacak evlerde yaşamak için yüksek paralar veriyor."

Pek odasında olmadığı için onu doğrudan aramıyorlardı. Bir sistem kurmuşlardı. Paula her ayın ikinci ya da üçüncü Pazar'ı ödemeli olarak kendi adına arıyordu. Onlar santralde memuruna Paula Hoeldtke'nin evde olmadığını söylüyorlardı, da doğrudan Paula'yı onlar arıyordu.

"Aslında telefon şirketini aldatmıyorduk" dedi, "çünkü bizi doğrudan o aramış olsa aynı para tutacaktı ama böyle yapınca konuşma bizim faturamıza yazılıyordu. Paula telefonu kapatmak için acele etmezdi, yani aslında bu işten telefon şirketi kârlı çıkıyordu."

Ama Paula aramadı, telesekreterdeki mesajlara da cevap vermedi. Haziran'ın sonunda Hoeldtke ve karısı en küçük kızlarını da alarak Subaru'lardan birine binip geziye çıktılar. Dakota'ya gidip bir hafta bir çiftlikte ata bindiler ve Badlands ile Rushmore Dağı'nı gördüler. Geri döndüklerinde Ağustos'un ortası olmuştu. Paula'yı aradıkları zaman telesekreter çıkmadı. Bunun yerine telefonun geçici olarak kapatıldığını bildiren bir mesaj vardı.

Hoeldtke, "Yaz tatiline çıkmışsa" dedi, "paradan tasarruf etmek için telefonunu kapatmış olabilirdi. Ama kimseye haber vermeden gider miydi? Bu ona göre bir davranış değildi. Anlık heyecanlara kapılarak bazı şeyler yapabiliirdi ama arayarak; haberdar ederdi. Sorumluluk sahibiydi."

Ama çok fazla sorumluluk sahibi değil. Saatinizi ona göre azarlayamazdınız. Ball State'den mezun olduktan sonraki üç yıl boyunca bazen iki telefon arasında iki ya da üç haftadan fazla süre geçerdi. Yaz için bir yerlere gitmiş olması ve haber vermeye fazla aldırılmamış olması da mümkündü yani. Ana-babası atlara biner ya da Wind Cave Ulusal Parkı'nda gezinirken aramış olması da mümkündü.

Warren Hoeldtke, "On gün önce annesinin doğumgünüydü" dedi. "Ve Paula aramadı."

"Peki bu kaçırmayacağı bir şey miydi?"

"Asla. Unutmuş ve aramamış olamaz. Unutmuş olsa bile ertesi gün arardı."

Ne yapacağını bilmiyordu. New York polisini aramış ve anlaşılır nedenlerle bir şey elde edememişti. Ülke çapındaki bir detektiflik şirketinin Muncie bürosuna gitmişti. New York bürosundan bir detektif Paula'nın en son bilinen adresine gitmiş ve artık orada yaşamadığını tespit etmişti. Yüklü bir avans verilerse olayı araştırmaktan memnun olacaktı.

"Benim paramla ne yaptılar? Yaşadığı yere gidip orada olmadığını mı keşfettiler? Bunu ben kendim de yapabiliyordum. Bu yüzden uçağa atlayıp buraya geldim."

Paula'nın yaşadığı pansiyona gitmişti. Paula, Temmuz başında ayrılmış ve bir adres bırakmamıştı. Telefon şirketi telefonun kesilmiş olduğu dışında yeni bir bilgi vermeyi reddetmişti. Paula'nın çalıştığı restorana gitmiş ve Nisan ayında işten ayrıldığını öğrenmişti.

"Bunu bize söylemiş olabilir" dedi. "New York'a geldikten sonra altı yedi yerde çalıştı ve iş değiştirdiği her seferinde bunu söyledi mi bilmiyorum. Bahşişler iyi olmadığı, biriyle anlaşamadığı ya da bir oyuncu seçimine gitmek istediği zaman ona bırakmak izin vermedikleri için ayrılmıştır. Yani bize söylemeden bu işten ayrılmış ve başka bir yerde çalışmaya başlamış olabilir ya da bize söylemiştir de aklımızda kalmamıştır."

Kendi başına ne yapacağını bilemediğinden polise gitmişti. Polisler ona bunun polislik bir olay olmadığını, öyle görünüyör ki ailesine haber vermeden taşındığını ve yetişkin bir insan olarak her tür hukuki hakkının olduğunu söylemişlerdi. Ona, çok uzun zaman beklediğini, Paula kaybolalı neredeyse üç ay olduğunu ve geriye bir iz kalmışsa bile artık yok olduğunu da söylemişlerdi.

Polis memuru, işin peşine düşmek isterse özel bir detektif tutması gerektiğini belirtmişti. Teşkilat kuralları birini tavsiye etmesini yasaklıyordu. Bununla birlikte, kendisi Bay Hoeldtke'nin yerinde olsa ne yapacağını söylemesinde bir sorun yoktu. Scudder adlı bir adam vardı, aslında eski bir polisti ve Bay Hoeldtke'nin kızının yaşadığı yerin yakınlarında oturuyordu ve...

"O polis kimdi?"

"Adı Durkin."

"Joe Durkin" dedim. "Aferin ona."

"Ondan hoşlandım."

"Evet, iyidir" dedim. Elli Yedinci Sokak'ta, otelimden birkaç bina ötedeki bir kahvede oturuyorduk. Oraya vardığımızda öğle yemeği servisi bitmişti, bu yüzden birer kahve alıp oturduk. Ben fincanımı tekrar doldurturken, Hoeldtke ilk kahvesini hâlâ bitirmemişti.

"Bay Hoeldtke" dedim. "Aradığınız adamın ben olduğumdan emin değilim."

"Durkin dedi ki..."

"Ne dediğini biliyorum. Olay şu, herhalde daha önce kullandığınız kişiler, Muncie'de bürosu bulunanlar yani, siz daha çok yardımcı olabilirler. Araştırmaya çok adam ayırabilir ve benim yapabileceğimden çok daha kapsamlı bir araştırma: yapabilirler."

"Onların sizden daha iyi iş çıkaracağını mı söylüyorsunuz?"

Biraz düşündüm. "Hayır" dedim, "ama görüntüleri daha farklı olur. Örneğin tam olarak ne yaptıklarını, kimlerle konuştuklarını ve ne bulduklarını bildiren ayrıntılı raporlar hazırlarlar. Harcamalarını madde madde belirtip harcadıkları saatleri size fatura ederler." Kahvemden bir yudum aldım, fincanı tabağa koydum. Öne doğru eğilerek, "Bay Hoeldtke, ben doğru dürüst bir detektifim ama tam anlamıyla resmiyet dışıyım. Bu eyalette özel detektif olmak için ruhsata ihtiyaç var ama benim ruhsatım yok. Almak için de hiç acele etmedim Harcamalarımı madde madde yazmam, saatleri saymam, ayrıntılı raporlar da vermem. Bir bürom da yok, bu yüzde burada buluştuk. Bende olan tek şey yıllar boyu geliştirdiğim içgüdü ve yeteneklerim ve istediğinizin bu olduğundan emin değilim."

"Durkin bana ruhsatsız olduğunuzu söylememiştir."

"Söyleyebilirdi. Bir sır değil bu."

"Neden sizi tavsiye etti dersiniz?"

Vicdanımın etkisi altında olmalıydım. Ya da belki işi o kadar da çok istemiyordum. "Bunun bir nedeni benden komisyon bekliyor olması" dedim.

Hoeldtke'nin yüzü bulutlandı. "Bundan da söz etmedi" dedi.

"Buna şaşırmadım."

"Bu ahlaki bir tavır değil" dedi.

"Hayır, değil ama birini tavsiye etmesi de ahlaki bir davranış değil aslında. Ayrıca hakkını vermek gerekir, doğru insan olduğuma inanmasa sizi bana yollamazdı. Herhalde ödeyeceğinin paranın tam karşılığını vereceğime inanıyor"

"Peki verecek misiniz?"

Başımı salladım. "Anlaşmanın bir parçası da size paranızı boşa harcama ihtimalinizin büyük olduğunu söylemek."

"Çünkü..."

"Çünkü Paula ya kendiliğinden ortaya çıkacak ya da hiç çıkmayacak."

Hoeldtke bir an susarak söylediklerimi düşündü. İkimiz de kızın ölmüş olma ihtimalinden söz etmedik ve o söz etmeyecekmiş gibi de görünüyordu. Ancak bunu düşünmemek aynı derecede kolay değildi.

Hoeldtke, "Boşu boşuna ne kadar para harcamış olurum?" diye sordu.

"Varsayalım ki bana bin dolar verdiniz."

"Bu bir avans falan mı olacak?"

"Nasıl bir ad verebiliriz bilmiyorum" dedim. "Günlük bir fiyatım yok, saatlerimi de saymam. Çalışmaya başlıyorum, ne yapmam gerektiğini düşünüyorsam yapıyorum. Başlangıçta atılacak bazı temel adımlar var, önce bunları yapacağım, gerçi beni bir yere götürmelerini beklemiyorum. Sonra yapabileceğim birkaç şey daha var, bir sonuca varabilir miyiz bakacağım. Bin papel tükenmiş gibi görünürse sizden yeni bir ödeme isteyebilirim, siz de vermek isteyip istemediğinize karar verebilirsiniz."

Hoeldtke güldü. "Pek işadamı tarzı bir yaklaşım değil" dedi.

"Biliyorum. Korkarım ben de pek işadamı tarzı biri değilim."

"Tuhaf, bu bana güven veriyor. Bin dolar... sanırım harcamalar için artı bir para ödeyeceğim."

Başımı hayır anlamında salladım. "Fazla harcama çıkacağını sanmam, çıksa da hesabını tutmak yerine kendim ödemeyi tercih ederim."

"Gazete ilanı vermek ister misiniz? Bunu yapmayı düşündüm, kişisel ilanlarda çıkarmak ya da ödül vaad eden resimli bir ilan vermek. Elbette bu bin doların içinde olmaz. Sırf bunu yapmak bile çok para tutar, pahalı bir ilan olur bu."

Ben buna karşı çıktım. "Süt kutusu üzerinde resmini basmak için yaşı geçkin" dedim, "gazetede ilan yayınlanmanın da iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Böylece ödül avcılarının başımıza üşüşmesiyle kalırız ve yarardan çok zararları olur."

"Sürekli, hafızasını kaybetmiş olma ihtimalini düşünüyorum. Gazetede resmini görürse ya da başka biri görürse..."

"Bu da bir ihtimal" dedim. "Ama bunu şimdilik bir kenara bırakalım."

Sonunda bana bin dolarlık bir çek yazdı ve birkaç resim vererek bildiklerini -son adresi, çalıştığı birkaç restoranın adı- anlattı. İki oyun biletini de bana verdi ve kendisinde bunlardan çok olduğunu söyledi. Muncie'deki adresini, evininin ve galerinin telefon numaralarını kaydettim. "İsteddiğiniz her zaman arayabilirsiniz" dedi.

Ona muhtemelen somut bir şey bulana kadar aramayacağımı söyledim. Bir şey bulursam arardım.

Hoeldtke kahvelerimizin parasını ödedi ve garsona bir dolar bahşış bıraktı. Kapıda, "Umut hissediyorum" dedi. "Sanırım doğru bir adım attım. Dürüst ve добрасınız, bunun için teşekkür ederim."

Dışarıda "bul karoyu, al parayı"cular küçük bir kalabalıkla konuşuyor, bir yandan kırmızı karttan gözlerini ayırmamalarını söylüyor, bir yandan da polis var mı diye etrafı kolaçan ediyorlardı.

Hoeldtke, "Bu oyun hakkında bir şeyler okumuştum" dedi.

"Bir oyun değil" dedim. "Küçük bir hiledir. Oyuncu asla kazanmaz."

"Ben de böyle okumuştum. Gene de insanlar oynuyor."

"Biliyorum" dedim. "Nedenini tahmin etmek zor."

Hoeldtke ayrıldıktan sonra resimlerden birini bir fotokopiciye götürüp yüz tane vesikalık kopya yaptırdım. Otelime dönerek arkalarına ıstampama adımı ve telefon numaramı bastım.

Paula Hoeldtke'nin bilinen son adresi, Dokuzuncu Cadde'nin birkaç bina doğusunda, Elli Dördüncü Sokak'taki kırmızı tuğladan bir pansiyondu. Oraya gittiğimde saat beşi biraz geçmişti ve sokaklar evlerine dönen memurlarla doluydu. Girişteki zillerin yanında üstünde YÖNETİCİ yazan tek bir zil vardı. Bu zili çalmadan önce diğer zillerdeki etiketlere baktım. Paula Hoeldtke'nin adı yazılı değildi.

Yönetici uzun boylu, çok zayıf, geniş alınlı ve küçük Çeneli bir kadındı. Çiçekli bir ev giysisi giymişti ve elinde sigara vardı. Bir an durup bana baktı. Sonra, "Özür dilerim, şu an boş yerimiz yok" dedi. "Başka bir yer bulmazsanız birkaç hafta sonra tekrar gelin."

"Odalarınız boşaldığında kaç kiralıyorsunuz?"

"Haftada yirmi bir ama güzel olanları biraz daha pahalı. Elektrik bu paraya dahil. Yemek pişirilmesi yasak ama tek elektrik ızgarası koyabilirsiniz, sorun değil. Her odada biri buzdolabı var. Küçük ama sütünüzün bozulmasını önler."

"Ben kahvemi sütsüz içerim."

"Öyleyse buzdolabına ihtiyacınız olmaz ama bu çok da önemli değil, çünkü hiç boş yerim yok ve yakında boşalmasını da beklemiyorum."

"Paula Hoeldtke'nin elektrik ızgarası var mıydı?"

"Garsonluk yapıyordu, bu yüzden sanırım yemeklerini çalıştığı yerde yedi. Sizi ilk gördüğümde polis olduğunuzu düşünmüştüm ama sonra nedense fikrimi değiştirdim. Birkaç hafta önce bir polis geldi, önceki gün de bir adam geldi, babası olduğunu söyledi. İyi görünüşlü bir adam, beyazlamaya başlamış kızıl saçları var. Paula'ya ne oldu?"

"Ben de bunu bulmaya çalışıyorum."

"İçeri girmek ister misiniz? İlk polise bildiğim her şeyi anlattım, sonra babasına da tekrarladım ama sanırım sizini kendi sorularınız var. Her zaman böyle olur, değil mi?"

Arkasından içeri girip uzun bir koridordan geçtim Merdivenin dibindeki bir masanın üzeri zarf doluydu. "Postayı buradan alıyorlar" dedi. "Ayıyıp elli dört posta kutusuna koymaktansa postacı hepsini bu masanın üzerine koyuyor. İster inanın, ister inanmayın, böylesi daha güvenli. Başka yerlerde apartman girişlerinde posta kutuları var, cankiler sürekli içeri girip maaş çeklerini alıyorlar. Şuradan, soldaki en son kapı benimki."

Odası küçük ama çok düzgündü. Bir çek-yat, arkası düz bir tahta iskemle ve bir koltuk, küçük bir çalışma masası, üzerinde televizyon duran çekmeceli bir komodin vardı. Yer tuğla biçimi karo kaplıydı, üzerine oval kilimler konulmuştu.

Kadın masanın gözünü açıp kira belgelerini karıştırırken ben de iskemleye oturdum. "İşte dedi" dedi. "Onu son kez kirasını ödediği zaman gördüm, yani Temmuz'un altısında. Bir Pazartesi günüydü, kiralar Pazartesi'leri verilir, Paula 135 dolar ödedi. Güzel bir odası vardı, bir kat yukarıda, bazı odalardan biraz daha büyük. Sonraki haftanın Pazartesi günü onu görmedim, Çarşamba günü de odasına gittim. Böyle yaparım, kiralarını ödemeyenlerin kapılarını Çarşamba günleri çalarım, iki günlük gecikmeden dolayı kimseye tahliye davası açmam ama gidip kirayı isterim, çünkü istemesem hiç kira vermeyen bazı kiracılar var.

Paula'nın kapısını çaldım ama cevap veren olmadı, akşam bir daha çaldım, hâlâ odaya gelmemişti. Ertesi sabah, 16 Temmuz Perşembe olacak, kapısını tekrar çaldım, gene cevap alamayınca kendi anahtarımı kullandım." Kaşlarını çattı. "Bunu neden yaptım? Genellikle sabahları odasındadır ama her zaman değil ve kirayı yalnızca üç gün geciktirmişti. Ah, hatırladım! Birkaç gündür alınmamış mektupları vardı, bu ve kiranın gecikmesi... her neyse, kapıyı açtım."

"Ne buldunuz?"

"Korktuğum şeyi değil. Bu tarzda kapı açmaktan nefret ederim, bilirsiniz, siz de polissiniz. Bunu size anlatmama gerek yok, değil mi? Mobilyalı odalarda yalnız yaşayan insanlar, ne göreceğinizden korkarak kapıyı açıyorsunuz. Odası boştu."

"Tamamen boş mu?"

"Hayır, şimdi düşününce hatırladım. Yatak çarşafını bırakmıştı. Kiracılar kendi yatak takımlarını kendileri getirir. Eskiden çarşafı ben verirdim ama on beş yıl kadar önce politikamı değiştirdim. Çarşaf, battaniye ve yastık kılıfı hâlâ yatakta duruyordu. Ama dolapta giysileri yoktu, çekmeceler boştu, buzdolabında yiyecek yoktu. Taşındığına, gittiğine kuşku yoktu."

"Yatak takımını neden bıraktığını merak ettim."

"Belki bunları veren bir yere gitmiştir. Belki kentte ayrılıyordu ve ancak bu kadarını taşıyacak yeri vardı. Belki de unutmuştur. Bir otelden ayrılırken hırsız değilseniz çarşaf ve battaniyeleri almazsınız. Daha önce de yatak takımını bırakanlar oldu. Tanrım, arkalarında bıraktıkları bu kadar kalsa iyi."

Konuyu uzatmadım. "Onun garson olduğunu söylediniz" dedim.

"Şey, hayatını böyle kazanıyordu. Bir oyuncuydu ya olmak istiyordu. Buradaki birçok insan gösteri dünyasına girmeye çalışır. Genç kiracılarım. Uzun yıllardır benimle birlikte yaşayan birkaç yaşlı kişi var, onlar maaşları ve hükümet çekleriyle yaşıyorlar. Bir kadın var, bana haftada on yedi dolar otuz cent'i ödemiyo, buna inanabiliyor musunuz ve binada en iyi odalardan birinde oturuyor. Kirasını almak için beş kat çıkmak zorundayım, bazen Çarşamba günleri bu çabaya değmiyor bile."

"Paula'nın ayrılmadan önce nerede çalıştığını biliyor musunuz?"

"Çalışıp çalışmadığını bile bilmiyorum. Bana söylediğini bile hatırlamıyorum ve bana söylediğinden de şüpheliyim. Kiracılarımla fazla yakınlık kurmam, günlük ilişkiler kurar; ama hepsi bu kadar. Çünkü biliyorsunuz, gelip giderler. Yaşlı Tanrı onları yanına çağırana kadar benimle kalır ama genç gelip giderler, girip çıkarlar. Cesaretleri kırılıp eve dönerleri da biraz para biriktirip doğru dürüst bir daireye çıkarlar. Evlenenler ya da evlenmeden biriyle oturmak için başka taşınanlar da olur."

"Paula ne kadar süredir buradaydı?"

"Üç yıl ya da buna yakın bir süre. Tam üç yıl önce bu hafta taşınmıştı, bunu biliyorum, çünkü babası geldiğinde baktım. Tabii iki ay önce çıktığı için tam üç yıl olmadı. Bu durumda bile birçok kişiden daha çok burada kalmış demektir. Kiraları hükümet kontrolünde olan yaşlı insanlar dışında üç yıldan uzun süredir burada olan birkaç kişi var. Ama çok değil."

"Bana onu anlatın."

"Ne anlatabilirim?"

"Bilmiyorum. Arkadaşları kimlerdi? Zamanını nasıl değerlendirdi? Siz gözlemci bir kadınsınız, bazı şeylere dikkat etmiş olmalısınız."

"Gözlemciyim, evet ama bazen görmem. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Sanırım."

"Kirada elli dört odam var, bazıları büyük odalar ve iki kız birden paylaşıyor. Sanırım şu an altmış altı kiracı var. Onlardan tek istediğim sessiz olmaları, dürüst olmaları ve kirayı zamanında ödemeleri. Nasıl para kazandıklarını sormam."

"Paula'nın bu işlerle bir ilgisi var mıydı?"

"Fahişelik yaptığını düşünmem için bir neden yok. Ama olmadığı konusunda Kutsal Kitap üzerine yemin edemem. Şunu söyleyebilirim, bahse girerim kiracılarımdan en az dördü bu yoldan para kazanıyor, belki de daha da fazlası, önemli olan kim olduklarını bilmeyişim. Bir kadın uyandıktan sonra işe gidiyorsa bir restoranda tabak mı taşıyor, bir masajcıda mı çalışıyor ya da başka bir şey mi yapıyor bilemem. Kiracıların odalarına konuk alması yasak. Bu benim kuralım. Ne yapıyorlarsa dışarda yapsınlar."

"Onun kız arkadaşlarıyla hiç tanışmadınız mı?"

"Paula kimseyi eve getirmedi. Buna izin verilmez. Ben aptal değilim, ara sıra gizlice içeriye birilerini aldıklarını bilirim ama düzenli biçimde yapmamaları için önlem alırım. Paula binadaki kızlardan ya da genç erkeklerden biriyle arkadaşlık kurmuşsa, bunu bilemem tabii."

"Size gittiği yerin adresini bırakmadı, değil mi?"

"Hayır. En son kira ödediği günden beri ondan haber almadım."

"Mektuplarını ne yaptınız?"

"Postacıya geri verdim. Gitti, adres yok. Fazla mektup olmazdı. Telefon faturası, her zamanki ilanlar, herkes gelenlerden."

"Onunla anlaşır mıydınız?"

"Bunu söyleyebilirim. Sessiz, konuşması düzgün ve tem bir kızdı. Kirasını ödüyordu. Üç yıl içinde birkaç kez geciktirdi." Kira belgelerini karıştırdı. "İşte bir anda iki haftalığı birden ödemiş. Şurada neredeyse bir ay ödememiş, sonra benimle hesaplaşacak noktaya gelene kadar haftada fazladan elli dolar vermiş. Bir süredir benimle birliktelerse ve iyi olduklarını bilirsem kiracılarımla bunu yapmasına izin veririm; Ve bunu alışkanlığa dönüştürmezlerse tabii. Bazı insanlara bir süre destek olmak zorunda kalabilir insan, çünkü herkesin zaman zaman kötü dönemleri olabilir."

"Neden size hiçbir şey söylemeden ayrıldı dersiniz?"

"Bilmiyorum" dedi.

"Hiçbir fikriniz yok mu?"

"Bunu yaparlar, bilirsiniz. Birden ortadan kaybolurlar, gecenin bir yarısı bavullarıyla kapıdan gizlice sınırlar. Ama genellikle kirayı bir hafta falan geciktirmişlerse yaparlar ve Paula kirasını ödemiş gibi görünüyor. Aslında tam olarak ödemiş de olabilir, çünkü ne zaman ayrıldığını tam olarak bilmiyorum. En kötü ihtimalle iki gün gecikmiş olabilir çünkü bilebildiğim kadarıyla Pazartesi günü ödeme yaptı ve bir gün sonra da çıktı. Son kez kira ödediği günle anahtarla içeri girdiğim gün arasındaki on gün içinde onu hiç görmedim."

"Tek kelime etmeden ayrılması tuhaf görünüyor."

"Şey, belki ayrıldığı sırada saat geç olmuştu ve beni rahatsız etmek istemedi. Ya da belki normal bir saatti ama ben evde değildim. Ne zaman bir fırsat bulsam sinemaya giderim, bir hafta içi öğleden sonra sinemaya gitmekten daha iyi bir şey olamaz, sinema salonu neredeyse boştur, yalnızca sen ve film olur. Kendime bir video almayı düşünüyordum. Günün herhangi bir saatinde istediğim bir filmi izleyebilirim ve kiralamak için iki üç dolar yeter. Ama odadaki televizyonda izlemekle dev bir perdede izlemek aynı şey değil. Evde dua etmekle kiliseye gitmek arasındaki fark gibi."

3

En tepeden başlayıp aşağıya inerek bir saat kadar pansiyon odalarını dolaştım. Pansiyonerlerin büyük kısmı odasında değildi. Yarım düzine pansiyonerle konuştum ama hiçbir şey öğrenenle öğrenemedim. Konuştuğum kişilerden yalnızca biri Paula'nın resmini tanıdı ama onun çıktığını bile bilmiyordu.

Bir süre sonra vazgeçip yöneticinin kapısını çaldım! Kadın Jeopardy'yi izliyordu ve reklamlara kadar beni bekletti. Sesi kısarken, "Güzel bir program" dedi. "Akıllı insanlar çıkarıyorlar. Hızlı bir zekâsı olmalı insanın."

Hangi odanın Paula'nın olduğunu sordum.

"On iki numaradaydı sanırım." Başını kaldırdı. "Evet, iki. Bir kat yukarıda."

"Hâlâ boş tutmuyorsunuz herhalde."

Kadın güldü. "Size hiç boş yerimiz olmadığını söylememiş miydim? Tekrar kiralamam bir günden fazla sürmedi sanırım Bir bakalım. Price o odayı Temmuz'un on sekizinde tuttu. Paula'nın ne zaman ayrıldığını söylemiştim?"

"Emin değiliz ama gittiğini on altısında keşfetmişsiniz."

"Tamam, işte bu. On altısında boş, on sekizinde kira verilmiş. Herhalde on yedisinde kiralananmış, kız da ertesi taşınmış. Odalarım sözü edilecek kadar uzun bir süre boş durmaz. Şu anda yarım düzine bekleyen var."

"Yeni kiracının adı Price mı?"

"Georgia Price. Bir dansçı. Son bir yıldır dansçılar çok fazla geliyor."

"Odasında olup olmadığına bir bakayım?" Yöneticiye Paula'nın resimlerinden birini verdim. "Aklınıza bir şey gelirse telefon numaram arkada yazıyor" dedim.

"Evet, Paula bu" dedi. "Ona çok benzeyen bir resmi. Sizin adınız da Scudder mı? Tamam, bir dakika, ben de size kartlarımdan vereyim."

Kartvizitte Florence Edderling yazıyordu. Kiralık Odalar.

"Bana Flo derler" dedi. "Ya da Florence, farketmez."

Georgia Price odasında değildi ve o gün yeterince kapı çalmıştım. Bir kafeden sandviç alarak toplantıya giderken yedim.

Ertesi sabah Warren Hoeldtke'nin çekini bankaya götürüp yanıma biraz nakit para ve yüz tane bir dolar aldım. Paraları pantolonumun ön cebine koydum.

İnsan hiçbir yere para istenmeden gidemiyor. Bazen başımdan savıyorum. Bazen de cebime uzanıp bir dolar veriyorum.

Bir süre önce polislikten ayrıldım ve karımla iki oğlumu terk ederek bir otele taşındım. İşte o sıralarda kiliseye para vermeye başladım. Ödemeyi aldıktan sonra gelirimim onda birini karşılaştığım ilk tapınma evine bırakıyordum. Kiliselerde çok zaman geçirirdim. Orada ne aradığımı bilmiyorum, bulup bulmadığımı da söyleyemem ama karşılığında bana ne verirse versin kazancımın yüzde onunu oraya bırakmak bana nedense doğru geliyordu.

İçkiyi bıraktıktan sonra bir süre daha kiliseye vermeye devam ettim ama kendimi rahatsız hissedip vazgeçtim. Ne var ki vazgeçince de kendimi rahat hissetmedim. İlk düşüncem parayı AA'ya vermektir ama AA bağış kabul etmiyordu. Harcamaları karşılamak için bir sepet dolaştırırlardı ama en fazla istedikleri toplantı başına bir dolar falandı.

Bu yüzden parayı sokakta önüme çıkıp para isteyen insanlara vermeye başladım. Bundan da çok hoşnut değildim ama daha iyi bir yol da bulamamıştım.

Birçok insanın verdiği parayı içki ve uyuşturucu harcadığından eminim ama neden olmasın? İnsan parasını en çok ihtiyaç duyduğu şeye harcar. İlk başlarda hangilerinin dilenci olduklarını anlamaya çalıştım dilencilerden kendimi ama bunu uzun süre yapamadım. Bir yandan bana hiç uymayan bir davranıştı, bir yandan da hiç kolay değildi, anında detektiflik gibi bir şeydi. Kiliseye para verdiğim zaman bu parayla ne yaptıklarını bilmek ya da onaylayıp onaylamayacağımı öğrenme zahmetine katlanmamıştım. Rahipler beni paramı kendilerine Cadillac almak için de kullanmış olabilerdi. Neden aynı şeyi uyuşturucu satıcıları da yapmasın?

Hazır böyle bir duygu içindeyken Midtown North'a kadar yürüyüp Detektif Joseph Durkin'e elli dolar verdim.

Önceden aramıştım, bu yüzden Joe beni bürosunda bekliyordu. Onu bir yıldır görmemişim ama pek değişmiş görünmüyordu. Biraz kilo almıştı. İçki yüzünde etkisini göstermeye başlamıştı ama bu içkiyi bırakmak için bir neden değil. Yanakların biraz kızarması, bazı kılcal damarların çatlaması yüzünden içkiyi kim bırakır ki?

Joe, "Honda satıcısının seninle bağlantı kurup kurmadığını merak ediyordum" dedi. "Almanca bir adı vardı ara neydi hatırlamıyorum."

"Hoeldtke. Ayrıca Honda değil, Subaru."

"Bu çok önemli bir ayrım, Matt. Boş ver, sen nasılsın bakalım?"

"Fena değil."

"İyi görünüyorsun. Düzgün bir yaşantı, ha?"

"Bu da benim sırrım."

"Erken kalkıyorsun? Yemeklerde bol lifli yiyecekler yiyorsun?"

"Bazen de parka gidip doğrudan bir ağacı kemiriyorum."

"Ben de. Kendimi tutamıyorum." Eliyle saçını geriye doğru sıvazladı. Saçları siyaha yakın bir kahverengiydi ve düzeltilmeye ihtiyacı yoktu; taradığı biçimde dümdüz duruyordu. "Seni görmek çok güzel, bunu biliyor muydun?"

"Seni görmek de güzel, Joe."

El sıkıştık. Avcunun içine bir onluk ve iki yirmilik sıkıştırdım. Eli bir anda ortadan kaybolup boş olarak tekrar ortaya çıktı. "Hoeldtke'den sana bir iş çıkacağını düşündüm" dedi.

"Bilmiyorum" dedim. "Adamdan biraz para aldım, birkaç kapı çalacağım. Ne işe yarayacak bilmiyorum."

"Onu rahatlatırsın, hepsi bu. Hiç değilse elinden geleni yapıyor, değil mi? Sen de onu söğüşlemiyorsun."

"Hayır."

"Babasından kızın bir resmini alıp morgta kontrol ettirdim. Haziran'dan bu yana birkaç tane kimliği belirsiz beyaz kadın cesedi vardı ama kız bunlara uymadı."

"Bunu yaptığını tahmin etmiştim."

"Evet, şey, yaptığım tek şey buydu. Polislik bir iş değil."

"Biliyorum."

"Bu yüzden seni önerdim."

"Biliyorum ve teşekkür ederim."

"O zevk bana ait. Bir şeyler bulabildin mi?"

"Daha çok erken. Bir şey var, oturduğu yerden çıkmış. Tası tarağı toplayıp gitmiş."

"Bu iyi işte" dedi. "Hayatta olma ihtimalini artırıyor."

"Biliyorum ama doğru görünmeyen şeyler de var. Morga baktırdığını söyledin. Ya hastaneler?"

"Komada olabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Olabilir."

"Kızdan en son ne zaman haber alınmış, Haziran'da mı? Bu koma için uzun bir süre."

"Bazen yıllarca komada kalıyorlar."

"Evet, doğru."

"Kirasını da Haziran'ın altısında ödemiş. Ne oluyor, iki ay mı, birkaç gün mü?"

"Gene de uzun bir süre."

"Komadaki bir insan için değil. Göz açıp kapayana kadar geçen bir zaman."

Joe bana baktı. Fazla bir şey ele vermeyen soluk gri gözler vardı ama şimdi biraz eğleniyormuş gibi görünüyorlardı. "Göz açıp kapayana kadar" dedi. "Önce pansiyondaki odasından ayrılıyor, sonra hastaneye giriyor."

"Bir rastlantı olabilir" dedim. "Taşınıyor ve bir iki gün içinde kaza geçiriyor. Kimlik yok, duyarlı bir vatandaş kız kendini kaybetmişken çantasını araklamış. Kız şimdi hastane odasında kimliksiz yatıyor. Kaza olmadan önce ana babasını arayıp taşınacağını söylemedi. Böyle olmuştur demiyorum ama bu da mümkün."

"Bence de. Hastaneleri kontrol ettin mi?"

"Çevredeki hastanelere gidebileceğimi düşündür Roosevelt, St. Clare's."

"Tabii kaza herhangi bir yerde de olmuş olabilir."

"Biliyorum."

"Kız taşınmışsa herhangi bir yere taşınmış olabilir, bu yüzden kentin herhangi bir yerindeki bir hastanede olabilir."

"Bunu ben de düşünmüştüm."

Joe bana bir bakış fırlattı. "Herhalde elinde başka resimli vardır. Ha, tamam, arkasında numaran var. Senin için bunları hastanelere dağıtmamda bir sakınca yok herhalde."

"Bu çok iyi olur" dedim.

"Bahse girerim olur. Bir palto fiyatına çok fazla şey bekliyorsun."

Polis jargonunda palto yüz dolardı. Şapka yirmi beş. Bir kilo ise beş dolardı. Bunlar yıllar önce giyim fiyatları şimdikinden daha ucuz olduğu sırada yerleşmişti. "Verdiklerini bir gözden geçersen iyi olur" dedim.

"Bir çift şapkadan daha fazla etmezler."

"Tanırım" dedi. "Sen ucuzcu bir piçsin, bunu sana daha önce söyleyen oldu mu?"

Paula hastanede değildi, hiç değilse beş semttteki hastanelerde. Olmasını beklemiyordum ama bu yapılması gereken bir işti.

Bunu Durkin'in kanallarıyla öğrenirken, ben de kendi başıma başka işler yaptım. Birkaç gün Florence Edderling'in pansiyonuna birkaç kez daha giderek kapıları çaldım ve evde bulduğum kiracılarla konuştum. Binada hem erkekler hem kadınlar, hem gençler hem yaşlılar, hem New Yorklular hem kent dışından gelenler vardı ama Bayan Edderling'in pansiyonerlerinin çoğu Paula Hoeldtke gibiydi: Genç kadınlar, kente yeni gelenler, umutları çok, paraları az olanlar.

Bazıları Paula'yı ad olarak tanıyordu, gerçi çoğu resimden tanıdı. Birçokları, onun gibi zamanlarının büyük bir bölümünü pansiyonun dışında geçiriyorlardı ve odalarında oldukları zaman da kapılarını kapayarak yalnız kalıyorlardı. Kızlardan biri, "Kırkların filmlerinde böyleydi sanırım" dedi, "sert bir yönetici, kızlar koridorda erkek arkadaşları hakkında konuşmak için toplanıyor, birbirlerinin saçlarını yapıyorlardı. Şey, eskiden bir salon vardı ama yıllar önce bölerek iki oda haline getirdiler ve kiraya verdiler. Selam verip gülümsediğim insanlar var ama aslında bu binada tek bir kişiyi bile tanımıyorum. Bu kızı görmüştüm... Paula mı? Ama adını hiç öğrenmedim, taşındığını bile bilmiyordum."

Bir sabah Aktörler Derneği'ne gittim. Burada Paula Hoeldtke'nin bu derneğin üyesi olmadığını öğrendim. Listelere bakan genç adam Paula'nın AFTRA ya da SAG'ın üyesi olup olmadığını sordu; ben bilmiyorum deyince de iki sendikayı benim için aradı. Paula ikisine de üye değildi.

"Başka bir ad kullanmamışsa tabii" dedi. "Onun soyadını telaffuz etmek olanaksız, aslında yazılınca güzel duruyor ama birçok insanın yanlış söyleyeceği ya da hiç değilse doğru söylediğinden emin olmayacağı bir soyadı. Adını değiştirip Paula Holden ya da buna benzer bir şey yapmadığından emin misiniz?"

"Ana-babasına böyle bir şey söylememiş."

"Koşup ana-babanıza haber vereceğiniz bir şey değil bu, özellikle de soyadlarına büyük bir bağlılık duyuyorsa. Ana-babalar da çoğunlukla duyarlar."

"Sanırım haklısınız. Ama yer aldığı iki oyunda da kendi adını kullandı,"

"Bakabilir miyim?" Oyun biletlerini elimden aldı. "Ha, bu işimize yarayabilir. Evet, işte, Paula Hoeldtke. Doğru mu telaffuz ettim?"

"Evet."

"İyi. Aslında başka nasıl telaffuz edilir bilmiyorum ama emin olamadım. Farklı bir biçimde yazmış da olabilirdi, H-O-L-T-K-Y. Ama bu hoş durmazdı değil mi? Bir bakalım. 'Paula Hoeldtke Ball State Üniversitesi'nde tiyatro bölümünü bitirdi' -ah, zavallı kız- 'burada The Flowering Peach ve Gregory's Garden'da oynadı.' The Flowering Peach Odets'in ama Gregory's Garden ne olabilir? Öğrenci çalışması herhalde. Paula Hoeldtke hakkında söyledikleri bu kadar. Peki bu nedir? Another Part of Town, ne tuhaf bir ad. Paula, Molly'yi oynamış. Oyunu pek hatırlamıyorum ama önemli bir rol olduğunu sanmam."

"Ailesine küçük bir rolü olduğunu söylemiş."

"Abartmamış herhalde. Başka kim var? Hımmm. 'Axel Goldine, Aktörler Derneği'nin izniyle oynuyor.' Bu adamın kim olduğunu hatırlamıyorum ama size telefon numarasını bulabilirim. Oliver'ı oynuyor, yani yaşını başını almış olmalı ama bu deneysel oyunlarda bilinmez ki, bazen rol dağılımı çok yaratıcı olabilir. Paula yaşlı erkeklerden hoşlanır mı?"

"Bilmiyorum."

"Bu nedir? Very Good Friends. Kötü bir ad değil ama nerede oynamışlar? Cherry Lane'de mi? Bunu niye hiç duymadım? Ha, sahne okuması, yalnızca bir kez oynanmış. Kötü bir ad değil, Very Good Friends, biraz düşündürücü ama kötü değil. Ha, Gerald Cameron yazmış. İşinde hayli iyidir. Bu oyunda nasıl rol aldığını merak ediyorum."

"Alışılmadık bir şey mi?"

"Şey, sayılır. Bu tür okumalar için oyuncu seçimi yapılmaz, sanmıyorum. Şöyle olur; yazar oyunun sahnede nasıl olacağıyla ilgili bir fikir sahibi olmak ister, yönetmenden birkaç uygun oyuncu bularak sahnede okutmasını talep eder. Muhtemelen sponsorlar da izlemiştir. Bugünlerde bu okumalar hayli şık oluyor, çok prova yapılıyor. Bir kısmında ise oyuncular yalnızca iskemlelere oturup radyo skeçindeymiş gibi okuyorlar. Bunu kim yönetmiş? Ha, şanslıyız."

"Tanıdığınız biri mi?"

"Kesinlikle" dedi. Bir numaraya baktıktan sonra telefonu çevirdi. "David Quantrill, lütfen. David. Ben Aaron Stallworth. Nasılsın? Ha, gerçekten mi? Evet, bunu duymuştum." Almacı eliyle kapayıp tavana baktı. "David, bak elimde ne var. Hayır, önemli bir şey değil. Very Good Friends'in sahnede okunması için bir bilet. Okunma aşamasından öteye geçti mi? Anlıyorum. Evet, anlıyorum. Duymamıştım. Ah, çok kötü." Yüzünü ekşitti, bir dakika sessizce dinledi. Sonra, David, seni neden arıyorum" dedi, "yanımda okumaya katılan oyuncuların birini bulmaya çalışan bir adam var. Kızın adı Paula Hoeldtke ve burada Marcy'yi okuduğu yazıyor. Evet. Onu nasıl olup da kullandığını anlatabilir misin? Anlıyorum. Peki, bak, arkadaşım sana gelirse onunla konuşur musun? Sana bazı sorular soracak. Paula'mız ortadan yok olmuşa benziyor ve ailesi tahmin edeceğin gibi deliye dönmüş durumda. Olur mu? Tamam, hemen göndereceğim. Hayır, sanmam. Ona sorayım mı? Ha, anlıyorum. Teşekkür ederim David."

Telefonu kapadı, başağrısını bastırmak istermiş gibi iki parmağının ucunu alınının ortasına yerleştirdi. Gözlerini yere dikerek, "Oyun sahnelenmemiş, çünkü Gerald Cameron okumadan sonra düzeltmek istemiş ve hasta olduğu için bunu yapamamış." Bana baktı. "Çok hasta."

"Anlıyorum."

"Herkes ölüyor. Bunu fark ettin mi? Özür dilerim, bunu söylemek istememiştim. David, Chelsea'de yaşıyor, dur sana adresini vereyim. Aracı olmak yerine doğrudan ona gitmenin daha iyi olacağını düşündüm. Gay olup olmadığını bilmek istedi. Ona sanmıyorum dedim."

"Gay değilim."

"Sanırım yalnızca alışkanlık gereği sormuştur. Hem ne fark eder ki? Artık kimse bir şey yapmıyor. Kimin gay olduğunu kimin olmadığını sormak zorunda değiliz artık. Yapmamız gereken tek şey birkaç yıl bekleyip kimin ölmediğine bakmak." Bana baktı. "Ayı balıklarını biliyor musun?" dedi.

"Anlayamadım."

"Biliyorsun" dedi, "ayı balıkları." Dirseklerini kaburgalarına bastırarak ellerini çırttı ve başını önüne eğerek ayı balıklarını taklit etti. "Kuzey Denizi'nde ve bütün Avrupa kıyılarında. Ayı balıkları ölüyor ve kimse bunun nedenini bilmiyor. Ah, bir virüs bulmuşlar ama bu virüs yüzyıllardır zaten, köpeklerde hastalığa neden oluyor ve ayı balıklarını ısırarak köpek de yok tabii. En iyi tahmin buna hava kirliliğini neden olduğu. Kuzey Denizi çok kirlendi, bu kirliliğin ayı balıklarının bağışıklık sistemini zayıflattığını ve virüslere karşı dirençlerini kırdığını düşünüyorlar. Ben ne düşünüyorum biliyor musun?"

"Ne?"

"Yeryüzünde AIDS var. Hepimiz can çekişen bir gezegende boş yere mutlu olmaya çalışıyoruz, gay'ler de her zamanki gibi modayı yakından takip etme alışkanlıklarıyla sayılarını artırıyorlar. Tıpkı ölümün bıçak sırtında olmak gibi."

David Quantrill'in çatı katı, Batı Yirmi İkinci Sokak'ta apartmana dönüştürülmüş bir işhanının dokuzuncu katındaydı. Yüksek tavanlı dev bir odadan oluşuyordu, duvarları beyaza boyalıydı, üzerine canlı renklerde soyut yağlıboya resimler asılmıştı. Mobilyalar da beyazdı ama fazla değildi.

Quantrill kırk yaşlarında, saçları hayli dökülmüş bir adamdı. Az kalmış saçlarını uzatmıştı. Pipo içerek Paula Hoeldtke'yi hatırlamaya çalıştı.

"Unutmayın ki neredeyse bir yıl oldu" dedi, "öncesinde de sonrasında da onu ne gördüm ne işittim. Friends'te nasıl oldu da okuma yaptı? Onu tanıyan biri vardı ama kim?"

Hafızasını toplaması birkaç dakika aldı. Marcy rolü için Virginia Sutcliffe adlı başka bir oyuncuyu düşünmüştü. "Sonra Ginny bana son anda telefon ederek Allah'ın belası bir yerde Seesaw'u iki hafta boyunca oynamaya çağırıldığını söyledi. Baltimore'da mı? Fark etmez. Her neyse, beni çok seviyormuş da falan filan. Sınıfta bir kız arkadaşı olduğunu, kızın Marcy için biçilmiş kaftan olduğunu söyledi. Onu görmek isterim dedim. Kız da geldi ve metni okudu, iyiydi." Fotoğrafa baktı. "Güzel kız, değil mi ama yüzünde hiçbir ilginçlik yok. Sahne performansında olağanüstülük yoktu ama yeterliydi, üstelik elimde cam ayakkabıyla bütün krallıkta Cindrella'yı arayacak zamanım da yoktu. Onu asıl oyunda kullanmayacağımı biliyordum. Bu rolü Ginny'ye hazırlamıştım, diğer oyuncularla uyuşacağını ve Baltimore'a gidip beni yüzüstü bırakmasını affedeceğimi varsayarsak tabii."

Ginny'yi nasıl bulabileceğimi sordum. David'de onun telefon numarası vardı ama telefon cevap vermeyince servisini arayıp onun Los Angeles'da olduğunu öğrendi. Menajerini? arayarak California'daki numarasını buldu. Bir iki dakika! Ginny ile sohbet ettikten sonra telefonu bana verdi.

Ginny, "Paula'yı pek hatırlamıyorum" dedi. "Onunla sınıftan tanışıyorduk ve Marcy için uygun olduğunu düşünmüştüm. Acemi, tedirgin bir havası vardı. Paula'yı tanıyor musunuz?" Tanımadığımı söyledim. "Herhalde oyunu da bilmiyorsunuz, o zaman neden söz ettiğimi de anlayamazsınız. Daha sonra onu görmedim, David'in onunla çalıştığını bile bilmiyordum."

"Onunla aynı tiyatro sınıfında mıydınız?"

"Evet. Onu pek tanımadım. Kelly Greer'in atölyesindeydik, Broadvvey'in üst tarafında ikinci kattaki bir stüdyoda, her Perşembe öğleden sonra iki saat. Bir sahnede oynamıştı, iki kişi otobüs bekliyor sahnesini, çok iyi olduğunu düşünmüştüm."

"Sınıfta yakın olduğu biri var mıydı? Erkek arkadaşı var mıydı?"

"Bunu bilmiyorum. Onunla gerçekten konuştuğumu bile hatırlamıyorum."

"Baltimore'dan döndükten sonra onu gördünüz mü?"

"Baltimore mu?"

"Sanırım bir oyunda yer almak üzere iki haftalığı?! gitmişsiniz ve bu yüzden okumaya katılmamışsınız."

"Ah, Seesaw" dedi. "Baltimore'da iki hafta değil, Louisville'de bir hafta, Memphis'de bir haftaydı. Hiç değilse Graceland'i gördüm. Sonra Noel için Michigan's eve gittim. New York'a döndükten sonra üç hafta bir pembe dizide oynadım, bunu bana Allah gönderdi ama Perşembe öğleden sonraki derslere de gidemedim. Tekrar serbest kaldığım zaman Pd Kovens'ın sınıfında bir kişilik yer açılmıştı, onunla uzun süredir çalışmak istiyordum, emprovizasyon çalışması yapmaktansa bunu tercih etmeye karar verdim. Bu yüzden Paula'yı bir daha görmedim. Başı dertte falan mı?"

"Olabilir. Öğretmenin Kelly Greer mi olduğunu söylemişsiniz?"

"Evet. Kelly'nin numarası Rolodex'inde var ama şu anda New York'taki masamın üzerinde, bu yüzden işinize yaramaz. Ama eminim rehberde vardır. Kelly Greer, G-R-E-E-R."

"Eminim bu adamı bulabilirim."

"Kadını. Paula hâlâ onunla çalışıyorsa buna şaşırıyorum. Genellikle emprovizasyon atölyelerinde çok durulmaz, çoğunlukla birkaç ay yeterli olur ama belki Kelly size bilgi verebilir. Umarım Paula iyidir."

"Ben de öyle umuyorum."

"Şimdi gözümde canlandı... sahneyi oynarken. Öyle... aradığım sözcük neydi? Kırılğan görünüyordu."

Kelly Greer ufak tefek enerjik bir kadındı. Gri bukleli saçı ve çok büyük kahverengi gözleri vardı. Rehberden telefonunu alarak evini aramıştım. Beni davet etmek yerine Broadway'de bir muhallebicide buluşmayı önerdi. Ön tarafta bir masaya oturduk. Ben tuzlu bir çörek ve kahve aldım. Bayan Greer ise bir tatlı ve iki büyük bardak süt istedi.

Paula'yı hatırladı.

"Varabileceği bir yer yoktu" dedi. "Sanırım kendi de bunu biliyordu ve bu onun diğerlerinin önüne geçmesini sağladı."

"İyi değil miydi?"

"İyi idi. Çoğu iyidir. Ah, bazıları umutsuzdur ama bu noktaya kadar gelenlerin büyük kısmı yetenekli sayılır. Kötü! değiller. İyi, hatta hayli iyi olabilirler. Ama bu yeterli değil."

"Başka ne gerekir?"

"Müthiş olmanız gerekir. Şansın da büyük rolü var diye; düşünürüz. Doğru insanları tanımak ya da doğru insanlarla yatmak. Ama aslında böyle değil. Başarılı olanlar mükemmeldir. Yetenek sahibi olmak yeterli değil. Yetenek kesinlikle üstünüzden akacak biçimde olmalı. Sahneyi, ekranı aydınlatmalısınız. Parlamalısınız."

"Ve Paula böyle değildi."

"Hayır ve sanırım bunu biliyordu ya da hiç değilse yarı yarıya biliyordu, daha önemlisi bunun kalbini kırdığını sanmıyorum. Bu başka bir şey, yeteneğin yanı sıra hırsınız da olmalı. Umutsuzca istemelisiniz ve Paula'nın böyle istediğini sanmıyorum." Bir an düşündü. "Ama başka bir şey istiyordu."

"Ne?"

"Bilmiyorum. Onun bildiğinden de emin değilim. Para mı? Şöhret mi? Çoğunu buraya çeken şey bunlar, özellikle de Batı Kıyısındakileri. Oyunculüğün zengin olma yolu olduğunu düşünürler. Bense hiç de böyle düşünmüyorum."

"Paula'nın istediği bu muydu? Para ve şöhret mi?"

"Ya da görkem. Ya da heyecan, serüven. Aslında onu ne kadar tanıyordum? Geçen sonbaharda sınıfıma gelmeye başladı ve beş ay kadar devam etti. Derslere çok bayılmıyordu. Bazen hiç görünmezdi. Bu çok yaygın bir şeydir; iş bulurlar, oyuncu seçimine katılırlar, başka bir engel çıkar falan."

"Ne zaman dersleri bıraktı?"

"Hiçbir zaman resmi olarak bırakmadı, birden gelmez oldu. Defterde baktım, en son Şubat ayında gelmiş."

Paula ile aynı zamanda derslere katılan bir düzine kadar erkek ve kadının adlarıyla telefonları vardı. Paula'nın bir erkek arkadaşı olup olmadığını ya da dersten sonra onu alan birinin olup olmadığını hatırlamıyordu. Paula'nın sınıf arkadaşlarından biriyle yakın bir ilişki kurup kurmadığını da bilmiyordu. Konuştuğum Virginia Sutcliffe dışında bütün ad ve numaraları yazdım.

"Ginny Sutcliffe, Paula'nın emprovize bir otobüs durağı sahnesinde oynadığını söyledi" dedim.

"Öyle mi? Bu tür durumları çok kullanırım, dürüst olmak gerekirse Paula'nın bu sahneyi nasıl oynadığını hatırlamıyorum."

"Ginny'ye göre acemi, tedirgin bir havası vardı."

Bayan Greer gülümsedi ama gülümseyişi alaylı değildi. "Acemi, tedirgin bir hava" dedi. "Dalga geçmeyin. Her yıl binlerce acemi ve tedirgin görünümlü genç New York'a gelir, müthiş yeteneklerinin ülkenin kalbini eriteceğini umarlar. Bazen terminale gitmek, otobüsleri karşılamak hepsine evlerine dönmelerini söylemek geçiyor içimden."

Sütünü içti, peçeteyle dudaklarını sildi. Ginny'nin Paula'nın kırılğan göründüğünü söylediğini aktardım.

"Hepsi kırılğandır" dedi.

Paula'nın sınıf arkadaşlarını aradım, bazılarıyla yüz yüze görüştüm, diğerleriyle telefonda konuştum. Kelly Greer'in listesindeki herkesi aradım, aynı zamanda da Flo Edderling'in pansiyonunda kapıları çalmaya, görüşülmeyen kiracılar listesindeki adların üstünü çizmeye devam ettim.

Daha önce müşterimin yaptığı gibi, Paula'nın en son bilinen işyeri olan restorana gittim. Buranın adı Büyücünün Şatosu'ydu ve Batı Kırk Altıncı Sokak'ta İngiliz pub tarzı bir Verdi. Menüde çoban böreği ve delikteki kurbağa denilen bir şey vardı. Yönetici Paula'nın baharda ayrılmış olduğunu doğruladı. "İyi bir garsondu" dedi. "Neden ayrıldığını unuttum ama kırgın ayrılmadık. Onu tekrar işe alabilirim." Paula'yı hatırlayan bir garson vardı: "İyi bir kızdı ama biraz dalgındı kafasını tam olarak yaptığı işe vermiyordu." Kırkıncı ve Elline sokaklarda birçok restorana girip çıktım. Bir ikisinin Paula'nın Büyücünün Şatosu'ndan önce çalıştığı yerler olduğu ortaya çıktı. Biyografisini yazmayı planlamış olsaydım bu bilgi yarar olabilirdi ama Temmuz'un ortasında nereye gittiği hakkında bana pek yardımcı olmadı.

Dokuzuncu Cadde, Elli İkinci Sokak'ta Paris Yeşili adlı bir barın yöneticisi, kızın tanıdık göründüğünü ama orada çalışmadığını söyledi. Kocaman sakalı olan iriyarı barmen resmi görmek istedi. "Burada çalışmadı" dedi, "ama buraya gelirdi. Ama son bir iki aydır gelmiyor."

"Baharda mı?"

"Nisan'dan beri, çünkü burada çalışmaya Nisan'da başladım. Adı neydi demiştin?"

"Paula."

Resmin üzerine elini vurdu. "Adını hatırlamıyorum ama bu o. Onu burada beş altı kez görmüş olmalıyım. Geç saatlerdi. Geç saatlerde gelirdi. Saat ikide kaparız, genellikle ikiye doğru gelirdi. Hiç değilse geceyarısından sonra."

"Yalnız mı gelirdi?"

"Olamaz, yoksa ona takılırdım." Sırttı. "Ya da hiç değil şansımı denerdim, değil mi? Yanında bir adam vardı ama zaman aynı adam mıydı? Sanırım ama bunun için yemin edemem. Onu son gördüğümde beri hiç düşünmedim, bu iki ay önce olmalı."

"En son Temmuz'un ilk haftasında görülmüş."

"Doğru herhalde, bir iki hafta öncesi ya da sonrası olabilir. Onu son kez gördüğümde tekila içiyorlardı, her ikisi de tekila içiyordu."

"Genellikle ne içerdi?"

"Farklı şeyler. Margarita, votka, belki tam değil ama genel izlenimim böyle. Kız içkileri. Ama adam viski içiyor, değişiklik olsun diye de arada bir şaline canine istiyor, bu ne demek şimdi?"

"Dışarısı sıcak demek."

"Tam on ikiden vurdun sevgili Watson." Tekrar sırttı. "Ya ben iyi bir detektif olurum ya da sen iyi bir barmen, çünkü her ikimiz de bununla aynı yere varıyoruz. Bunun karşılığında sana bir içki ısmarlayabilir miyim?"

"Şunu Cola yapalım."

Kendisine bira, bana da Cola getirdi. Biradan küçük bir yudum alarak Paula'ya ne olduğunu sordu. Ortadan kaybolduğunu söyledim.

"İnsanlar böyle şeyleri hep yapar" dedi.

On dakika kadar onunla çalıştık, oradan ayrılırken Paula'nın yanındaki adamın eşkalini almıştım. Benim boyumda, belki biraz daha uzun. Otuz yaşlarında. Koyu renk saçlar, sakal ya da bıyık yok. Spor kıyafetler.

"Bilgisayardan kaybolmuş verileri kurtarmak gibi" diyerek hatırladıklarına kendisi de şaşırıldı. "Bildiğimin bile farkında olmadığım şeyleri hatırlıyorum. Beni rahatsız eden tek şey, yardımcı olmak istediğim için bazı şeyleri uyduruyor olabilmem."

"Bazen böyle de olur" dedim.

"Her neyse, sana verdiğim tanım bu çevredeki adamların yarısına uyar. Bu çevreden mi ondan da emin değilim."

"Onu yalnızca altı yedi kez gördün."

Başını salladı. "Bir de geldikleri saati düşünürsen, diyebilirim ki iş sonrası o kıızı almış, ya da kız onu almış ya da belki aynı yerde birlikte çalışıyorlar."

"Hemen bir içki attırmak için de buraya uğruyorlar."

"Birden fazla içki."

"Kız sıkı içici miydi?"

"Adam öyleydi. Kız yudumluyor, adam deviriyordu. Kiziri içkisi buharlayıp uçmuyordu, içtiğini göstermiyordu da. Adam da göstermiyordu tabii. Aynı yerde çalıştıklarının bir kanıt daha, içkiye burada başlıyorlardı, burada bitirmiyorlardı."

Resmi bana uzattı. Sende kalsın dedim. "Ve aklına bir şey gelirse..."

"Resmin arkasındaki numarayı arayacağım."

Azar azar, parça parça. Yeni Başlayanlar'da hikâyemi anlattığın sırada Paula Hoeldtke'yi aramak için bir haftadan fazla zaman geçirmiştim ve bin dolar değerinde sonuç çıkarmasam bile herhalde babası için bin dolar değerinde zaman ve ayakkabı derisi eskitmiştim.

Düzinelerce insanla konuştum ve sayfalar dolusu not aldım. Çoğalttığım yüz fotoğrafın yarısını dağıttım.

Ne öğrenmiştim? Temmuz ortasında pansiyondaki odasından yok olduktan sonra neler yaptığını anlatamazdım. Nisan'da ayrıldığı garsonluk işinden sonra bir işe girdiğinin kanıtını bulamamıştık. Kafamda gelişen resim, çevreye dağıttığım resimden çok daha az netti.

Paula bir tiyatro oyuncusuydu ya da olmak istiyordu ama bunun için pek çalışmamış ve belli ki derslere gitmekten vazgeçmişti. Akşam geç saatlerde, belki en az altı kez bölgede barlarda erkeklerle birlikteydi. Yalnızdı ama odasında fazla zaman geçirmiyordu. Nereye gidiyor olabilirdi? Parkta yürüyordu? Güvercinlerle mi konuşuyordu?

4

Ertesi sabah ilk düşüncem, telefondaki meçhul kişiye çok sert davrandığım oldu. Önemli bir kaynak değildi ama elimde başka ne vardı ki?

Kahvaltı ederken, aslında başından beri bir şey bulmayı ummamış olduğumu düşündüm. Paula Hoeldtke oyunculuğu ve garsonluğu bırakmıştı. Sonra Florence Edderling'in evinden ve ana-babasının sevgili kızı rolünden ayrılmıştı. Şimdi herhalde yeni bir hayat kurmuştu ve istediği zaman ortaya çıkacaktı. Ya da ölmüştü ve bu durumda onun için yapabileceğim fazla bir şey yoktu.

Bir sinemaya gitmeyi düşündüm ama bunun yerine gün boyunca tiyatro ajanslarıyla konuşarak aynı eski soruları sorup resim dağıtmaya devam ettim. Hiçbiri Paula'nın adını ya da resmini tanımadı. İçlerinden biri, "Herhalde yalnızca herkese açık oyuncu seçimlerine girmiştir" dedi. "Bazıları hemen bir menajer arar, diğerleri ise menajeri etkilemek için biraz bir şeyler yapmaya çalışır."

"En iyi yol hangisi?"

"En iyi yol mu? Bir dayın olması, en iyi yol bu."

Menajerlerle konuşmaktan yorgun düştüm, pansiyonu tekrar denedim. Florence Edderling'in zilini çaldım, kadın beni içeri alırken başını sallıyordu. "Sizden kira almaya başlamam gerek" dedi. "Bazı kiracılarımdan daha çok zaman geçiriyorsunuz burada."

"Görmem gereken birkaç kişi kaldı."

"İstediğiniz kadar zamanınız var. Kimse şikâyetçi olmadı ve olsalar bile umurumda değil."

Görüşmediğim kiracılardan yalnızca biri yerindeydi, Mayıs ayından beri orada yaşıyordu ve Paula Hoeldtke'yi hiç tanımamıştı. "Keşke yardım edebilsem" dedi, "ama bana tanıdık gelmiyor bile. Karşı odadaki komşum sizinle konuştuğunu söyledi, kız kaybolmuş falan."

"Öyle görünüyor."

Omuzlarını silkti. "Keşke yardım edebilsem."

İçkiyi ilk bıraktığım sırada Jan Keane adlı bir kadınla arkadaşlık etmeye başlamıştım. Onu daha önce de tanıyordum ama Jan AA'ya katıldığı zaman görüşmeyi kestik, ben de toplantılara gitmeye başlayınca tekrar biraraya geldik.

Jan bir heykeltraş, Lispenard Sokağı'ndaki bir çatı katında hem oturuyor hem çalışıyor. Burası TriBeCa'da, Cana Sokağı'nın hemen güneyinde. Birlikte çok zaman geçirmeye birbirimizi haftada üç dört gece görmeye, zaman zaman gündü de biraraya gelmeye başladık. Bazen toplantılara birlikte giderdik ama başka şeyler de yapardık. Yemeğe çıkardık ya da Jan bana yemek pişirirdi. SoHo ya da Doğu Village'deki galerilere gitmekten hoşlanırdı. Bu benim pek yapmadığım bir şeydi ama zamanla bundan hoşlandığımı keşfettim. Bu tip durumlarda kendimi hep tuhaf hissedirim, bir resim ya da heykelin karşısında ne söyleyeceğimi asla bilemem, ama Jan'dan hiçbir şey söylememin de uygun olduğunu öğrendim.

Neyin ters gittiğini bilmiyorum. İlişkimiz bütün ilişkiler gibi yavaş yavaş tırmandı ve öyle bir noktaya vardık ki yarı Lispenard Sokağı'nda yaşar oldum. Giysilerimden bazıları Jan'ın dolabında duruyordu, çoraplarımla iç çamaşırlarım da komodininde. Oteldeki odamı bırakmamın iyi olup olmadığını konuşurduk. Hemen hiç gitmezken boşu boşuna kira vermeli ne kadar doğruydum? Öte yandan müşterilerle buluşma yeri olarak kullanılabilir miydi?

Odamı bırakıp çatı katının masraflarını paylaşmaya başlamamın uygun görüldüğü bir nokta vardı. Ama bağlılık, kalıcılık ve belki evlilikten söz etmemiz gereken bir nokta da vardı.

Ama bunların hiçbirini yapmadık ve yapmadan bırakınca da her şeyin olduğu gibi kalması olanaksız hale geldi. Yavaş yavaş birbirimizden uzaklaştık. Birlikte geçirdiğimiz zamanlar somurtkanlıklar ve sessizliklerle doldu, ayrı geçirdiğimiz zamanlar arttı. Başkalarını da görmemiz gerektiğine karar verdik. Bunu kimin önerdiğini gerçekten hatırlamıyorum. Gördük de ve bunun sonucunda birbirimizin yanında kendimizi daha da rahatsız hissettik. Sonunda en küçük bir dram hissi duymadan onun bana ödünç verdiği birkaç kitabı geri götürdüm, kalan giysilerimi aldım ve bir taksiye bindim. Hepsi bu.

İlişkinin bitmesi bir rahatlama duygusu yaratacak kadar uzun sürmüştü ama kendimi bu durumda bile çoğunlukla yalnız hissediyor, bir tür kaybolmuşluk hissi duyuyordum. Yıllar önce evliliğimi bitirirken kendimi daha az yalnız hissetmişim ama o zaman çok içiyordum, pek bir şey hissettiğim yoktu.

Böylece daha çok toplantıya gittim, bazen duygularımdan söz ettim, bazen duygularımı kendime sakladım. Ayrıldıktan hemen sonra kadınlarla çıkmaya çalıştım ama çok hoşlanarak yapmadım. Şimdi kadınları ya da bir kadını görmeye başlamanın zamanı geldi diye düşünüyorum. Bu düşünce hep içimde ama henüz harekete geçecek noktaya gelmedim.

Bütün bunlar Batı Yakası'ndaki pansiyonda kapıları çalıp bekâr kadınlarla yaptığım konuşmalara da ilginç bir hava verdi. Kadınların çoğu benim için biraz gençti ama hepsi böyle değildi. Sorguya çekme işinde flörtü kolaylaştıran bir yan da vardı. Polisken, üstelik evli bir polisken öğrenmişim bunu.

Bazen kaçak Paula Hoeldtke hakkında sonu gelmeyen sorular sorarken sorguladığım kadına güçlü bir çekicilik hissettiğimin farkına vardım. Bazen karşımdakinin de aynı çekiciliği hissettiğini sezdim. Kafamda bizi duygusal yakınlıktan yatak odasına doğru götüren senaryolar yazdım.

Ama hiçbir zaman bir sonraki adımı atamadım. Kendimi uyumsuz hissettim. Pansiyondan altı, on ya da on iki kişiyle konuşmuş olarak ayrılırken ruh halim daha kasvetli bir hal alır ve kendimi çok yalnız hissederdim.

Bu kez tek bir konuşma bu duyguyu yaratmaya yetti Oteldeki odama dönüp toplantıya gitme zamanı gelene kadar televizyonun karşısında oturdum.

O gece St. Paul'de konuşmacı Ozone Park'tan bir ev kadınıydı. Kocasının Pontiac'ı yola çıkar çıkmaz günün ilk içkisini içtiğini anlattı. Votkayı lavabonun altına, eskiden fırın temizleyicilerin durduğu bölüme koyuyordu. "Bu hikâyeyi ilk kez anlattığım zaman bir kadın, 'Ah, canım, diyelim ki yanlış şişeyi aldın ve gerçek fırın temizleyiciyi içtin' dedi. 'Tatlım' dedin ona, 'anla artık, tamam mı? Yanlış şişe yoktu. Gerçekten fırın temizleyici yoktu. O evde on üç yıldır oturuyorum ve fırını bir kez bile temizlemedim.' Her neyse" dedi, "benim sosyal iç içişim de böyleydi."

Farklı toplantıların farklı formatları vardır. St. Paul'de toplantılar bir buçuk saat sürer ve Cuma günleri aşama toplantıları yapılır, AA'nın iyileşme programının on iki adımından biri üzerinde yoğunlaşılır. Bu toplantıda beşinci adım ele alınmıştı ama konuşmacının konuyla ilgili ne anlattığını, sıra bana geldiğinde nasıl bir katkı sunduğumu hatırlamıyorum.

Saat onda Carole adlı bir kadın dışında hepimiz ayağa kalkıp dua ettik. Sonra iskemlemi katlayıp kenara koydum, kahve kabını çöpe attım, küllükleri odanın ön kısmına taşıdım, birkaç kişiyle konuştum, tam gitmek üzere dönmüştüm ki Eddie Dunphy adımı seslendi. "Aaa, merhaba" dedim. "Seni görmemiştin."

"Arkadaydım, birkaç dakika geç kaldım. Söylediklerin hoşuma gitti."

Ne söylediğimi merak ederek, "Teşekkürler" dedim. Eddie kahve içip içmeyeceğimi sordu, ben de Kızıl Alev'e gittiğimin söyleyerek bize katılmasını istedim.

Dokuzuncu Cadde'nin güneyine yürüdük, altı yedi kişi köşedeki büyük bir masaya oturduk. Ben sandviç, patates kızartması ve kahve aldım. Konuşma çoğunlukla politika üzerineydi. Seçime iki aydan az zaman kalmıştı ve insanlar her dört yılda bir söylediklerini, yani oy verilmeye değer ilginç birinin ortaya çıkmamasının utanç verici olduğunu konuşuyorlardı.

Ben fazla bir şey söylemedim. Politikaya fazla dikkat etmem. Masamızda benimle aynı sıralarda içkiyi bırakan Helen adlı bir kadın vardı, bir süre ona çıkma teklif etme fikriyle oyalanmıştım. Şimdi onu gizli bir göz hapsine aldım ve sürekli eksi sütununa yazılan verilerle karşılaştım. Yüksek sesle gülüyordu, dışıya gitmesi gerekiyordu ve ağzından çıkan her cümlede bir bilirsin vardı. Hamburgerini bitirdiğinde romantik ilişkimiz doğmadan ölmüştü. Size söylüyorum, bu harika bir yoldur. Bir sürü kadınla ilişkiye girer ve süratle ilişkiyi bitirirsiniz ama onlar bunun farkına bile varmaz.

On biri biraz geçte tabağın yanına biraz para bırakıp iyi geceler diledim ve hesabımı kasaya götürdüm. Eddie de ayağa kalktı, hesabını ödedi ve arımdan dışarıya çıktı. Onun orada olduğunu unutmuşum neredeyse; konuşmaya benden de az katılmıştı.

Şimdi, "Güzel bir gece, değil mi?" dedi. "Hava böyle olunca insan daha çok soluk almak istiyor. Biraz vaktin var mı? Birkaç blok yürümek ister misin?"

"Elbette."

"Seni daha önce aradım. Otelinden."

"Ne zaman?"

"Bilmiyorum, öğleden sonra. Belki saat üçte."

"Mesaj almadım."

"Ha, bırakmadım ki. Önemli bir şey değil, zaten beni araman mümkün değildi."

"Doğru, telefonun yok."

"Aslında var. Yatağın hemen yanında duruyor. çalışmıyor, tek terslik burada. Her neyse, yalnızca zaman öldürmek istemiştin. Ne yapıyorsun, o kızı mı arıyorsun?"

"Hiç değilse aramaya çalışıyorum."

"Şans yok mu?"

"Şimdiye kadar hayır."

"Şey, belki şansın yaver gider." Bir sigara çıkardı, parmak ucuyla üstüne vurdu. "Orada ne konuşuyorlardı? Politika. Neden söz ettiklerini bile anlamadığımı söylemem gerek. Oy verecek misin Matt?"

"Bilmiyorum."

"Bir insan neden başkan olmak ister merak ediyorum. Bir şey söyleyeyim mi? Hayatımda kimseye oy vermedim. Bir dakika bekle, bu yalan. Kime oy verdiğimi bilmek ister misin? Abe Beame."

"Uzun zaman önceydi."

"Bir dakika bekle, sana yılını söyleyeyim. '73 yılıydı. Onu hatırlıyor musun? Ufacık bir adamdı, belediye başkanı, aday oldu ve kazandı. Hatırlıyor musun?"

"Tabii ki."

Güldü. "Ona on iki kez oy vermiş olmalıyım. Daha çok. Belki on beş."

"Ondan çok etkilenmişe benziyorsun."

"Evet, mesajı beni gerçekten etkiledi. Nasıl oldu biliyor musun, semtimizdeki kulüpten adamlar bir okul otobüsü tutup hepimizi Batı Yakası'na götürdü. Gittiğimiz her bölgede farklı bir ad söyledim, onlar da oy kartına bu adı yazdılar. Oy kulübesine girip küçük bir asker gibi yurttaşlık görevimi yerine getirdim. Kolaydı, bana söylendiği gibi Demokrat adaya vermiştim."

Sigarasını yakmak için durdu. "Bize kaç para verdiklerini unuttum" dedi. "Elli papel diyecektim ama bundan daha az olabilir. On beş yıl öncesiydi, o zaman küçüktüm, bu kadar almış olamam yani. Kaldı ki bize yemek de vermişlerdi ve gün boyunca bedava içki vardı."

"Sihirli sözcükler."

"Gerçekten, değil mi? Parasını ödediğin zaman bile içki Tanrı'nın bir lütfü olunca bedava Tanrım, bundan iyisi can sağlığı."

"Evet, bu bedava içkide mantığı toptan çürüten bir şey vardı" dedim. "Washington Heights'da içki parası ödemek zorunda olmadığım bir yer vardı. Taa Brooklyn'den kalkıp oraya gitmek için taksiye bindiğimi hatırlıyorum. Taksi yirmi dolar tuttu, belki on on iki dolarlık içki içmişimdir, sonra tekrar taksiye binip eve döndüm ve dünyayı müthiş aldattığımı düşündüm. Bunu da bir kez yapmadım üstelik."

"O zaman çok mantıklıydı."

"Müthiş mantıklı."

Sigarasından bir nefes çekti. "Beame'e karşı kim adaydı unuttum" dedi. "Neyi hatırlayıp neyi unuttuğun çok komik. Zavallı orospu çocuğu, on beş kez ona karşı oy verdim ve şimdi adını hatırlamıyorum. Bir komik şey daha. İlk iki üç oydan sonra üstlerini çizme isteği duymadan kulübeye giremiyordum. Yani öbür türlü oy kullanmak, onların paralarını alıp Cumhuriyetçi'ye oy vermek."

"Neden?"

"Kim bilir? O sırada takıntılarım fazlaydı, belki de iyi bir fikir gibi görünmüştür. Kimsenin de bilemeyeceğini düşünmüşümdür. Gizli oylama yapılıyor, değil mi? Ama şöyle düşündüm, evet, gizli oylama olması gerekir ama olması gereken bir sürü bokluk da var ve bizi on beş kez alıp kentte gezdirmişlerse belki nasıl oy kullandığımızı da bilebilirler. Böylece yapmamı dediklerini yaptım."

"Düz mantık."

"Aynen. Her neyse, ilk oy verişim böyle oldu. Bir yıl önce de oy verebilirdim, yeterince büyüktüm ama vermedim, sonra Abe Beame için on beş kez oy verdim ve sanırım sistem bozuldu, çünkü ondan sonra hiç oy vermedim."

Yeşil ışık yanınca Elli Yedinci Sokak'ın karşısına geçtik, Mavi-beyaz devriye arabası sirenlerini öttürerek Dokuzuncu Cadde'de kuzeye doğru hızla ilerledi. Gözden kaybolana kadar gözümüzle takip ettik. Ama trafiğin içinde belli belirsiz de olsa siren sesini duyabiliyorduk.

Eddie, "Biri kötü bir şey yapmış olmalı" dedi. "Ya da acelesi olan birkaç polistir."

"Evet. Matt, toplantıda neden söz ediyorlardı? Beşinci aşama mı?"

"Ne olmuş bu aşamaya?"

"Bilmiyorum. Belki korkuyorum."

Aşamalar içkiyi bırakmış alkoliklerin ruhsal olarak değişmesini, gelişmesini sağlamak için düzenlenmiştir. AA'nın kurucuları, ruhsal gelişimleri üzerinde çalışan kişilerin içkiye dönmeme konusunda daha başarılı olduğunu, değişimle savaşımların ise er ya da geç içkiye geri dönme eğilimi gösterdiklerini keşfetmiş. Beşinci aşama kişinin hatalarını Tanrı'ya kendisine ve başka bir insana itiraf etmesiyle ilgilidir.

Eddie'ye aşamayı açıklayınca Eddie kaşlarını çattı. "Evet ama bu pratikte ne demek oluyor?" dedi. "Birinin yanına oturup yaptığın her kötü şeyi anlatacak mısın?"

"Az çok öyle sayılır. Seni rahatsız eden her şeyi, kafanda ağırlık yapan her şeyi. Düşünce şu, bunu yapmazsan içki içebilirsin."

Eddie söylediklerimi düşündü. "Bunu yapabileceğimden emin değilim" dedi.

"Tamam, aceleye gerek yok. İçkiyi bırakman çok uzun süre önce olmamış, acele etmene gerek yok."

"Belki de."

"Sana aşamaların tam bir saçmalık olduğunu söyleyecek birçok insan olabilir. 'İçki içme, toplantılara git, gerisi safsata.' İnsanların böyle dediğini duymuşsundur."

"Ah, tabii. 'İçki içmiyorsan sarhoş olamazsın.' Birinin bunu ilk kez bana söylediği zamanı hatırlıyorum. Hayatımda duyduğum en harika laf olduğunu düşünmüştüm."

"Doğru olduğu kuşkusuz."

Tam bir şey söyleyecekti ki, bir kadın yolumuzu kesti. Paçavralar içindeydi, üstünde yalnızca bir şal vardı, saçları pislikten yapışmıştı. Bir kolunda minik bir bebek tutuyordu, küçük bir çocuk da şalına yapışmış duruyordu. Ağzını açmadan avcunu gösterdi.

New York'a değil Kalküta'ya aйтmış gibi duruyordu. Son birkaç haftadır onu görüyordum, her seferinde de para vermiştim. Şimdi de bir dolar verdim, kadın hiç konuşmadan karanlığa geri döndü.

Eddie, "Bir kadını bu şekilde sokakta görmekten nefret ediyorum. Yanında çocukları da varsa, Allahım, berbat bir şey."

"Biliyorum."

"Matt, bunu hiç yaptın mı? Beşinci aşamaya geçtin mi?"

"Evet, geçtim."

"Hiçbir şeyi saklamadın mı?"

"Saklamamaya çalıştım. Aklıma gelen her şeyi söyledim."

Eddie söylediklerini düşündü. "Tabii sen bir polissin" dedi. "Kötü bir şey yapmış olamazsın."

"Hadi, canım" dedim. "Gurur duymadığım çok şey yaptım ve bazıları hapis gerektirebilen şeylerdi. Uzun yıllar polislik yaptım ve neredeyse en başından itibaren para aldım. Hiçbir zaman maaşımla geçinmedim."

"Bunu herkes yapar."

"Hayır" dedim, "herkes yapmaz. Bazı polisler temiz bazıları kirlidir, ben de kirliydim. Kendime her zaman buna hiç aldırmadığımı söyledim ve temiz bir pislik olduğumu sürdürdüm. Gerçekte insanları fazla söğüşlemedim ve cinayeti görmezden gelmedim ama para aldım ve beni rüşvet almam için polis yapmamışlardı. Yasadışı bir şeydi bu. Yanlıştı."

"Herhalde."

"Başka şeyler de yaptım. Allah aşkına, bir hırsızdım resmen. Çaldım. Bir keresinde bir soygunu araştırıyordum ve kasanın yanında hırsızın nedense gözden kaçırdığı bir sigara kutusu vardı, kutunun içinde de bin dolara yakın para duruyordu. Parayı alıp cebime attım. Dükkân sahibinin sigorta olduğunu düşündüm, bu durumda ben hırsızdan çalmış oluyordum. Hırsızlığım mazeret buldum ama benim olmayan bu parayı aldığım gerçeğini görmezden gelemezsin."

"Polisler bu tür boktan şeyleri hep yapar."

"Ölüleri de soyarlar, ben de bunu yıllarca yaptım. Diyelim bir pansiyon ya da dairede bir cesetle karşılaştın ve adamın üstünde elli ya da yüz dolar var. Cesedi torbaya koymadan önce ortağınla bu parayı paylaşırsın. Saçmalık, ne de olsa bürokratik işlemlerin bir yerinde zaten kaybolacaktır. Bir mirasçısı varsa bile ona ulaşma ihtimali küçüktür, o zaman neden zamandan ve zahmetten tasarruf edip cebe atmamalı? Ama bunun adı hırsızlık."

Eddie bir şeyler söylemeye hazırlandı ama ben lafımı bitirmemiştım. "Başka şeyler de yaptım. İşlemedikleri suçlar nedeniyle ceza aldırduğım insanlar oldu. Sıradan insanlara komplo kurmuş filan değilim. Bunu yaptığım herkes zaten kötüydü. Bir adamın bilmem ne işini yaptığını ve ona dokunamayacağımı da biliyordum ama işlemeği bir suçta onu teşhis edecek bir görgü tanığı bulabilirdim. Dava kapanırdı."

Eddie, "Kodeste işlemediği suçlardan yatan çok adam var." dedi.

"Hepsi değil. Yani dört kişiden üçü masum olduğuna yemin eder ama onlara inanamazsın. Seni kandırırlar. Yani yalan söylerler." Omuzlarını silkti. "Ama bazen de doğrudur."

"Biliyorum" dedim. "Yanlış nedenlerle doğru insanları içeri tıktığıma pişman olduğumdan emin değilim."

Onları sokaktan topladım ve bunlar sokağa pek de yararı dokunmayan insanlardı. Ama elbette bu demek değil ki doğru bir şey yaptım, bu yüzden bunu da beşinci aşamaya ekledim."

"Yani bunları birine anlattın."

"Dahası da var. Yasalara aykırı olmayan ama beni rahatsız eden şeyler. Evliyken karımı aldatmak gibi. Çocuklarıma zaman ayırmamak, teşkilattan ayrıldığım sırada onlardan da ayrılmak gibi. Genel olarak insanların yanında olmamak gibi. Teyzem gırtlak kanserinden ölüyordu. Annemin küçük kardeşi, ailesinden geriye bir tek ben kalmıştım ve kendime gidip onu hastanede göreceğime söz verip duruyor ama erteledikçe de erteliyordum. Teyzem sonunda öldü. Hastaneye gitmediğim için kendimi o kadar kötü hissettim ki cenazeye de gitmedim. Gerçi çiçek yolladım, Allah'ın belası bir kiliseye gidip Allah'ın belası bir mum da yaktım. Bütün bunlar ölü bir kadını amma da rahatlatmıştır ha."

Birkaç dakika sessizce Elli'li sokaklardan birinde batıya doğru yürüdük, sonra Onuncu Cadde'den sola döndük. Açık kapısından bira kokusu yayılan dökük bir barın yanından geçtik. Bar hem iğrendirici, hem de çekiciydi. Eddie oraya gidip gitmediğimi sordu.

"Son zamanlarda gitmedim" dedim.

"Tam bir ayyaş yatağıdır" dedi. "Matt, birini öldürdün mü?"

"Görev başında iki kez. Bir tane de kazayla ama bu da görev başındaydı. Bir mermi sekerek küçük bir çocuğu vurdu."

Dün gece bundan söz etmiştin."

"Öyle mi? Bazen söz ederim, bazen etmem. Polislikten ayrıldıktan sonra üzerinde çalıştığım işle ilgili olarak sokakta bir adam üstüme atladı. Onu üstümden fırlatınca ters düştü ve boynu kırılarak öldü. Başka bir seferinde de, Tanrım, içkiyi bırakalı bir hafta olmuştu ve çılgın bir Kolombiyalı bir bıçakla üstüme saldırdı, ben de silahımı üstüne boşalttım. Yani yani evet, dört kişiyi öldürdüm, çocuğu da sayarsan beş."

Ama çocuk dışında hiçbiri için uykusuz kalmadın. İşlemedikleri bir suç yüzünden kodese tıktığım belalara da hiç üzülmedim. Bunu yapmak yanlıştı, şimdi olsa yapmazdım ama bunların hiçbiri Peg Teyze ölürken ziyaret etmemem kadar üzüyor beni. Ama ayyaşlar böyledir. Büyük işler kolay gelir. İnsanı çılgına çeviren küçük boktanlıklardır."

"Bazen büyük işler de."

"Seni yiyip bitiren bir şey mi var, Eddie?"

"Allah kahretsin, bilmiyorum. Ben buraların çocuğuyum, Matt. Bu sokaklarda büyüdüm. Cehennem Mutfağı'nda büyüdüğün zaman öğrendiğin şeylerden biri de kimseye hiçbir şey söylememektir. 'Yabancıların yanına sokulma.' Annem dürüst bir kadındı, Matt. Telefon kulübesinde bozuk para bulduğu zaman, geri vermek için çevresine bakınırdı ama onun binlerce kez bunu söylediğini duydum. 'Yabancılara hiçbir şeyini anlatma.' Öte yana gitti, Allah günahlarım affetsin. Peder öldüğü güne kadar haftada iki üç kez eve körkütük gelip onu döverdi. Annem bunu da içine atardı. Biri ona sorarsa, ah ayağı kalmıştı, kapıya çarpmıştı, dengesini kaybetmişti merdivenden yuvarlanmıştı. Ama tanıdıkların çoğu sormamaları gerektiğini biliyordu. Mutfak'ta oturuyorsan sormaman gerektiğini öğrenirsin."

Tam bir şey söyleyecektim ki beni kolumdan tutup yol kenarına çekti. "Haydi karşıya geçelim" dedi.

"Mecbur olmadıkça buranın önünden geçmek istemem."

Söz konusu yer Grogan'ın Açık Evi'ydi. Penceredeki neon lambada Harp ve Guinness adları vardı. "Burada çok içerdim" dedi. "Şimdi olabildiğince uzak durmak istiyorum."

Bu duyguyu biliyordum. Armstrong'un Yeri'nde gece gündüz içtiğim bir dönem olmuştu ve içkiyi bırakınca oranın önünden geçmekten kaçınır oldum. Geçmek zorundaysam gözlerimi uzaklaştırır, hızlı hızlı yürürdüm, sanki arkamdan atlı kovalıyormuş gibi. Sonra Jimmy kira hakkını kaybetti ve bir blok öteye, Onuncu Cadde, Elli Yedinci Sokak'a taşındı. Yerine bir Çin lokantası açılınca hayatımdan bir sorun daha eksilmiş oldu.

"Buranın sahibi kim biliyor musun, Matt?"

"Grogan adlı biri mi?"

"Yıllardır değil. Burası Mickey Ballou'nun yeri."

"Kasap'ın mı?"

"Mickey'yi tanıyor musun?"

"Yalnızca görüntü olarak. Görüntü ve ün olarak."

"Eh, Mickey hem görülecek bir şeydir hem de ünlüdür. Ruhsatta adını bulamazsınız ama burası onun dükkânı. Çocukken kardeşi Dennis ile yakın arkadaşım. Sonra Dennis Vietnam'da öldürüldü. Askere gittin mi Matt?"

Başımı hayır anlamında salladım. "Polisleri almıyorlardı."

"Çocukken tüberküloz geçirmişim. O zaman bunu bilmiyordum ama röntgende çıkınca beni askere almadılar." Sigarasını çöpe attı. "Bunlardan uzak durmak için bir neden daha. Ama bugün değil, ha?"

"Zamanın var."

"Evet, İyi adamdı, yani Dennis. O öldükten sonra Mick'le bazı işler yaptım. Onunla ilgili hikâyeleri duydun mu?"

"Bazı hikâyeler duymuştum."

"Bowling çantasıyla ilgili olanı duydun mu? Çantanın içinde ne olduğunu biliyor musun?"

"Buna inanayım mı, inanmayayım mı asla bilemedim."

"Eh, ben orada değildim. Gerçi bir keresinde, yıllar önceydi, şimdi durduğumuz yerden iki üç blok ötede bodrum katındaydım. Bir adam vardı, ne yapmış olduğunu unuttum. Birilerini aldatmış olmalı. Kalorifer dairesindeydik ve adamı boynundan bir direğe bağlamışlar ve ağızına paçavra tıkmışlardı. Mickey de uzun beyaz kasap önlüğünü giymişti omuzdan ayağa kadar inen bir önlük. Önlük, üzerindeki lekeler dışında bembeyazdı. Mickey bir beyzbol sopası aldı ve adama vurmaya başladı, her yere kan sıçradı. Daha sonra Mickey Grogan'ın önünde önlüğüyle gördüm. Bu önlüğü giyme seviyor, işini bitirmiş bir kasap gibi. "Gördün mü?" dedi bana taze bir kan lekesini göstererek. "Ne olduğunu biliyor musun Bu fare kanı."

Grogan'ın bir blok güneyindeki köşeye ulaşmıştık, şimdi tekrar Onuncu Cadde'nin karşı tarafına geçiyorduk. Eddie, "Hiçbir zaman Al Capone falan olmadım ama bazı işlere bulaştım. Yani, Allah kahretsin, Abe Beame için oy vermek yaptığım en dürüst işti bunların içinde. Otuz yedi yaşındayım ve Sosyal Güvenlikle ancak Green Haven'dayken tanıştım. Beni çamaşırhanede çalıştırdılar. Saatte otuz cent'e mi? Bunun gibi aptalca bir paraya. Vergileri ve Sosyal Güvenlik primini kesebilmeleri için bir Sosyal Güvenlik kart verdiler. O zamana kadar hiç kartım olmamıştı, sonra da hiç kullanmadım."

"Şimdi çalışıyorsun, değil mi?"

Başını salladı. "Küçük işler. Kapatıldıktan sonra barları süpürmek, Dan Kelly'nin Yeri ve Pete's All American All American'ı biliyor musun?"

"Tam bir izbe. Hızlı bir içki için oraya giderdim ama hiç uzun süre kalmadım."

"Tuvalet için gitmek gibi. Bundan hoşlanırdım eskiden, bir bara girersin, kafaya bir içki dikersin, sonra dünyayla karşılaşmak üzere tekrar dışarıya çıkarsın. Her neyse, gece geç saatte ya da sabah erkenden bu iki bara gider, yerleri süpürür, küllükleri boşaltır, iskemleleri masaların çevresine dizerim. Willage'de de bir nakliyat şirketi bana ara sıra gündelik işler verir. Her şey kayıt dışı, bu işler için Sosyal Güvenlik kartına gerek yok. Aradan kaçıyorum."

"Elbette."

"Kıram ucuz, fazla yemek de yemem. Hiçbir zaman çok yememişimdir, paraları nereye harcayacağım? Gece kulüplerine mi? Şık giysilere mi? Yatımın yakıtına mı?"

"Fena durumda değilsin gibi görünüyor."

Dönüp yüzüme baktı. "Evet ama yalnızca günü kurtarıyorum, Matt." Ellerini ceplerine sokup başını eğerek durdu. "Sorun şu, birine anlatmayı isteyip istemediğimi bilmediğim bir iş yaptım. Kendime itiraf ediyorum, tamam, zaten biliyorum. Allah'a da itiraf ediyorum, tamam, bir Allah yoksa fark etmez ama varsa zaten yaptığımı biliyor, bu yüzden işin bu yanı kolay. Ama başka birine anlatmaya gelince, Allah kahretsin, bilmiyorum, Matt. Hapse girebileceğim bazı şeyler yaptım ve bunların bazılarında başka insanlar da vardı. Neler hissettiğimi bilmiyorum."

"Birçok insan papaza giderek ilk adımı atar."

"Günah çıkarma gibi mi?"

"Sanırım biraz farklı. Resmi bir başışlanma aranmıyorsun, yalnızca bir yükten kurtulmaya çalışıyorsun. Katolik olman gerekmez, bir kiliseye katılman gerekmez. Hatta AA'da içkiyi bırakmış olan ve programı bilen bir papaz bile bulabilirsin. Ama böyle olmasa bile günah çıkarma onu bağlayacağı için, başka birine bir şey söylemesinden endişe etmen yersiz olur."

"Kiliseye en son ne zaman gittiğimi söyleyemem. Bir dakika, ne diyorum ben? Allahım, bir saat önce bir kilisedeydim. Aylardır günde bir iki kez kilise bodrumlarına gidiyorum, ama bir ayine en son gittiğim zaman, şey, yıllar önce birkaç düğün törenine gittim, Katolik düğünleri ama komünyonu katılmadım. Günah çıkarmayalı yirmi yıldan fazla olduğuna eminim."

"Papaza günah çıkarman gerekmez. Ama sır saklanmayacağından endişe ediyorsan..."

"Sen böyle mi yaptın? Papaza mı gittin?"

"Programdaki başka bir insana gittim. Onu tanıyorsun Jim Faber."

"Onu tanıdığımı sanmıyorum."

"Elbette tanıyorsun. Sürekli St. Paul'e gelir, bu gece de oradaydı. Benden birkaç yaş büyük. Saçları grileşmiş, çoğunlukla eski bir ordu ceketi giyer. Gördüğün zaman onu tanıyacaksın."

"Kızıl Alev'de değildi, öyle mi?"

"Bu gece yoktu."

"Ne iş yapar, polis, detektif falan mı?"

"Hayır, matbaacı, On Birinci Cadde'de matbaası var."

"Ah, Matbaacı Jim" dedi. "Uzun süre önce içkiyi bırakmış."

"Dokuz yıla yaklaşıyor."

"Evet, eh, bu uzun bir süre."

"Sana yalnızca gün-be-gün yaptığını söyleyecektir."

"Evet, herkes böyle söylüyor. Gene de dokuz koca değil mi? Kaça ayırırsan ayır, isterse saatlere ve dakikalara, gene de dokuz koca yıl eder."

"Doğru."

Bir sigara çıkardı, fikrini değiştirdi, sigarayı tekrar paltosuna koydu. "Jim senin sponsorun mu?"

"Gayri resmi olarak. Resmi açıdan hiç sponsorum olmadı. Bu tür konularda çok iyi değilimdir. Jim bir şey konuşmak istediğim zaman aradığım kişidir. Birini ararsam tabii."

"Detoksikasyondan çıkmalı iki gün olduğunda bir sponsorum olmuştu. Telefon numarasını yatağımın yanında buldum. Telefonum çalışmıyor ve zaten de hiç aramadım. Farklı toplantılara gidiyoruz, bu yüzden onu hiç görmedim."

"Adı ne?"

"Dave. Soyadını bilmiyorum, diyebilirim ki nasıl bir insan olduğunu bile unutmaya başladım, onu görelî o kadar uzun zaman oldu ki. Ama telefon numarasını da atmadım, yani sanırım hâlâ benim sponsorum. Demek istiyorum ki zorunda kalırsam arayabilirim, değil mi?"

"Tabii ki."

"Onunla konuşmaya başlayabilirim bile."

"Kendini onun yanında rahat hissedersen."

"Onu tanımıyorum. Kimseye sponsorluk yaptın mı Matt?"

"Hayır."

"Hiç kimsenin beşinci aşamasını dinledin mi?"

"Hayır."

Kaldırımda bir şişe kapağı vardı, Eddie kapağa bir tekme savurdu. "Çünkü sanırım olacak olan bu. Tanırım, inanamıyorum, düzenbazın biri polise itirafta bulunuyor. Elbette artık polislik yapmıyorsun ama gene de, yani, söylediklerimi rapor eder misin?"

"Hayır. Bir papaz ya da avukat gibi hukuken bilgi saklama hakkına sahip değilim ama ben olaya böyle bakıyorum. Ayrıcalıklı bilgi olarak."

"İster miydin? Başladıktan sonra bir sürü boktan şey duyacaksın, dinlemek istemeyebilirsin."

"Kendimi zorlarım."

"Sorduğum için kendimi komik hissediyorum."

"Biliyorum. Ben de öyle hissetmişim."

"Yalnızca ben olsaydım" diye başladı, sonra cümlesini yarıda kesti. "Ne yapmak istiyorum biliyor musun, birkaç yalnız kalmak istiyorum, kafamı toplayacağım, düşüneceğim. Sonra hâlâ istersen biraraya gelip biraz konuşuruz. Sana uyarısa."

"Acelesi yok" dedim. "Hazır olana dek bekle."

Eddie hayır anlamında başını salladı. "Hazır olana kadar beklersem hiçbir zaman konuşamam. Bana bir haftasonu kafamı toplayayım, sonra oturup halledelim."

"Kafanı toplaman bunun önemli bir parçası. İstedığın kadar zamanın var."

"Bunu bir zamandır yapıyorum zaten" dedi. Gülümseyerek bir elini omzuma koydu. "Teşekkürler, Matt. Benim mahalle geldik, iyi geceler."

"İyi geceler, Eddie."

"İyi haftasonu."

"Sana da. Belki bir toplantıda sana rastlarım."

"St. Paul Pazartesi'den Cuma'ya kadar değil mi? Neyse, Pazartesi gelirim herhalde. Matt, tekrar teşekkürler."

Oturduğu eve doğru yürüdü. Ben de Onuncu Cadde'ye kadar bir blok yürüyüp ara sokaklardan birinden doğruya yöneldim. Dokuzuncu Cadde'nin köşesinden birkaç bina öt üç genç yaklaştığını görünce sustular. Gözleri köşeye kaçtı beni izledi, arkamdaki bakışlarını hissediyordum.

Eve az bir yol kala bir fahişe eğlenmek isteyip istemediğimi sordu. Genç görünüyordu ama bugünlerde çoğunlu öyleler, uyuşturucu ve virüsler yaşlanacak kadar uzun sokakta kalmalarını önlüyor.

Ona başka bir zaman dedim. Mona Lisa'nın gizemli gülümseyişi yol boyunca aklımda kaldı. Altıncı Sokak'ta beline kadar çıplak bir zenci bozuk para istedi. Yarım blok sonra da bir kadın ortaya çıkıp aynı isteği tekrarladı. Sarı saçları ve şu Depresyon fotoğraflarından fırlamışa benzeyen bir yüzü vardı. Her ikisi de benden bir dolar aldı.

Resepsiyonda hiç mesaj yoktu. Odama çıkıp duş yaptım ve yattım.

Birkaç yıl önce Batı Elli Birinci Sokak'ta nehirden yarım blok ötede küçük, dört katlı, tuğla bir binanın sahibi Morrissey adlı üç kardeşti. Üst iki katta onlar oturuyordu, giriş katını İrlandalı amatör bir tiyatro grubuna kiralamışlardı, ikinci katta da geç saatlerde bira ve viski satıyorlardı. Bir zamanlar oraya çok giderdim, Mickey Ballou ile orada en az beş kez karşılaşmışımdır. Hiç konuştuk mu bilmiyorum ama onu orada gördüğümü ve kim olduğunu bildiğimi hatırlıyorum.

Ballou'da tarih öncesine ait bir hava vardı, kontrol altında tuttuğu bir vahşilik de seziliyordu. Kadınlar için gece giysileri yapan Aronow diye bir adam Ballou'nun üzerine içki döktü. Aronow hemen özür üstüne özür diledi, Ballou üstünü kurularak, unut gitsin dedi. Aronow kentten ayrılarak bir ay ortada görünmedi. Eve gidip valiz bile hazırlamadı, doğrudan havaalanına gidip ilk uçağa bindi. Hepimiz onun temkinli bir adam olduğunu kabul ediyorduk ama o kadar da temkinli değil.

Yattığım yerde uykunun bastırmasını beklerken Eddie'nin aklında neler olduğunu ve bunun Kasap'la bir ilgisi olup olmadığını merak ettim. Ama bu konuyu düşünerek uykusuz kalmadım. Çok geçmeden bunu öğreneceğimi tahmin ettim.

5

Güzel hava haftasonu boyunca da sürdü. Bir futbol maçına gittim. Mets de Yankees da hırslıydı. Doğru dürüst atış yapamamalarına rağmen Mets hâlâ liderdi. Yankees altıncı ya da yedinci sıraya düşmüştü ve kendini toplayacakmış gibi de görünmüyordu. O haftasonu Mets Astros ile üç maç yapmak için Houston'daydı. Yankees Mariners'a evsahipliği yapıyordu, Mattingly'nin oyunu kazandıran çift atışını görebildim.

Eve dönünce Village'a gittim. Thompson Sokağı'ndaki bir İtalyan lokantasında yemek yedim, bir toplantıya katıldım ve erkenden yattım.

Pazar günü Jim Faber'ın evine gittim, birlikte kablolu spor kanalında Mets maçını izledik. Gooden, Astros'un üç atış yapmasını önledi ama Mets bundan bir yarar sağlayamadı, Johnson da dokuzuncu

vuruşunda onu tuttu. Mazzilli hemen sıvıştı. Jim hafifçe, "Galiba yanlış yaptılar" dedi, dokuzuncuda Houston'un ikinci oyuncusu yürüdü ve tek bir atışla skor yaptı.

Jim'in denemek istediği bir Çin lokantasında yemek yedik, sonra Roosevelt Hastanesi'nde bir toplantıya gittik. Konuşmacı yüzü ifadesiz, utangaç bir kadındı, sesi ilk iki sıranın ötesine ulaşmıyordu. Biz de arkada olduğumuz için tek bir söz bile duyamadık. İştimize çalışmaktan vazgeçip düşünceye daldım. Maçı düşünmekle başlayıp Jan Keane'i ve ne oynandığını aslında hiç bilmemesine rağmen maçlara gitmekten hoşlandığını düşünmekle bitirdim. Jan bir keresinde bana maçın kusursuz geometrisinden hoşlandığını söylemişti.

Bir keresinde onu bir boks maçına götürdüm ama Jan hoşlanmadı. Seyretmenin çok yorucu olduğunu söyledi. Hokeyi sevdi. Birlikte gidene kadar hiç hokeyi maçı izlememiş ve sonunda oyunu benden çok daha fazla sevdi.

Toplantının bitmesine sevindim ve sonrasında hemen ve gittim. İnsanlarla birlikte olacak ruh halinde değildim.

Pazartesi sabahı birkaç dolar kazandım. St. Paul'den bir kadın birkaç ay önce Rego Park'ta oturan bir adamın yanına taşınmıştı. Adam o sırada içki içmiyordu ama yıllar boyu programa girip çıkmıştı ve birlikte oturmaya başladıktan kısa bir süre tekrar içmeye başladı. Altı ya da sekiz hafta geçtikten sonra dayak yemesi kadının yanlış yaptığını anlamasına ve buna katlanmak zorunda olmadığına, kente geri dönmeye karar vermesine neden oldu.

Ama adamın dairesinde bazı eşyalarını bırakmıştı ve kendi başına gidip almaya korkuyordu. Ona yardım edersem bana para vereceğini söyledi.

Ödeme yapmasına gerek olmadığını söyledim. "Hayır, yapmam gerek" dedi. "Bu bir AA işi değil. Adam içtiği zaman şiddete yatkın bir orospu çocuğu oluyor ve bu tür bir meseleyi halletme konusunda profesyonel özellikleri biri olmadan oraya gitmek istemiyorum. Param var ve sana ödeyebilirim kendimi daha rahat hissederim."

Bizi getirip götürmesi için Jack Odegaard adlı bir taksi şoförünü ayarladı. Jack'i toplantılardan tanıyordum ama torpido gözünün üstünde asılı ruhsatta okuyana kadar soyadını bilmiyordum.

Kadının adı Rosalind Klein'dı. Erkek arkadaşının adı da Vince Broglia idi ve o öğleden sonra o kadar korkunç bir orospu çocuğu değildi. Roz birkaç valizle alışveriş torbalarına ayalarını doldururken adam da çoğunlukla kendisiyle alay ederek oturdu. Televizyonda maç izliyor, uzaktan kumandayla zap yapıyordu. Daire, yarısı yenmiş Domino pizza kutuları ve Çin lokantalarından gelen küçük beyaz kutularla doluydu. Ayrıca boş bira ve viski şişeleri de vardı. Dolup taşmış küllüklerle boş sigara paketleri köşelere atılmıştı.

Adam, "Benim yerimi sen mi aldın? Yeni erkek arkadaşı sen misin?" diye sordu.

"Yalnızca yardımcı oluyorum."

Güldü. "Hepimiz öyle değil miyiz? Yardımcı oluyor yani."

Birkaç dakika sonra, gözlerini Sony'den ayırmadan, "Kadınlar" dedi.

"Eh" dedim.

"Kukuları olmasaydı kafalarına ödül konulurdu." Bir şey söylemedim. Adam bana bakarak yüzümdeki ifadeyi okumaya çalıştı. "Şimdi bu" dedi, "cinsiyetçi bir yorum olarak görülebilir." Cinsiyetçi sözcüğünü söylemekte zorluk çekti; bu sözcükle ilgilenerek ilk düşüncesini unuttu. "Cinsiyetçi" dedi. "Cinsiyetçiliğimi düzeltmem gerek. Bütün sorunum bu, görüyorsun, baştan yanlış olmuşum. Bu bir sorun olarak nasıl geliyor sana?"

"Hayli iyi bir sorun."

"Sana bir şey söyleyeyim mi" dedi. "Sorunu olan o."

Jack Odegaard bizi kente geri götürdü, birlikte Roz'un eşyalarını dairesine taşımasına yardım ettik. Taşınmadan önce Elli Yedinci Sokak'ta, Sekizinci Cadde'den birkaç bina ötede oturmuştu. Şimdi On Yedinci Sokak ile West End'deki yüksek bir apartmana taşınmıştı. "Büyük bir tek odalı yerdi" dedi, "şimdi ise bir stüdyodayım ve kiram eskisinin iki katından fazla. Eski evimi bırakmadan önce düşünmem gerekirdi. Ama Rego Park'ta güzel iki odalı bir eve taşınyordum. Daireyi gördün, bu hale gelmeden önce nasıl olduğunu tahmin edebilirsin. Bir; ilişkiye giriyorsan güven duyma da gerekir, öyle değil mi?"

Jack'e elli papel, bana da zor görevim nedeniyle yüz dolar verdi. Parası vardı, yüksek kirayı karşılayabiliyordu; televizyon kanallarından birinde çalışarak iyi para kazanıyordu. Orada ne iş yaptığını tam olarak bilmiyorum ama rahat bir yaşamı olduğunu tahmin ettim.

O gece St. Paul'de Eddie'yi göreceğimi düşünmüştüm ama Eddie orada değildi. Daha sonra Paula Hoeldtke'nin resmini tanıyan barmenle konuşmak için Paris Yeşili'ne gittim. Barmenin bir şeyler hatırlayabileceğini düşünmüştüm ama hatırlamıyordu.

Ertesi sabah telefon şirketini aradım. Paula Hoeldtke'nin telefonunun kesilmiş olduğunu söylediler. Hangi tarihte ve neden kesildiğini öğrenmeye çalıştım ama bana bilgi vermeye yetkili birini bulmak için birkaç kişiyle konuşmam gerekti. Telefon müşterinin isteğiyle kesilmişti, sonra kadın bana beklememi söyledi. Müşterinin telefon şirketinden alacağı olduğunu söyledi. Bunun nasıl mümkün olabildiğini sordum; son faturayı iki kez mi ödemişti?

"Son faturayı hiç almamış" dedi. "Yeni adresini bırakmamış belli ki. Telefonu bağlatırken depozito vermişti ve son fatura depozitten daha az. Yani..."

"Evet."

"Bilgisayara göre Mayıs'tan beri ödeme yapmamış. Ama fatura miktarları yüksek değil, bu yüzden hâlâ depozito parasına ulaşmamış."

"Anlıyorum."

"Bize yeni adresini bildirirse bakiyeyi fazlasını göndeririz. Gerçi dört dolar otuz yedi cent için zahmete girmek istemeyebilir."

Ona bunun herhalde Paula'nın öncelikler listesinde ilk sıralarda gelmediğini söyledim. "Ama bana başka konularda yardımcı olabilirsiniz" dedim. "Telefonun kesilmesini istediği tam tarihi söyleyebilir misiniz?"

"Bir dakika" dedi. "Yirmi Temmuz."

Bunda bir terslik vardı, emin olmak için defterime baktım. Haklıydım. Paula en son ayın altısında kira ödemişti. Florence Edderling on beşinde odaya girmiş ve boş bulmuştu. Georgia Price on sekizinde taşınmıştı. Yani Paula telefonunu kestirmek için pansiyondan ayrıldıktan sonra en az beş gün beklemiş demektir. Bu kadar uzun süre bekledikten sonra neden aramaya zahmet etmişti? Arayacaksa neden yeni adresini bildirmemişti?

"Bu benim tahminlerime uymuyor" dedim. "Daha önceden telefonu kestirmiş olması ve emrin yerine getirilmesinin birkaç gün sürmesi mümkün mü?"

"İşler böyle yürümez. Kesilme emri aldığımız zaman hemen yerine getiririz. Bağlantıyı kesmek için birini göndermemiz gerekmez, biliyorsunuz. Elektronik olarak uzaktan yapılabilir."

"Tuhaf. Oturduğu yerden zaten ayrılmıştı."

"Bir dakika. Tekrar bakmak istiyorum." Uzun süre beklemem gerekmedi. "Bilgisayara göre" dedi, "20/7'de kesilme talimatı alana kadar telefon hâlâ hizmetteydi. Elbette bilgisayarın hata yapma ihtimali her zaman var."

Bir fincan kahve alıp notlarımı inceledim. Sonra Warren Hoeldtke'yi otomobil satış yerinden ödemeli aradım. "Burada küçük bir tutarsızlıkla karşılaştım" dedim. "Önemli bir şey olmayabilir ama kontrol etmek istiyorum. Bana Paula'ya en son ne zaman telefon ettiğinizi söyleyebilir misiniz?"

"Bir bakayım. Haziran sonuydu ve..."

"Hayır, bu en son konuştuğunuz zamandı. Ama daha sonra onu birkaç kez aradınız, değil mi?"

"Evet ve sonunda telefonun kesildiğini öğrendik."

"Ama daha önceki aramalarınızda telesekreterle karşılaştınız. En son ne zaman karşınıza telesekreter çıktığını bilmek istiyorum."

"Anlıyorum" dedi. "Ama korkarım benim belleğim iyi değil. Yolculuktan Haziran sonuna doğru döndük, döner dönmez de arayıp telefonun kesildiğini öğrendik, yani geçen ayın ortasında olmalı. Sanırım size bunu anlatmıştım."

"Evet."

"Ama en son telesekreterle karşılaşmamıza gelince, bu Black Hills'e gitmemizden önceydi, gerçi size tarihi söyleyemem."

"Herhalde kaydı vardır."

"Anlayamadım."

"Faturaları saklar mısınız?"

"Elbette. Saklamasam muhasebecim beni öldürür. Ha, anlıyorum. Onu yerinde bulamadığımız için faturada kayıt olmayacağını düşünmüştüm ama tabii telesekreter çıktığı için tam bir konuşma olmuş. Yani bizim hesabımıza."

"Doğru."

"Faturalar burada değil ne yazık ki. Ama karım nerede olduklarını bilir. Ev numaram sizde var mı?" Olduğunu söyledim. "Onu önce ben arayayım" dedi, "böylece siz aradığınızda bütün faturalar elinin altında olur."

"Hazır aramışken eşinize ödemeli arayacağımı söyleyin, kulübeden arıyorum."

"Önemli değil. Daha iyi bir fikrim var. Kulübenin numarasını verin, o sizi arasın."

Bir sokak telefonundan arıyor ve kulübeden çıkmak istemiyordum. Hoeldtke telefonu kapattıktan sonra almacı kulağımda tutmaya devam ettim. Böylece telefonu hâlâ kullanıyor gibi görünecektim. Hoeldtke'nin eşine ulaşması, kadının da faturaları incelemesi için biraz zaman tanıdım, sonra almacı hâlâ kulağımda tutarak telefon kapatma düğmesine bastım ki aradığı zaman bana ulaşabilsin. Arada bir yakınırdaki birileri geziniyor, telefonla işimin bitmesini bekliyordu.

Her seferinde dönüp bir süre daha meşgul edeceğimi söylüyordum.

Oynadığım sokak tiyatrosundan usanmaya başlamıştım ki telefon çaldı. Alo dedim, kendinden emin bir kadın sesi "Merhaba, ben Betty Hoeldtke, Matthew Scudder'ı arıyorum" dedi. Kendimi tanıttıktan sonra kadın kocasının ona öğrenme istediğim şeyi anlattığını söyledi. "Temmuz faturası önümde Paula'yı üç kez aradığımızı gösteriyor. Bizi araması için bıraktığımız mesajın nasıl üç dakika sürdüğünü anlamaya çalışıyordum ama tabii önce mesajı dinlememiz gerekir, değil mi? Gerçi bazen telefon şirketinin bize fazla fatura kestğini düşünüyorum."

"Bayan Hoeldtke, tarihler nelerdi?"

"5 Temmuz, 12 Temmuz, 17 Temmuz. Haziran faturasına da baktım, onunla son kez 19 Haziran'da konuşmuşuz. Bizim faturamızda görünüyor, çünkü o bizi aradıktan sonra biz tekrar onu arardık."

"Kocanız bana kullandığınız yöntemi anlattı."

"Kendimi biraz tuhaf hissediyorum, gerçi telefon şirketini aldatıyor falan değildik. Ama her zaman düşündüm ki..."

"Bayan Hoeldtke, Paula'yı en son aradığınız günün tarihi neydi?"

"17 Temmuz. Bizi genellikle Pazar günleri arardı ve ilk kez arayıp telesekreterle karşılaştığımız ilk gün de bir Pazar'dı, bir hafta sonra, 12'sinde tekrar aradık, on yedisinde de, bir bakayım -on iki on üç on dört on beş on altı on yedi, Pazar, Pazartesi, Salı Çarşamba Perşembe Cuma... on yedisi Cuma olacak ve..."

"17 Temmuz'da telesekreterle karşılaştınız."

"Öyle olmalı, çünkü üç dakikalık bir konuşma. Herhalde her zamankinden daha uzun bir mesaj bıraktım, bir sonraki hafta Dakota'ya gittiğimizi, yola çıkmadan önce bizi aramasını söyledim galiba."

"Durun not alayım" diyerek söylediklerini defterime karaladım. Bir şeyler uymuyordu. Belki kayıtlar yanlış ama tutarsızlığı düzeltmek için ne kadar zaman gerekiyorsa harcayacaktım, tıpkı on cent'lik farkı bulmak için üç saat mesai yapan banka memuru gibi.

"Bay Scudder. Paula'ya ne oldu?"

"Bilmiyorum, Bayan Hoeldtke."

"İçimde kötü bir duygu var. Bunu düşünüp duruyorum, onun..." suskunluk uzadı, "öldüğünü" dedi.

"Böyle bir kanıt yok."

"Hayatta olduğuna dair bir kanıt var mı?"

"Öyle görünüyor ki kendi isteğiyle eşyalarını toplayıp odadan ayrılmış. Bu lehte bir işaret. Giysilerini dolapta bırakmış olsaydı daha az iyimser olurum."

"Evet, elbette. Ne demek istediğinizi anlıyorum."

"Ama nereye gittiğini ya da Batı Elli Dördüncü Sokak'ta yaşadığı son birkaç ayda hayatının nasıl olduğunu bilmiyorum. Neler yaptığı hakkında bir şeyler söyledi mi? Bir erkek arkadaşı olduğundan söz etti mi?"

Bu minvalde başka sorular da sordum. Betty Hoeldtke'den fazla bir şey alamadım. Bir süre sonra, "Bayan Hoeldtke, sorunlarından biri de kızınızın görüntüsünü bilmem ama kim olduğunu bilmemem" dedim. "Nasıl hayaller kurardı? Arkadaşları kimlerdi? Boş zamanlarında ne yapardı?"

"Diğer çocuklarım olsaydı bu soruya cevap vermek daha kolay olurdu. Paula hayalciydi ama hayallerinin neler olduğunu bilmiyorum. Lisede düşünebileceğiniz en normal ve ortalama çocuktuk ama sanırım bunun nedeni henüz kendi ışığının parlamasına hazır olmamasıydı. Kim olduğunu bizden gizliyordu, belki kendinden de gizliyordu." İcini çekti. Bildiğiniz lise ilişkileri yaşadı, ciddi bir şey yoktu. Sonra Ball State'de, Scott öldükten sonra gerçek bir erkek arkadaşı olduğunu sanmıyorum. Paula..."

Sözünü keserek Scott'un kim olduğunu ve neden öldüğünü sordum. Paula'nın erkek arkadaşı ve resmi olmayan nişanlısıymış, bir dönemde motosikletinin kontrolünü kaybetmiş."

"Hemen öldü" dedi. "Bu olay sanırım Paula'da bir şeyler değiştirdi. Bundan sonra yakınlık kurduğu erkekler oldu ama ancak tiyatroyla gerçekten ilgilendikten sonra, tiyatro bölümünden erkek arkadaşları vardı. Önemli bir aşk yaşadığını, sanmam. En çok zaman geçirdiği oğlanlar, bana göre onlar kızlarla ciddi ilişki kurmakla ilgilenmiyorlardı."

"Anlıyorum."

"New York'a gittiği günden itibaren onun için endişelenmeye başladım. Buradan ayrılan tek çocuğumuz oydu, biliyorsunuz. Diğerleri buradalar. Endişelendiğimi ona söylemedim. Warren'in da ne kadar endişelendiğimi bildiğini sanmıyorum. Şimdi Paula ortadan yok olduğuna..."

"Birden ortaya çıkabilir" dedim.

"Her zaman kendini bulmak için New York'a gittiğini düşünmüşümdür. Oyuncu olmak için değil, bu hiçbir zaman ona önemli gelmedi. Ama kendini bulmak için. Şimdi de en büyük korkum kaybolmuş olması."

Sekizinci Cadde'de bir pizzacıda yemek yedim. Kalın bir dilim pizza alıp bol kırmızı biber ekdim. Küçük bir Cola aldım ve tezgâhın kenarında ayakta yedim. Böylesi Büyücünün Şatosu'na kadar yürümekten daha hızlı ve daha emindi.

St. Clare's Hastanesi'nde Salı günleri öğle toplantısı vardı. Eddie'nin düzenli olarak oraya gittiğini söylediğini hatırlıyordum. Toplantıya geç gittim ama duaya kadar kaldım. Eddie görünmedi.

Mesaj gelip gelmediğini öğrenmek için oteli aradım. Mesaj yoktu. Beni onu aramaya iten neydi bilmiyorum. Belki polislik içgüdü. Önceki gece St. Paul'e gelmesini beklemiştim ama izlemişti. Beşinci aşamayı benimle birlikte yapma fikrini değiştirmiş ya da daha çok zamana ihtiyaç duymuş, hatta hazırlana kadar benimle karşılaşmamak için toplantıya gelmemiş olabilirdi. Belki o gece televizyonda bir şey izlemek, başka bir toplantıya gitmek ya da uzun bir yürüyüş yapmak istemişti.

Gene de Eddie bir alkolikti ve başı daha önce belaya girmişti- Bu koşullar onun içkiden uzak durma nedenlerini unutmamasına neden olabilirdi. İçki içmeye başlamış olsa bile bu onu aramam için bir neden değildi. Birine ancak istediği zaman yardım edebilirsiniz. O zamana kadar yapabileceğiniz en iyi şey onu kendi başına bırakmaktır.

Belki Paula Hoeldtke'nin izini sürmekten yorulmuşum. Belki Eddie'yi, sırf onu bulması kolay diye arıyordum.

Kolay görünse bile biraz çaba harcamam gerekti. Hangi sokakta oturduğunu biliyordum ama binayı bilmiyordum ve kapı kapı dolaşıp zillerle posta kutuları üzerindeki adları okumayı pek istemiyordum. Telefonu kesilmiş olsa bile adını bulabilir miyim diye rehber baktım. Adı yoktu.

Bilinmeyen Numaralar'ı arayıp kendimi polis olarak tanıttım ve yaka numaramı verdim. Bu aldatmacaydı ama karşılığında fazla bir ceza verildiğini sanmam. Yasadışı bir şey istemiyordum, yalnızca sivil bir vatandaşta yapmayacağı bir iyilik yapmasını istiyordum. Bir iki yıl önceki listeyi bulmasını istedim. Bilgiler operatörün bilgisayarında yoktu ama eski Beyaz Sayfalar'ı bulup baktı.

Operatöre, Batı Elli Birinci Sokak, 400 numarada oturan bir E. Dunphy'nin telefonunu aradığımı söyledim. Operatörde böyle bir isim yoktu ama Batı Elli Birinci Sokak No. 507'de bir Munphy olduğunu söyledi. Bu olabilirdi. Oturduğu daire gitmesinin diye Eddie de telefonu değiştirmeye zahmet etmemiş olabilirdi.

507 numaralı bina çevredeki diğer binalara benziyordu, altı katlı eski bir apartmandı. Zillerin ve posta kutularının hepsinde isim yoktu ama 4-C zilin yanında elle yazıyordu.

Zili çalıp bekledim. Birkaç dakika sonra tekrar çaldım. YÖNETİCİ yazan zili çaldım. Otomatiğe basılınca kapıyı itip fare, lahana ve havasızlık kokan karanlık koridora girdim. Koridorun sonunda bir kapı açıldı ve bir kadın görüldü. boylu, geniş omuzlu bir kadındı, uzun sarı saçlarını bir lastik tutturmuştu. Dizlerinden erimeye başlamış mavi jean ve kolların dirseğe kadar kıvrılmış çizgili flanel gömlek giymişti. İlk iliş düşmesi açıktı. .

"Adım Scudder" dedim. "Kiraçılarınızdan Edward Dunphy'yi bulmaya çalışıyorum."

"Ha, tamam" dedi. "Bay Dunphy dördüncü katta. Arka dairelerden birinde. Sanırım 4-C."

"Zilini çaldım. Açan olmadı."

"Demek ki dışarıda. Sizi bekliyor muydu?"

"Ben onu bekliyordum."

Kadın bana baktı. Uzaktan daha genç görünüyordu ama yakından bakınca kırkına merdiven dayadığını görebiliyordunuz. Ama bakımlıydı. Geniş bir alnı, belirgin bir saç çizgisi, güçlü bir çene yapısı vardı. Elmacık kemikleri çıkıktı, ilginç yüz hatları vardı. Uzun bir süre bir heykeltraşla yaşadığım için böyle düşünmeye alışmışım, üstelik Jan'la yeni ayrıldığımızdan bu alışkanlığı henüz kaybetmemiştim.

Kadın, "Üst katta olduğunu mu düşünüyorsunuz? Ve kapıyı açmıyor? Elbette zil bozuk olabilir. Kiraçılar haber verdiği zaman tamir ediyorum ama fazla ziyaretçiniz yoksa zilin çalışıp çalışmadığını da bilmezsiniz. Yukarıya çıkıp kapısını çalmak ister misiniz?"

"Belki de bunu yapmalıyım."

"Onun için endişelisiniz" dedi. "Değil mi?"

"Endişeliyim ama nedenini bilmiyorum."

Kadın dairesine dönerek bir anahtar demetiyle geri geldi, sonra kapısını kilitleyip merdivenlerden çıkmaya başladı. Sahanlıkta fare ve lahana kokularına başka kokular da karıştı. Bira, idrar, Marihuana, Latin yemekleri.

"Kilidi değiştirirlerse" dedi, "yeni anahtarları bana da vermeleri gerekir. Aslında kira kontratında böyle bir madde de var, ev sahibi bütün dairelere girme hakkına sahiptir. Ama buna kimse aldırış etmiyor, ev sahibi de etmiyor, ben hiç etmiyorum. 4-C işaretli bir anahtarım var ama kapıyı açıp açmayacağını söyleyemem."

"Bir deneyelim."

"Yapabileceğimiz tek şey bu."

"Şey, bu kadar değil" dedim. "Bazen anahtarsız da kapıyı açma konusunda fena değilimdir."

"Ya, gerçekten mi?" Bana şöyle bir baktı. "Bu mesleğiniz için çok yararlı olmalı. Nesiniz siz, anahtarcı mı, hırsız mı?"

"Eskiden polistim."

"Ya şimdi?"

"Şimdi polis eskisiyim."

"Dalga geçmiyorsunuz, değil mi? Adınızı söylemişsiniz ama unuttum."

Adımı tekrar söyledim. Merdiveni çıkarken kadının adının Willa Rossiter olduğunu ve yirmi aydır binanın yöneticiliğini yaptığını öğrendim. Hizmetinin karşılığında dairesinde bedava oturuyordu.

"Aslında bu evsahibine bir maliyet yüklemiyor" dedi, Çünkü zaten kiraya vermeyecekti. Benimkinin yanı sıra binada 1C boş daire daha var. Kiralık değiller."

"Hemen kiraya verilebilirler mi?"

"Anında giderler ve ayda bin dolar getirirler. Ama evsahibi boş daireleri depoluyor. Binayı kooperatife dönüştürmek istiyor ve içinde kiracı bulunmayan her daire kendisi için oy demek."

"Ama bu arada her boş daire karşılığında ayda bin dolar kaybediyor."

"Uzun vadede buna değer sanırım. Kooperatifleşirse bu fare deliklerinin her biri için yüz bin dolar alacak. Burası New York. Ülkede bütün bina için bu rakamı alabileceğiniz başka bir yer olduğunu sanmam."

"Başka yerde olsa bu binada oturulması yasaklanırdı."

"Pek değil. Sağlam bir bina. Yüz yıldan eski ve bu eski binalar yapıldıklarında ucuz işçi konutlarıydı. Park Slope ve Clinton Hill'deki o dönemin lüks apartmanları gibi değil, Böyle olsa bile sağlam bir yapısı var. İşte Bay Dunphy'nin kapısı. Sağ arkadaki."

Eddie'nin kapısına gidip sertçe çaldı. Cevap alamayınca tekrar çaldı. Birbirimize baktık. Kadın omuzlarını silkip anahtarı kilide soktu. İki kez çevirdi.

Kadın kapıyı açar açmaz içeride ne bulacağımı anladım. Kadını omzundan tuttum.

"Durun ben gireyim" dedim. "Bunu görmek istemezsiniz?"

"Bu koku da nedir?"

Onu itip içeriye girdim ve cesedi aradım.

Daire, sıra halinde dizilmiş üç küçük odasıyla tipik eski bir daireydi. Koridor kapısı oturma odasına açılıyordu. Odada bir koltukla kanep ve küçük bir televizyon vardı. Koltuğun yayları fırlamış, kumaş kol kısımlarında aşınmıştı. Televizyonun durduğu masanın üzerinde bir küllük, küllüğün içinde de birkaç izmarit vardı.

Yandaki oda mutfaktı. Ocağ, eviye ve buzdolabı sırayla dizilmişti. Eviyenin üzerinde hava boşluğuna bakan bir pencere vardı. Aletlerin uzağında eski tip ayaklı büyük bir küvet duruyordu. Porselen dış yüzeyi kimi yerlerde dökülmüş ve altından siyah dökme demir çıkmıştı. Küvetin üstüne tahta konularak yemek masasına dönüştürülmüştü. Masanın üstünde boş bir kahve fincanı ve içi dolu bir küllük vardı. Eviyenin içinde kirli bulaşıklar duruyordu, temiz olanlar ise tel bulaşıklıktaydı.

Son oda yatak odasıydı, Eddie'yi işte orada buldum. Dağınık yatağın kenarına oturmuş, öne doğru eğilmişti. Düz beyaz bir tişörtten başka bir şey yoktu üzerinde. Yanında yığınla dergi vardı, biri de önünde yerde açık duruyordu. El ve ayak bilekleri bağlanmış, vücuduna ipler dolanmış genç bir kadın görünüyordu. Büyük göğüsleri lamba kordonuyla ya da buna benzer bir şeyle bağlanmıştı, kızın yüzü acı ve panikle çarpılmıştı.

Eddie'nin boynunda bir ip vardı, Diğer ucu tavanı boydan boya geçen bir boruya bağlanmıştı.

"Allahım!"

Willa'ydı bağırın. "Ne olmuş?" diye haykırdı. "Aman Allahım ona ne olmuş?"

Ne olduğunu biliyordum.

6

Polisin adı Andreotti'ydi. Ortağı olan açık tenli zenci devriye alt katta Willa'nın ifadesini alıyordu. Siyah gür saçlı, kalın kaşlı, ayı gibi bir adam olan Andreotti benimle üçüncü kattaki Eddie'nin dairesine geldi.

"Sen de bu meslektesin, dolayısıyla işlemleri doğru yaptığını varsayıyorum. Hiçbir şeye dokunmadın ve hiçbir şeyin yerini değiştirmedin, değil mi?"

"Evet."

"Bir arkadaşındı ve son günlerde görünmedi. Neydi, seninle randevusu mu vardı?"

"Onu dün görmem gerekiyordu."

"Evet, eh, ortaya çıkacak durumda değildi. Adli tıp ölüm zamanını tespit edecektir ama hemen şu anda yirmi dört saatten fazla olduğunu söyleyebilirim. Kitabın ne dediğine aldırmmam, pencereyi açacağım. Neden sen de mutfak penceresini açmıyorsun?"

Mutfak penceresini de oturma odasının penceresini de açtım. Geri döndüğümde Andreotti, "Peki gelmeyince ne yaptın? Onu aradın mı?" diye sordu

"Telefonu yoktu."

"Şuradaki ne?" Yatağın kenarındaki kitap rafı işlevi gören turuncu bir çıkıntı vardı, çıkıntının üstünde çevirmeli siyah bir telefon duruyordu. Telefonun çalışmadığını söyledim.

"Ya öyle mi?" Kulaklığı kulağına götürdükten sonra yerin koydu. "Evet. Fişi takılı değil falan mı? Hayır, çalışması gerekir."

"Bir süre önce kesilmiş."

"Ne yapıyordu, sanat esyası olarak mı saklıyordu? Allah kahretsin, buna dokunmamam gerekiyordu. Gerçi kimsenin burada parmak izi alacağı yok. Dosyayı hemen kapayacağız, sen de öyle düşünmüyor musun?"

"Öyle görünüyor."

"Bu tür birkaç olay daha gördüm. Oğlanlar, lise, kolej yaşındakiler. Gördüğüm ilk kişi için, insanın kendini böyle öldürmesinin yolu yok diye düşündüm. Çünkü gardrobunun içinde bulduğumuz ergenlik çağında bir oğlandı, düşünebiliyor musun, ters çevrilmiş bir süt kasasına oturmuştu, şu plastik süt kasalarından birine. Boynuna düğümlü bir yatak çarşafı bağlıydı, çarşafta, ne derler, giysilerin asıldığı yatay demir çubuğa bağlıydı. Şimdi diyelim kendini asacaksan, böyle yapmazsın. Çünkü cesaretini kaybedip vazgeçtiğin anda yapman gereken tek şey ayağa kalkıp ipi ya da bu örnekteki gibi yatak çarşafım gevşetmek. Ya da seni hızla boğacak ya da boynunu kıracak kadar ağırlığını verirken çubuğu da aşağıya çeker.

Dolayısıyla başka birinin oğlanı boğduktan sonra intihar görüntüsü vermeye çalıştığını düşündüm. Bunu kim yaptıysa berbat bir iş çıkardığını düşündüm üstelik, Allah'tan ortağım aklımı başıma getirdi. Bana gösterdiği ilk şey oğlanın çıplak olduğuydı. 'Otoerotik boğulma' dedi.

Bunu daha önce hiç duymamıştım. Neymiş, yeni bir masturbasyon yoluymuş. Kendini yarı boğarak oksijeni kesiyorsun, böylece orgazm zevkini iki üç katma çıkarıyorsun. Zavallı çocuğun yaptığı gibi yanlış yaparsan tabii ölürsün. Ailen seni böyle bulur, gözleri yuvalarından fırlamış, kamışı elinde."

Başını iki yana salladı. "Senin arkadaşını" dedi, "ama bahse girerim böyle bir saçmalık yaptığını biliniyordun."

Hayır. "Kimse bilmez zaten. Lise öğrencileri bazen birbirlerine anlatırlar. Ama yetişkinlerin birbirlerine, 'Hey, yeni bir yont buldum. Ne kadar müthiş olduğunu tahmin edemezsi dediğini düşünebiliyor musun? Yani böyle bir şey beklemiyordun. Kalp krizi falan geçirdiğini mi düşündün?"

"Genel olarak bir sorun olduğu endişesine kapıldım."

"Demek kadın kapıyı kendi anahtarıyla açtı. Kapı mıydı?"

"Çift kilitli."

"Bütün pencereler de kapalıydı. Tamam, çok açık. verilmesi gereken bir ailesi var mı?"

"Anne ve babası ölmüş. Başka biri varsa bile bana bahsetmedi."

"Tek başına ölen insanlar, insanın yüreğini burkuyor. Bak ne kadar zayıf. Zavallı orospu çocuğu."

Oturma odasında, "Resmi olarak teşhis etmek ister misin! En yakın akrabasının yokluğunda birinin onu teşhis etmesi gerekiyor."

"Adı Eddie Dunphy."

"Tamam" dedi. "Bu yeterli."

Willa Rossiter 1-B'deydi. Arka tarafta bir daireydi ve Eddie'ninkiyle aynı plandaydı ama binanın doğu tarafında olduğundan her şey ters taraftaydı. Su tesisatı yenilenmişti ve mutfakta küvet yoktu. Yatak odasından ayrılan kısımda küçük bir duş teknesi bulunuyordu.

Mutfakta oturduk. Kadın bana bir şey içip içmeyeceğimi sorunca ben de bir fincan kahve iyi olur dedim.

"Elimde yalnızca hazır kahve var" dedi. "Kafeinsiz. Bira içmek istemediğine emin misin?"

"Hazır kahve yeterli."

"Galiba ben kendime daha güçlü bir şey istiyorum. Bana bir bak, nasıl titriyorum." Bir elini uzattı.

Gerçekten titriyorsa hile belli olmuyordu. Eviyenin üzerindeki dolabı açarak bir Teacher's çıkardı ve bir bardağa iki parmak koydu. Şişe ve bardağı önüne koyarak masaya oturdu. Bardağı eline aldı, hakti, sonra viskinin yarısını tek bir dikişte içti. Öksürdü, titredi ve derin bir iç çekti.

"Bu daha iyi" dedi.

Buna inanabilirdim.

Çaydanlık ötünce kahvemini koydu, buna kahve diyebilirsiniz tabii. Kahveyi karıştırıp kaşığı fincanın içinde bıraktım. Bu şekilde daha çabuk soğuması gerekir. Gerçekten soğur mu merak ediyorum.

Willa, "Sana süt bile ikram edemiyorum" dedi.

"Sütsüz içerim."

"Ama şeker var. Bundan eminim."

"Şeker de kullanmam."

"Çünkü kafeinsiz hazır kahvenin gerçek tadına varmak istiyorsun."

"Bunun gibi bir şey."

Viskinin geri kalanını içti. "Kokuyu hemen tanıdın" dedi. "Neyle karşılaşacağını bu yüzden biliyordun."

"Unutulacak bir koku değil."

"Ben de unutacağımı sanmam. Polisken bu tür yerlere çok gittin sanırım."

"İçinde cesetler bulunan daireler demek istiyorsan, korkarım gittim."

"Herhalde alışmışsındır."

"Alışıp alışmadığımı bilmiyorum. Genellikle duygularını akalarından ve kendinden saklamayı öğrenir insan."

"İlginç. Bunu nasıl yapıyorsunuz?"

"Eh, içki yardımcı oluyor."

"Emin misin?.."

"Hayır, eminim. Nasıl hiçbir şey hissetmezsin? Bazı polisler ölüye kızarlar ya da küfür falan ederler."

Cesetleri merdivenlerden indirirken çoğunlukla ceset torbasını yere çarptıra çarptıra sürüklerler. Torbanın içindeki arkadaşını böyle bir şeyi görmek istemezsin ama polisler ve morg personeli için bu cesedi insanlıktan çıkarmanın bir yoludur. Cesede çöp muamelesi yaparsan fazla üzüntü duymaz, bir gün senin de başına gelebileceğini düşünmek zorunda kalmazsın."

"Allahım" dedi. Bardağına viski koydu. Bardağın üstünde Fred Çakmaktaş vardı. Willa şişenin kapağını kapadı. "Polisliği bırakalı ne kadar oldu, Matt?"

"Birkaç yıl."

"Şimdi ne iş yapıyorsun? Emekli olmayacak kadar gençsin."

"Bir tür özel detektifim."

"Bir tür mü?"

"Ruhsatım yok. Bürom da yok, Sarı Sayfalar'da yer almıyorum. Fazla iş de çıkmıyor ama zaman zaman onlar için bir şey yapmamı isteyen insanlar geliyor."

"Sen de yapıyorsun."

"Yapabilirsem. Şu anda kızı New York'a oyuncu olmak için gelen Indiana'lı bir adam için çalışıyorum. Kız buradan birkaç blok ötede bir pansiyonda oturuyordu ve birkaç ay önce kayboldu."

"Ne olmuş?"

"Ben de bunu bulmaya çalışıyorum. Başladığım andan daha fazla bir şey bildiğim söylenemez."

"Bu yüzden mi Eddie Dunphy'yi görmek istiyordun? Kızın bir ilgisi mi vardı?"

"Hayır, ikisi arasında bir bağlantı yok."

"Şey, şöyle bir şey düşündüm, Eddie onu şu dergilerden birine poz vermeye ikna etmiş, kız daha ne olduğunu anlayamadan porno işine girivermiş. Gerçekten böyle şeyler var mı?"

"Porno filmler mi? Herhalde, duyduğum kadarıyla var. Benim karşılaştıklarım çok belli sahteleriydi."

"Gerçek bir porno izler miydin? Birinin elinde kaset olsa da seni davet etse."

"Bir nedenim yoksa hayır."

"Merak yeterli bir neden olmaz mı?"

"Sanmıyorum. Bu konuya merakım olduğunu sanmam."

"Ben ne yapacağımı merak ediyorum. Belki izleyip keşke izlemeseydim derim. Ya da izlemem ve keşke izleseydim diye üzülürüm. Kızın adı ne?"

"Kaybolan kızın mı? Paula Hoeldtke."

"Eddie Dunphy ile onun arasında hiç bağlantı yok muydu?" Olmadığını söyledim. "Öyleyse onu neden görmek istiyordun?"

"Arkadaştık."

"Uzun zamandır mı?"

"Oldukça yeni sayılır."

"İkiniz ne yapardınız, birlikte gidip dergi mi alırdınız? Özür dilerim, bu çok kötü oldu. Zavallı adam ölü. Senin arkadaşındı ve şimdi ölü. Ama ikiniz pek arkadaş olacak tiplere benzemiyorsunuz."

"Polislerle suçluların bazen ortak çok yanları vardır."

"Eddie suçlu muydu?"

"Eskiden, ufak tefek işler. Bu sokaklarda böyle büyümek çok kolay. Elbette bu semt şimdiye oranla çok daha kötüydü."

"Şimdi sınıf atlıyor. Yuppileşiyor."

"Gene de yapacak çok iş var. Bu bloklarda bazı zor insanlar oturuyor. Son kez Eddie bana tanık olduğu bir cinayeti anlatmıştı."

Willa kaşlarını çattı, yüzü bulanıklaştı. "Ya!"

"Bir adam başka bir adamı bodrumda beyzbol sopasıyla dövmüş. Yıllar önce olmuş ama sopayı kullanan adam hâlâ ortalıklarda. Buradan birkaç blok ötede bir barı var."

Viskisini yudumladı. Sıkı bir içkici gibi içiyordu. Günün ilk içkisini içtiğini de sanmıyorum. Daha önce soluğunda iç kokusu almıştım, muhtemelen biraydı. Bu demek değil ki bit alkolik. İçkiyi bıraktığınız zaman, başkalarının soluğundaki iç kokusuna aşırı bir duyarlılık geliştirirsiniz. Herhalde Willa öğle yemeğinde bira içmişti, birçok insanın yaptığı gibi yani.

Gene de viskiyi tecrübeli bir alkolik gibi içiyordu. Ondan hoşlanmama şaşırılmamak gerek.

"Başka kahve ister misin, Matt?"

"Hayır, teşekkürler."

"Emin misin? Sorun değil, su hâlâ sıcak."

"Hayır, şimdi istemem."

"Kötü bir kahve, değil mi?"

"O kadar da kötü değil."

"Duygularımı incitmekten korkmana gerek yok. Egom kahve konusunda fazla güçlü değil, hazır kahve konusunda yani. Bir zamanlar tane halinde alır, kendim öğütürdüm. Beni o zaman tanımalıydın."

"Şimdi tanımak da fena değil."

Esnedi, kollarını kaldırarak kedi gibi gerindi. Bu hareket flanel gömleğinden göğüslerinin görünmesine neden oldu. Bit an sonra kollarını indirince gömlek tekrar bollaştı ama artış onun vücudunun farkına varmıştım. Willa tuvalete gitmek için izin isteyince masadan kalkışını izledim. Kotunun kalça kısmı neredeyse beyazlamıştı, odadan çıkana kadar arkasından baktım.

Sonra boş bardakla bardağın yanında duran şişeye baktım.

Willa geri dönünce, "Kokuyu hâlâ duyuyorum" dedi.

"Bu odada değil, ciğerlerinde. Kurtulmak bir süre alır. Ama orada pencereler açık, koku daireden hızla çıkacaktır."

"Önemli değil. Ev sahibi kiralamama izin vermez."

"Depoya bir daire daha mı katacak?"

"Öyle düşünüyorum. Daha sonra onu arayıp bir kiracısını kaybettiğini söylemem gerekecek." Bir eliyle şişeyi altından tutarak diğer eliyle kapağını açtı. Parmağında yüzük, tırnaklarında oje yoktu. Siyah plastik kayışlı dijital bir saat takmıştı. Tırnakları kısaydı, baş parmağının dibinde beyaz bir nokta vardı.

Willa, "Cesedi buradan çıkaralı ne kadar oldu? Yarım saat mi?" diye sordu. "Her an zilimi çalıp dairenin boş olup olmadığını sorabilirler. Bu kentte insanlar akbaba gibi." Bardağına viski koydu, Fred Çakmaktaş aptalca sırtıyordu. "Kiralandığını söyleyeceğim."

"Bu arada insanlar metro istasyonlarında uyuyor."

"Ve park sıralarında ama artık bunun için hava çok soğudu. Biliyorum, onları her yerde görüyorum. Manhattan bir Üçüncü Dünya ülkesi gibi görünmeye başlıyor. Ama sokaklardaki insanlar bu dairelerden birini kiralayamaz. Ayda bin dolarları yok."

"Gene de sosyal konut bulabilenler bundan daha fazlasına mal oluyor sonuçta. Belediye, insanları sosyal konutlardaki tek odalı dairelere yerleştirmek için gecede elli dolar falan ödüyor."

"Biliyorum, üstelik pis ve tehlikeli yerler. Sosyal konutlar demek istiyorum. İnsanlar değil." İçkisini yudumladı. "Belki insanlar da böyle. Fark etmez."

"Belki."

Şarkı söyler gibi, "Pis ve tehlikeli insanlar" dedi, "pis ve tehlikeli odalarda. Bu seksenlerin şehir hayatı şarkısı." İki eli de başının arkasına koydu, saçını tutan lastikle oynadı. Göğüsleri bir kez daha ortaya çıktı, ben de bir kez daha ilgimi göğüslerine yönelttim. Willa lastiği çıkardı, saçlarını parmaklarıyla sıvazladı ve başını salladı. Gevşek kalan saçları omuzlarına dökülerek yüzünün hatlarını yumuşattı. Saçlarında ton sarı vardı, çok açık sarıdan açık kahverengiye kadar değişiyordu.

"Her şey çılgınlık" dedi. "Bütün sistem çürümüş. Böyle derdik ve haklıydık da galiba. Çözüm için olmasa bile soru konusunda haklıydık."

"Biz mi?"

"Evet, iki düzine kadar insan. Tanrım."

Geçmiş olan bir kadındı. Yirmi yıl önce Demokratik Parti'nin seçim toplantısı sırasında Chicago'da bir üniversite öğrencisiydi. Daley polisine iki dişini vermişti. Zaten radikalleşmiş olan Willa bu olayla İlerici Komünist Parti'ye girdi.

"Bütün masumiyetimiz ve melek tozumuzla" dedi "Elbette bunlar yirmi yıl önceydi ve toz çok önemli değildi ama zaten biz de değildik. Toplam üye sayımız hiçbir zaman otuzu geçmedi. Devrim başlatacaktık, ülkeyi sallayacaktık. Üretin araçlarına, devletin sahip olması, sınıfların ortadan kaldırılması, yaş, cinsiyet ya da ırka dayalı ayrımcılığa son verilmesi otuzumuz ülkenin geri kalanını cennete götürecektik. Sanırım buna gerçekten de inanıyorduk."

Harekete yıllarını vermişti. Bir kent ya da kasabaya taşınır, garsonluk yapar ya da fabrikada çalışır, kendisine ne emredilirse onu yapardı. "Emirlerin ille de anlamlı olması gerekmezdi ama parti disiplinine kayıtsız şartsız itaat kesindi. Talimatların anlamlı olup olmadığını düşünmemen gerekiyordu. Bazen aramızdan iki kişiye Dipshit, Alabama'ya taşınıp ev kiralayarak karı-koca gibi yaşamamız söylenirdi. Böylece iki gün sonra pek tanımadığım bir adamla karavana biner, onunla birlikte uyur ve bulaşıkları kimin yıkayacağı konusunda kavga ederdim. Bütün ev işlerini benim yapmamı bekliyorsa eski cinsiyetçi rolden kurtulmamış olduğunu söyledim, o da bana çevreye uyum sağlamamız gerektiğini söyler, ortalama bir karavan parkında bilinç düzeyi yüksek kaç koca bulunacağını sorardı. İki ay sonra da tam birlikte yaşamaya alışmışken onu Gary, Indiana'ya, beni de Oklahoma City'ye gönderirlerdi."

Bazen yeni üyeler bulma amacıyla işçilerle konuşması istenirdi. Birkaç kez sanayi merkezlerine sabotaj eylemleri gerçekleştirmişti. Çoğunlukla başka talimatlar beklemek üzere bir yere gider ama talimat gelmezdi; sonunda başka bir yere gönderilir ve biraz daha beklemesi söylenirdi.

"Nasıl olduğunu tam olarak anlatmam mümkün değil" dedi. "Belki nasıl olduğunu tam olarak hatırlayamadığımı söylemem gerekir. Parti bütün yaşamın haline gelir. Başka her şeyden uzaklaşırsın, çünkü bir yalanı yaşıyorsundur, bu yüzden parti dışında yüzeysel ilişkilerden ötesine geçemezsin. Arkadaşlar, komşular ve işçiler manzaranın yalnızca bir parçasıydı, dünyaya sunduğun sahte görüntünün parçaları. Kaldı ki büyük tarih satrancında yalnızca piyonlardı onlar. Gerçekte neler olduğunu bilmiyorlardı. Bu işin en heyecanlı kısmıydı, uyuşturucuydu... Hayatının başkalarının hayatından daha önemli olduğuna inanırdın."

Beş yıl önce derin bir hayal kırıklığı yaşamaya başladı ama yaşamının bu kadar büyük bir parçasından kopmaya hazır olana kadar gene de epey bir süre geçmesi gerekmişti. Poker gibiydi. Çok fazla yatırım yaptığınız zaman elinizi açmaya isteksizlik duyardınız. Sonunda hareketin içinde olmayan birine âşık olmuş ve onunla evlenerek parti disiplinine karşı gelmişti.

New Mexico'ya taşınmışlar, orada evlilikleri bozulmuştu. "Evliliğimin İK'den kopmanın bir yolu olduğunu anlamıştım" dedi. "Böyle olmalı. Kötü rüzgârlar hakkında neler söylendiğini bilirsin. Boşandım. Buraya taşındım. Yönetici oldum, çünkü bit dairede başka türlü nasıl oturacağımı bilmiyordum. Ya sen?"

"Bana ne olmuş?"

"Sen buraya nasıl geldin? Nereye gitmen gerekirdi?"

Ben de bu kahrolası sorulan yıllardır kendime sorup duruyordum.

"Uzun süre polislik yaptım" dedim. "Ne kadar?"

"On beş yıla yakın. Bir eşim ve çocuklarım vardı, Syosset'te oturuyordum. Long Island'da."

"Nerede olduğunu biliyorum."

"Hayal kırıklığı diyebileceğin bir şey yaşadım mı bilmiyorum. Öyle ya da böyle o hayat artık bana uymaz oldu. Polislikten ayrıldım, evimi terkettim, Elli Yedinci Sokak'ta bir oda buldum. Hâlâ oradayım."

"Bir pansiyon mu?"

"Biraz daha iyi bir yer. Northwestern Hotel."

"Ya zenginsin ya da kiran kontrol altında."

"Zengin değilim."

"Tek başına mı yaşıyorsun?"

Başımı salladım.

"Hâlâ evli misin?"

"Uzun zaman önce boşandım."

Öne doğru eğilerek elini elimin üstüne koydu. Soluğu viski kokuyordu. Bu şekilde kokmasından hoşlandığımdan emin değildim ama Eddie'nin evindeki kokudan çok daha iyiydi.

Willa, "Peki ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Ne hakkında?"

"İkimiz yan yana ölüme baktık. Birbirimize hayat hikâyelerimizi anlattık. Birlikte içki içemiyoruz, çünkü yalnızca birimiz içiyor. Tek başına yaşıyorsun. Biriyle ilişkin var mı?"

Birden Jan'ın Lispenard Sokağı'ndaki evinde bulunan kanepelyi hatırladım. Kasetçalarda Vivaldi'nin oda müziği çalıyor, kahve kokusu geliyordu.

"Hayır" dedim, "yok."

Elini benimkine bastırdı. "Peki, ne düşünüyorsun Matt? Sevişmek ister misin?"

7

Hiç sigara içmedim. İçki içtiğim yıllarda arada bir sigara içme isteği duyar, bir paket satın alır içinden birbiri ardına üç dört sigara yakardım. Sonra paketi fırlatıp atardım, başka bir sigaraya dokunana kadar aylar geçerdi.

Jan sigara içmiyordu. İlişkinin sonuna doğru, başkalarıyla görüşmeye karar verdiğimiz zaman, Winston Lights içen bir kadınla birkaç kez çıktım. Asla yatmadık ama bir gece öpüştük. Soluğundaki tütün tadını hissetmek çok şaşırtıcıydı. Hafif bir iğrenme duydum. Ama aynı zamanda da sigarayı özledim.

Willa'nın soluğundaki viski kokusu çok daha derin bir özlem duygusu getirdi. Bunu önceden bilmem gerekirdi; her gün toplantıya sigara içmemek için gidiyor değildim ve bir sigara yaksa beni hastaneye götürmelerine gerek olmazdı.

Mutfakta kucaklaştık, ikimiz de ayaktaydık. Willa benden yalnızca birkaç santim daha kısaydı, birbirimize uyuyorduk. Onu öpmenin nasıl olacağını zaten merak ediyordum, o söylemeden bile önce, elini benimkinin üstüne koymadan önce.

Viski kokusu güçlüydü. Ben çoğunlukla burbon içerim, skoçu pek tercih etmem ama bir şey fark etmezdi. Anılan istekle karıştıran alkoldü nasılsa.

Düzinelerce duygu hissediyordum, hepsi de ayrılmayacak biçimde birbirine karışmıştı. Korku vardı, derin bir hüznün vardı ve elbette içki isteği vardı. Heyecan vardı, büyük bir heyecan ve bu heyecanın bir kısmı da viski kokan ağızından kaynaklanıyordu ama bir kadınla birlikte olmanın, göğüslerini!1 göğsüme dayanmasının, kasıklarının sıcaklığının da büyük bir payı vardı.

Elimi poposuna koyup kotunun inceldiği yeri sıktım. Omuzlarımı sardı. Onu tekrar öptüm.

Willa geriye çekilip bana baktı. Gözlerimiz kilitlendi. Onun gözleri kocaman olmuştu, içinde her şeyi görebiliyordum.

"Haydi yatağa gidelim" dedim.

"Allahım, evet."

Yatak odası küçük ve karanlıktı. Perdeler çekiliyken küçük pencereden hemen hiç ışık sızılmıyordu. Yatağın başucundaki lambayı yakıp tekrar söndürdü ve bunun yerine bir kutu kibrit aldı. Bir kibrit çaktı ve mum yakmaya çalıştı ama yakamadan kibrit söndü. Başka bir kibrit yaktı, kibriti ve mumu elinden alıp kenara koydum. Karanlık yeterince aydınlıktı.

Yatağı büyüktü. Yatak başı yoktu, üzerinde şilte olan bir karyolaydı yalnızca. Birbirimize bakarak yatağın kenarında durduk ve giysilerimizi çıkardık. Karnının sağ tarafında bir apandisit ameliyatı yarası vardı ve göğüsleri çilliydi.

Yatağa ve birbirimize giden yolu bulduk.

Daha sonra Willa mutfaka giderek bir kutu light bira getirdi. Kapağını açıp uzun bir yudum aldı. "Bunu ne cehenneme aldım bilmiyorum" dedi.

"Ben iki neden bulabilirim."

"Ya!"

"Tadı harikadır ve daha az alkollüdür."

"Komik adam. Tadı harika mı? Hiç de tadı yok. Ben her zaman güçlü tatlardan hoşlanmışımdır. Hiçbir şeyin hafifini istemedim. Teacher's ya da White Horse'u severim, koyu sert viskileri, Kanada ale'lerine bayılırım. Sigara içtiğim zaman filtresiz içerdim."

"Eskiden sigara içer miydin?"

"Tam bir tiryakiydim. Parti sigarayı teşvik ediyordu. İşçi sınıfıyla bağ kurmanın bir yoluydu bu. Sigara ikram et, tutula. sigarayı al, yak, dayanışma ve yoldaşlık için iç. Elbette devrim gerçekleşir gerçekleşmez sigara da proletarya diktatörlüğü güya yavaş yavaş yok olacaktı. Yoz tütün tröstü ortadan kaldırılacak, Piedmont'daki çiftçiler diyalektik olarak doğru bir şey yetiştirme eğitimi alacaklardı. Fasulye falan sanırım. Kapitalistler tarafından ezilmenin stresinden kurtulan işçi sınıfı artık nikotinin geçici rahatlatmasına ihtiyaç duymayacaktı."

"Bütün bunları uyduruyorsun."

"Uyduruyordum. Her konuda bir tavrımız vardı. Neden olmasın? Bunun için çok zamanımız vardı, hiçbir şey yapmıyorduk ki."

"Yani devrim adına sigara içtin."

"Aynen öyle. Camel, günde birkaç paket. Ya da Picayunes ama bu markayı bulmak zordu."

"Adını bile duymamıştım."

"Ah, harikadır" dedi. "Onun yanında Gauloies hiç kalır, İnsanın boğazını yırtar. Yakman bile gerekmez. Çantanda bir paket taşımakla bile kanser olabilirsiniz."

"Ne zaman bıraktın?"

"New Mexico'da, evliliğim bozulduktan sonra. Zaten kendimi o kadar berbat hissediyordum ki sigarasızlığın beni daha kötü yapamayacağını düşündüm. Sonradan ortaya çıktı ki, bunda çok yanıliyordum ama gene de bıraktım. Hiç mi içki içmezsin?"

"Hayır."

"Hiç içmedin mi?"

"Ha, içtim."

"İçki içtin, dolayısıyla şimdi içmiyorsun."

"Bunun gibi bir şey."

"Ben de böyle tahmin etmişim". Nedense sen bana tanıdığım yeşilayıcıları hatırlatmıyorsun. Genellikle bu tiplerle pek anlaşamam."

Yatağın üstünde bağdaş kurmuş oturuyordu. Ben dirseğime dayanarak yatıyordum. Elimi uzatıp çıplak kalçasına, dokundum. Willa elini benimkinin üstüne koydu.

"Benim içki içmemem seni rahatsız ediyor mu?"

"Hayır. Peki benim içmem seni rahatsız ediyor mu?"

"Henüz bilmiyorum."

"Öğrendiğin zaman bana da söyle."

"Tamam."

Kutuyu eğerek içti. "Sana ikram edebileceğim bir şey yok mu? Kahve yapabilirim örneğin. Kahve ister misin?"

"Hayır."

"Meyve suyu ya da alkolsüz içeceklerden yok ama köşeye gitmem yalnızca bir dakika sürer. Ne istersin?"

Bira kutusunu elinden alıp yatağın yanındaki komodinin üstüne koydum. "Buraya gel" diyerek onu yatağa yatırdım. "Gel de ne istediğimi göstereyim."

Saat sekiz sularında külodumu bulana kadar arandım. Willa uyuyordu ama giyinirken uyandı. "Bir süreliğine çıkmam gerek" dedim.

"Saat kaç?" Saatine baktı ve dilini şaklattı. "Amma olmuş" dedi. "Zamandan uzaklaşmak için ne güzel bir yol. Açlıktan ölüyor olmalısın."

"Senin de hafızan zayıf olmalı."

Gevrek bir kahkaha attı. "Beslenmek için: Neden yiyecek bir şeyler hazırlamıyorum?"

"Bir yere gitmem gerek."

"Ya."

"Ama saat on gibi buraya gelirim. O saate kadar bekleyebilir misin? Hamburger falan yeriz. Bekleyebileceksen tabii."

"Bu kulağa hoş geliyor."

"On buçukta döneceğim, daha geç kalmam."

"Zilimi çal yeter tatlım. Yüksek ve güçlü çal."

St. Paul'e gittim. Bodrumun merdivenini indim ve içeriye girdiğim anda bir rahatlık hissettim, sanki içimde bir şey tutuyormuşum da şimdi bırakıyormuşum gibi.

Yıllar önce uyanıp deli gibi içki istediğimi hatırlıyorum. Otelin yanındaki McGovern'ın Yeri'nin merdivenden indiğimi de. Orası erkenden açılır ve tezgâhın arkasındaki adam sabah neye ihtiyacım olduğunu bilirdi. Ne hissettiğimi hatırlayabiliyorum, fiziksel içki isteği. İçkiyi içmeden önce bu ihtiyacın ne kadar güçlü olduğunu da hatırlıyorum. Bardağa konulur konulmaz, bardağı elime alır almaz içimdeki gerilim azalır. Rahatlamamanın bir yudumdan ibaret olduğunu bilmek bile belirtileri hafifletirdi.

Ne komik. Bir toplantıya ihtiyacım vardı. Arkadaşlarımla dostluğuna ihtiyacım vardı, toplantılarda söylenen bilgece ve aptalca şeyleri duymaya ihtiyacım vardı. Rahatlamak için günümü anlatmaya da ihtiyacım vardı.

Henüz bunlardan hiçbirini yapmamıştım ama şimdi güvenlikliydim. Salondaydım, biraz sonra başlayacaktı. Şimdiden kendimi daha iyi hissediyordum.

Kahve servisinin yapıldığı yere gidip kendime bir fincan aldım. Willa'da içtiğim kafeinsiz hazır kahveden daha iyi değildi. Ama gene de bu kahveyi içtim ve bir tane daha aldım.

Konuşmacı grubumuzun bir üyesiydi, ikinci yıldönümünü kutluyordu. Salondaki birçok insan onun hikâyesini şu ya da bu biçimde duymuştu, bu yüzden kadın hayatının son iki yılını anlattı. Duygusal bir konuşmaydı, konuşması bitince normalin hayli fazla alkış aldı.

Moladan sonra elimi kaldırıp Eddie'nin cesedini bulduğumu ve günün geri kalanını içki içen biriyle birlikte geçirdiğimi anlattım. Ayrıntılara girmedim, yalnızca o sırada ve şimdi neler hissettiğimi anlattım.

Toplantıdan sonra birkaç üye yanıma gelerek sorular sordu. Bazıları Eddie'yi tam tanıyamıyordu ve tanıdıkları biri olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Eddie St. Paul'e düzenli gelmezdi, çok fazla da konuşmamıştı, bu yüzden kimden söz ettiğimi anlayanların sayısı fazla değildi.

Bazıları ölüm nedenini bilmek istediler. Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Kendini asmış desem intihar ettiğini düşüneceklerdi. Daha ayrıntılı açıklasam, kendimi rahatsız hissedeceğim şeyler anlatmam gerekecekti. Bu yüzden bilinçli olarak kapalı konuştum, ölüm nedeninin resmi olarak tespit edilmediğini, kazayla ölüme benzediğini anlattım. Tam doğru olmasa da yeterince doğruydum.

Uzun zamandır içki içmeyen Frank adlı biri yalnızca tek bir soru sordu. Eddie içki içmeden mi ölmüştü?

"Sanırım öyle" dedim. "Odada hiç şişe yoktu, içtiğini gösteren bir belirti de yoktu."
Frank, "Tanrı'ya şükür" dedi.
Tanrı'ya ne için şükür? İçkili ya da içkisiz, Eddie ölmemiş miydi?

Jim Faber beni kapıda bekliyordu. Birlikte dışarıya çıktık. Jim Kahve içmek isteyip istemediğimi sordu. Biriyle buluşmam gerektiğini; söyledim.

"Öğleden sonrası birlikte geçirdiğin kadınla mı? İçki o kadınla mı?"

"Kadın olduğunu söylediğimi sanmıyorum."

"Hayır, söylemedin. 'Bu kişi içki içiyordu, ki bu koşullar altında da bu çok doğaldı. İçkiyle bir sorunu oldukça düşünmek için neden yok.' Bu kişi -onlar- gramer açısından yanlış yok, tabii kadın demekten kaçınmıyorsan."

Güldüm. "Sen detektif olmalıymışsın."

"Hayır, içimdeki matbaacı bu. İnsan bu meslekte bazı şeylerin farkında oluyor. Biliyorsun, önemli olan ne kadar içtiği ya da içkiyle bir sorununun olup olmaması değil. Önemli olan senin üzerindeki etkisi."

"Biliyorum."

"Hiç içki içen bir kadınla birlikte olmuş muydun?"

"İçkiyi bıraktığımdan beri hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Aslında Jan dışında kimseyle olmadım. Programdaki birkaç kadınla çıkmıştım yalnızca."

"Bu öğleden sonra kendini nasıl hissettin?"

"Onunla birlikte olmaktan hoşlandım."

"Ortalıkta içki olmasıyla ilgili ne hissettin?"

Vereceğim cevabı düşündüm. "Nerede kadın bitti, nerede içki başladı bilmiyorum. Gergin ve heyecanlıydım ama evde içki olmasaydı çok daha fazlasını da hissedebilirdim."

"İçki içme isteği duydun mu?"

"Elbette. Ama gerçekten içmeyi hiç düşünmedim."

"Ondan hoşlandın mı?"

"Şimdilik."

"Şimdi onu görmeye mi gidiyorsun?"

"Birlikte biraz atıştıracağız."

"Kızıl Alev'de değil."

"Belki oradan daha hoş bir yerde."

"Peki, numaramı biliyorsun."

"Evet, anne. Numaramı biliyorum."

Jim güldü. "Bizim Frank ne derdi biliyor musun, Matt. 'Oğlum, her eteğin altında bir slip vardır'."

"Bahse girerim demistir. Bahse girerim son günlerde çok fazla eteğin altına bakmamıştır. Ne dedi biliyor musun? Eddie'nin içkisiz ölüp ölmediğini sordu. Ben içkisiz dediğimde ise, 'Tanrı'ya şükür' dedi."

"Ne olmuş?"

"Eddie her iki durumda da ölü nasılsa."

"Doğru" dedi, "ama bu konuda Frank'le aynı fikirdeyim. Ölmesi gerekiyorsa içki içmeden öldüğüne memnunum."

Hızla otelime döndüm, çabuk bir duş yapıp tıraş oldum, spor bir ceket giyip kravat taktım. Willa'nın zilini çaldığımda saat on bire yirmi vardı.

Willa da üstünü değiştirmişti. Beyaz Levi's üstüne açık mavi ipek bir buluz giymişti. Saçlarını örmüştü, örgüyü ön tarafına sarkıtmıştı. Şık ve cool görünüyordu, bunu ona da söyledim.

"Sen de çok hoş görünüyorsun" dedi. "Burada olduğuna sevindim. Paranoyaklaşmaya başlıyordum."

"Geç mi kaldım? Özür dilerim."

"On dakikadan fazla geç kalmadın, ben ise kırk beş dakika önce paranoyaklaşmaya başlamıştım, yani zamanla bir ilgisi Yok. Doğru olamayacak kadar güzel olduğuna ve seni bir daha görmeyeceğime karar vermiştim. Yanıldığıma sevindim."

Dışarıya çıkınca gitmek istediği özel bir yer olup olmadığını sordum. "Çünkü buraya fazla uzak olmayan bir yerde gitmek istediğim bir restoran var. Bir tür Fransız lokantası ama Fransız yemeğinin yanı sıra sıradan pub menüsü de var."

"Kulağa güzel geliyor. Adı nedir?"

"Paris Yeşili."

"Dokuzuncu Caddede. Önünden geçtim ama hiç içeri girmedim. Adını sevdim."

"Fransız havası vermişler, bütün çiçekler tavandan sarkıyor."

"Paris yeşilinin ne olduğunu bilmiyor musun?"

"Hayır."

"Bir tür zehir" dedi. "Arsenik içerikli. Arsenik ve bakır, yanlış hatırlamıyorsam, rengi de bu veriyor."

"Hiç duymamıştım."

"Bahçıvan olsaydın duyardın. Böcek ilacı olarak çok kullanırdım eskiden. Böcekleri öldürmek için yaprakların üzerine sıkarsın. İlaç böceklerin midelerine girip öldürür. Bugünlerde bahçede arsenik türevi ilaçlar kullanmıyorlar, yani yıllardır kullanıldığını sanmıyorum."

"İnsan her gün yeni bir şey öğreniyor."

"Ders daha bitmedi. Paris yeşili bir renk verici olarak da kullanılırdı. Eşyaları yeşile dönüştürmek için tabii. Asıl olarak duvar kâğıdında kullanılıyordu, sonuçta bu yüzden birçok insan öldü ve bunların çoğu da oral dönemdeki çocuklardı. Ağızına bir parça bile, yeşil duvar kâğıdı almayacağına söz vermeni istiyorum."

"Verdim bile."

"İyi."

"Oral dönem eğilimlerimi sınamak için başka kanallar bulmaya çalışacağım."

"Bundan eminim."

"Bütün bunları nereden biliyorsun peki? Yani Paris yeşilini"

"Parti" dedi. "İlerici Komünistler. Toksik maddelerle ilgili her şeyi öğrendik. Yani Duluth'un su sistemini zehirlemenin taktik olarak doğru olduğuna partinin ne zaman karar vereceğini bilemezsin ki."

"Aman Allahım."

"Ha, asla böyle bir şey yapmadık" dedi. "Hiç değilse ben yapmadım ve yapanı da duymadım. Ama daima hazır olman gerekir."

İçeri girdiğimizde uzun sakallı barmen tezgâhın arkasındaydı. Bize el sallayıp gülümsedi. Garson kız bizi masamıza götürdü. Oturduğumuz zaman Willa, "İçki içmiyorsun ve burada daha önce yemek yemedin ama içeri girdiğinde barmen seni kuzeni gibi selamladı" dedi.

"Bu kadar da gizli bir şey değil. Buraya bazı sorular sormak için gelmiştim. Bulmaya çalıştığım genç bir kadın vardı ya."

"Oyuncu, bana adını da söylemiştin. Paula mıydı?"

"Barmen kızı tanıdı ve kızın yanındaki adamı tarif etti. Bu yüzden buraya ikinci bir kere başka bir şey hatırlar umuduyla gelmiştim. Hoş bir adam, ilginç bir kafası var."

"Bu akşam gelmeden önce bu işi mi yapıyordun? Olay üzerinde mi çalışıyordun? Bu tür şeylere olay mı dersiniz?"

"Sanırım deriz."

"Ama sen demiyorsun."

"Ne dediğimi bilmiyorum. İş herhalde, pek de iyi olmadığı bir iş."

"Bu akşam bir gelişme kaydettin mi?"

"Hayır. Çalışmıyordum."

"Ya!"

"Bir toplantıdaydım."

"Bir toplantı."

"Bir AA toplantısı."

"Ya" dedi ve tam bir şey söyleyecekti ki garson mükemmel bir zamanlamayla içki siparişimizi almaya geldi. Ben Perrie, içeceğimi söyledim. Willa bir an düşündükten sonra limonlu bir Cola istedi.

"Daha güçlü bir şey de içebilirsin" dedim.

"Biliyorum. Bugün her zaman içtiğimden daha fazla içtim ve uyandığımdaya başım ağrıyordu. Daha önce AA'da olduğunu söylediğini hatırlamıyorum."

"Genellikle söylemem."

"Neden? Utanılacak bir şey olduğunu düşünüyor olamazsın." . .

"Pek böyle değil. Ama adsızlık düşüncesi sistemin ana noktası. Adsızlığı bozmak, söz konusu kişinin AA'da olduğunu söylemek kötü bir şey olarak görülür. Kendi adsızlığını ihlal etmeye gelince, bu daha çok kişisel bir konu. İhtiyaca göre bilgi temelinde davrandığımı söyleyebiliriz."

"Benim de öğrenmem mi gerek?"

"Eh, duygusal olarak bağ kurduğum birinden sır olarak saklamam. Bu çok aptalca olur."

"Sanırım öyle olur. Öyle miyiz?"

"Ne miyiz?"

"Duygusal olarak bağlı."

"Eşiğinde olduğumuzu söyleyebilirim."

"Eşiğinde" dedi. "Bundan hoşlandım."

Lokantanın adını bir zehirden aldığı düşünürsek yiyecekler hayli güzeldi. Jarlsberg cheeseburger, patates kızartması ve salata aldık. Burgerlerin ızgarada pişirilmesi gerekiyordu ama bununla sıradan kömür ateşi arasında fark varsa bile ben bunu anlayamadım. Patatesler elle kesilmiş ve gevrek kızartılmıştı. Salatada ayçiçeği tohumları, brokoli, iki tür kıvrık salata vardı.

Yemek sırasında çok konuştuk. Willa futboldan hoşlanıyordu ve üniversite maçlarını profesyonel liglere tercih ediyordu. Beyzolu da seviyordu ama bu yıl takip etmemişti. Country müzikten hoşlanıyordu, özellikle eski türünü. Birara bilimkurgu romanlarının tiryakisi olmuş ve çok okumuştum ama şimdi yalnızca İngiliz polisiyelerini okuyordum. "Herkesin nazik bir dille düzgün konuştuğu, şiddetin bile neredeyse yumuşak ve düzgün olduğu bir dünyaya girmek hoşuma gidiyor" dedi.

"Sonunda her şey ortaya çıkıyor."

"Hayatın kendisi gibi."

"Özellikle Batı Elli Birinci Sokak'ta."

Ben biraz Paula Hoeldtke araştırmamı ve genel olarak işimi anlattım. İngiliz polisiyelerine pek benzemediğini söyledim. İnsanlar o kadar nazik değildi ve sonunda her zaman her şey çözülmüyordu. Bazen sonun ne olduğu bile açık değildi.

"Bundan hoşlanıyorum, çünkü yeteneklerimi kullanmam gerekiyor, gerçi bunların ne olduğunu söylemekte de güçlük çekerim ya. Kafamda bir biçim belirene kadar dürtüklemekten hoşlanıyorum."

"Yanlışların düzelticisi olmalısın. Ejderhaları öldüren adam."

"Yanlışların çoğu her zaman düzeltilemez. Ejderhalara da öldürecek kadar yaklaşmak zor."

"Çünkü alev saçıyorlar."

"Çünkü şatodakiler onlar" dedim. "Çevrelerinde hendekler var ve köprüler kaldırılmış."

Kahve içerken Eddie Dunphy ile AA'da mı arkadaş olduğumuzu sordu. Sonra elini ağzına götürdü. "Bunu sorduğumu duymamış ol" dedi. "Başka bir üyenin bilmem nesini bozmak kurallara aykırıdır demiştin."

"Adsızlığını ama artık önemli değil. Ölmek artık hiç adsız olmamak anlamına gelir. Eddie toplantılara bir yıl sonra gelmeye başladı. Son yedi aydır hiç içki içmedi."

"Ya sen?"

"Üç yıl, iki ay, on bir gün."

"Çizelge mi tutuyorsun?"

"Hayır, elbette tutmuyorum. Ama yıldönümü tarihin biliyorum ve gerisini tahmin etmek zor değil."

"İnsanlar yıldönümlerini kutlar mı?"

"Birçok insan yıldönümlerinde ya da birkaç gün öncesinde ve sonrasında toplantıda konuşur. Bazı gruplarda da pasta verilir."

"Pasta mı?"

"Doğumgünü pastası gibi. Armağan ederler, toplantıdan sonra yenir. Rejim yapanlar dışında tabii."

"Öyle görünüyor ki..."

"Mickey Mouse."

"Ben bunu söylemeyecektim."

"Ama söyleyebilirsin. Öyledir. Bazı gruplarda bir yanında Romen rakamıyla yılların, öbür yüzünde de dinginlik duasının bulunduğu küçük bronz bir madalyon verirler."

"Dinginlik duası mı?"

"Allah bana değiştiremeyeceğim şeyleri kabul etmek için dinginlik, değiştirebileceğim şeyleri değiştirmek için cesaret ve aradaki farkı öğrenmek için sağduyu versin'."

"Ha, bunu duymuştum. AA duası olduğunu bilmiyordum."

"Şey, üzerine ambargo koyduğumuzu sanmıyorum."

"Sen ne aldın? Pasta mı madalyon mu?"

"İkisini de almadım. Yalnızca alkışlar ve birçok insanın bana hâlâ gün-be-gün içki içmemem gerektiğini hatırlatması. Sanırım bu gruba bağlı olmamın nedeni de bu. Abartılı hiçbir şey yok."

"Çünkü sen abartılı yaşayan biri değilsin."

"Bahse girebilirsin."

Hesap geldiğinde Willa paylaşmamızı önerdi. Ben ödeyeceğimi söyledim, o da itiraz etmedi. Dışarıda hava biraz soğumuştum. Karşıya geçerken Willa elimi tuttu, kaldırırma varınca da ellerimizi bırakmadık.

Oturduğu binaya gelince Willa birkaç dakikalığına içeriye gelmek isteyip istemediğini sordu. Hemen eve gitmeyi düşündüğümü, sabah güne erken başlamak istediğimi söyledim.

Girişte anahtarını kilide soktu, sonra bana döndü. Öpüştük. Bu kez soluğunda alkol kokusu yoktu.

Eve doğru yürürken ısıklık çaldığımı fark ettim. Çok fazla yaptığım bir şey değildir bu.

İsteyen herkese bir dolar verdim.

Ertesi sabah ağızımda bir acılıkla uyandım Dişlerimi fırçalayıp kahvaltı için dışarıya çıktım Kendimi bir şeyler yemeye zorlamam gerekti kahvede metalik bir tat vardı. Belki de arsenik zehirlenmesidir diye düşündüm. Belki de dün geceki salatada yeşil duvar kâğıdı parçaları vardı.

İkinci fincan kahvenin tadı da birincisinden farklı değimi ama gene de içtim ve bir yandan da News okudum. Mets kazanmıştı. Claudell Washtngton'un dokuzuncu vuruşuyla Yankees de kazanmıştı. Futbolda Giants en iyi geri oyuncusunu otuz günlüğüne kaybetmişti; oyuncunun idrarında yasal olmayan bir madde çıkmış, oyuncu açığa alınmıştı.

Harlem'deki bir sokak köşesinde cinayet işlenmişti; gazeteye göre iki evsiz kişi Doğu Yakası IRT'nin önündeki platformda kavga etmiş, biri diğerini yaklaşan trenin önüne atmış, beklenen sonuç ortaya çıkmıştı. Brooklyn'de Brighton Beach'deki bir adam eski karısını ve ilk evliliğinden olma üç çocuğunu öldürmekten tutuklanmıştı.

Eddie Dunphy ile ilgili hiçbir haber yoktu. Haber kıtlığı çekilen bir gün değilse olmaması da normaldi.

Kahvaltıdan sonra biraz yürüdüm. Hava kasvetliydi, hava tahmini yüzde kırk yağmur yağacağını söylüyordu. Bunun ne demek olduğundan emin değilim. Yağmur yağarsa bizi suçlamayın, yağmazsa da suçlamayın demek istiyorlar galiba.

Nereye gittiğime pek dikkat etmedim. Sonunda kendimi Central Park'ta buldum, boş bir bank bulunca da oturdum. Karşımda eski bir manto giymiş bir kadın güvercinlere ekmek kırıntıları atıyordu. Kuşlar çevresine üşüşmüştü. İki yüz kadar kuş vardı.

Güvercinleri besleyerek sorunu şiddetlendirdiğinizi derler ama ben kadına vazgeçmesini söyleyecek durumda değilim. Dilencilere birer dolar vermeye devam ettiğim sürece söyleyemezdim.

Kadının ekmekleri sonunda bitti, kuşlar gitti, sonra kadın da uzaklaştı. Ben bulunduğum yerde oturup Eddie Dunphy ile Paula Hoeldtke'yi düşündüm. Sonra Willa Rossiter'i düşünüp eden ağızımda acılıkla uyandığımı kavradım.

Eddie'nin ölümüne tepki gösterecek zamanım olmamıştı. Bunun yerine Willa'yla birlikteydim ve Eddie'ye üzüleceğime coşku ve heyecan duymuştum. Paula açısından da daha az dramatik biçimde aynı şey geçerliydi. Telefonuyla ilgili çelişkili verileri öğrendikten sonra romantik bir ilişki yaşamak için her şeyi bir kenara bırakmışım.

Bunda bir yanlış yoktu aslında. Ama Eddie ile Paula "Bitmemiş İşler" başlığı altında duruyordu ve bunlarla ilgilenmezsem ağızımda acılıkla uyanacak, kahvemde metalik bir tat olacaktı.

Ayağa kalkıp oradan uzaklaştım. Columbus Circle'ın girişinde yırtık pırtık kot giymiş deli bakışlı bir adam benden para istedi. Onu başımdan savıp yürümeye devam ettim.

Paula, 6 Temmuz'da kirasını ödemişti. On üçünde tekrar ödemesi gerekiyordu ama Paula görünmedi. On beşinde Flo Edderling kirayı almaya gitti ama Paula kapıyı açmadı. On altısında Flo kapıyı açtı ve odanın boş olduğunu, yatak Çarşaflarından başka hiçbir şeyin olmadığını gördü. On yedisinde ailesi arayıp telesekretere mesaj bıraktı ve aynı gün Georgia yeni boşalmış odayı kiraladı, bir gün sonra da yerleşti, bundan iki gün sonra Paula telefon şirketini arayarak telefonunun kesilmesini istedi.

Telefon şirketinde konuştuğum kadın Bayan Cadillo'ydü. Önceki gün hoş bir iş ilişkisi kurmuştuk, şimdi de beni hemen hatırladı. "Sizi zora soktuğum için özür dilerim" dedim, "ama birkaç farklı kaynaktan aldığım bilgilerle ilgili bir sorunum var. Paula'nın 20 Temmuz'da telefonunun kesilmesi için aradığını biliyorum ama nereden aradığını bulmanızı istiyorum."

"Korkarım kayıtlarda bu yok" dedi şaşırarak. "Aslında bunu hiç bilmeyiz. Doğrusunu isterseniz..."

"Evet."

"Kayıtlarımızın bize telefon mu ettiğini, mektupla mı başvurduğunu göstermediğini söyleyecektim. Hemen herkes telefon eder ama Bayan Paula yazmış olabilir. Bazı insanlar yazar, özellikle de son fatura ödemesini de gönderiyorlarsa. Ama biz bu bayandan hiçbir ödeme almadık."

Telefon kesilme talimatının postayla yapılabileceğini hiç düşünmemiştim ve bir an sorunun çözüldüğünü düşündüm. Yirmisinden önce postaya atmıştı; posta hizmetlerinin durumunu düşünürsek gecikmesi mümkündü.

Ama bu ana-babasının onu on yedisinde aramasını açıklamıyordu.

"Belirli bir numaradan edilen bütün telefonların kaydı tutuluyor mu?" diye sordum.

"Var ama..."

"En son yaptığı konuşmanın gün ve zamanını bana söyleyebilir misiniz?"

"Özür dilerim" dedi. "Bunu gerçekten yapamam. Bu bilgiyi almam zaten mümkün değil ve bunu yapmak kurallara karşı gelmek olur."

"Sanırım bir mahkeme emri çıkartabilirim" dedim, "ama müşteriye zaman ve para harcatmaktan nefret ediyorum. ayrıca herkesin zamanı da boşa harcanmış olacak. Bana yardım edecek bir yol bulsaydınız, bunu kimsenin öğrenmemesini sağlardım."

"Gerçekten üzgünüm. Yapabilseydim kuralları görmezden gelebilirdim ama şifresini bilmiyorum. Şehirçi kayıtları gerçekten istiyorsanız korkarım mahkeme emri çıkartmanız gerekecek.

Neredeyse kaçıyordum. Tam başka bir şeyler söylerken jeton düştü. "Şehirçi telefonlar" dedim. "Şehirler arası konuşmalar yapmışsa..."

"Faturasında görünür."

"Bunu öğrenebilir misiniz?"

"Yapmamam gerekir." Bir şey söylemedim, sessizliği biraz uzattım. Kadın, "Peki, kayıtla ilgiliyse. Bir bakalım. Temmuz ayında hiç şehirler arası konuşma yok..."

"Şey, denemeye değerdi."

"Cümlemi bitirmeme izin vermediniz."

"Özür dilerim."

"Temmuz ayında hiç şehirler arası konuşma yok, ta ki on sekizine kadar. On sekizinde iki, on dokuzunda bir konuşma var."

"Yirmisinde yok mu?"

"Hayır, yalnızca bu üçü. Aranılan numaraları öğrenmek ister misiniz?"

"Evet" dedim. "Çok memnun olurum."

İki numara vardı. Birini her iki gün de aramış, birini yalnızca on dokuzunda aramıştı. Her iki numaranın da bölge kodu aynıydı: 904- Rehberde bakıp buranın Indiana'nın hiç de yakınlarında olmadığını gördüm. Kuzey Florida'ydı.

Bir banka bulup on dolarlık bozukluk aldım ve bir telefon kulübesine girerek Paula'nın iki kez aradığı numarayı aradım, telefon kaydı bana kaç para atmamı söyledi, ben de attım. Dördüncü çalışta telefonu bir kadın açtı. Ona adımın Scudder olduğunu ve Paula Hoeldtke ile konuşmak istediğimi söyledim."

"Sanırım yanlış numara çevirdiniz" dedi kadın.

"Kapamayın, New York'tan arıyorum. Paula Hoeldtke adlı bir kadının bu numarayı önceki ay aradığına inanıyorum ve o zamandan beri de onu bulmaya çalışıyorum."

Bir sessizlik oldu. Sonra kadın, "Şey, bunun nasıl olabileceğini anlayamıyorum. Burası bir ev ve sözünü ettiğiniz ad bana tanıdık gelmedi."

"Orası 904-555-1904 değil mi?"

"Kesinlikle değil. Buranın numarası... bir dakika, biraz önce söylediğiniz numara neydi?" Tekrarladım.

"Bu kocaman iş yeri" dedi. Prysocki Hardware'in numarası."

"Özür dilerim" dedim. Defterimden yanlış numarayı, Paula'nın bir kez aradığı numarayı okumuştum. "Sizin numaranız 828-9177 olmalı."

"Diğer numarayı nasıl aldınız?"

"Her iki numarayı da aramış" dedim.

"Öyle mi? Adı ne demiştiniz?"

"Paula Hoeldtke."

"Hem bu numarayı hem de dükkânı da mı aramış?"

"Kayıtlarım yanlış olabilir" dedim. Telefonu kapadığımda kadın hâlâ soru soruyordu.

Kırk Dördüncü Sokak'taki pansiyona kadar yürüdüm. Yarı yolda jean'li bir oğlan bozuk para istedi. Gözleri telaşlıydı. Bazı uyuşturucu bağımlılarında bu bakış vardır. Ona bütün bozuk paralarımı verdim. Arkamdan, "Hey, teşekkürler!" diye seslendi. "Güzelsin adamım."

Flo kapıyı açtığında onu rahatsız ettiğim için özür diledim. Önemli olmadığını söyledi. Georgia Price'ın evde olup olmadığını sordum.

"Kesinlikle bilmiyorum" dedi. "Henüz onunla konuşmadınız mı? Gerçi nasıl bir yardımı olabilir bilmiyorum. Paula çıkmadan önce onun odasını kiralamış olamam, bu yüzden onu nasıl tanıyabilir ki?"

"Onunla konuştum. Tekrar konuşmak istiyorum."

Bayan Flo merdiveni gösterdi. Bir kat çıkıp eskiden Paula'ya ait olan kapının önünde durdum.

İçeride müzik çalıyordu. Kapıya vurdum ama gürültüden kapı sesini duyduğundan emin değildim. Kapı açıldığında tekrar çalmak üzereydim.

Georgia Price jimnastik kıyafeti giymişti ve alnı terden parlıyordu. Sanırım dans ediyor, step falan yapıyordu. Bana baktı, kim olduğumu anladığında gözleri büyüdü, istemeden bir adım geriye çekildi, ben de peşinden içeriye girdim. Tam bir şey söyleyecekti ki durup müziği kapatmaya gitti. Tekrar bana doğru

döndü, korkmuş ve suçlu suçlu bakıyordu. Her iki duygu için de fazla bir nedeni olmadığını düşündüm ama baskı yapmaya karar verdim.

"Tallahassee'densin, değil mi?"

"Biraz dışından."

"Price sahne adın. Gerçek adın Prysocki."

"Nasıl oldu da..."

"Buraya taşındığında bir telefon vardı. Çalışıyordu."

"Kullanmamam gerektiğini bilmiyordum. Telefonun odayla birlikte verildiğini sandım. Bilmiyordum."

"Evi aradın, mağazasından babanı aradın."

Başını salladı. O kadar genç ve korkmuş görünüyordu ki. Telefon parasını öderim" dedi. "Farketmemiştim, fatura falan geleceğini düşündüm. O sırada hemen telefon bağlatacak durumda değildim, Pazartesi gününe kadar bağlamak için birini gönderemiyorlardı, bu yüzden telefon kesilene kadar bekledim. Telefoncu geldiğinde aynı telefonu tekrar taktı ama Paula'ya telefon gelmesin diye bu kez farklı bir numarayla. Yanlış bir şey yapmak istememişim."

"Yanlış bir şey yapmadın" dedim.

"Telefon paralarını ödersem memnun olurum."

"Parayı falan düşünme. Telefonu kestiren de sendin değil mi?"

"Evet, yanlış mı yaptım? Yani burada oturmuyordu, bu yüzden..."

"En doğru şeyi yapmışsın" dedim. "Birkaç bedava telefonla ilgilenmiyorum. Yalnızca ortadan kaybolan bir kızı bulmaya çalışıyorum."

"Biliyorum ama..."

"Yani korkmana gerek yok. Başın belaya girmeyecek."

"Şey, başımın belaya gireceğini falan düşünmedim ama.."

"Telefona bağlı bir telesekreter yok muydu, Georgia?"

Gözleri istemeden yatağın yanındaki komodine kaydı, komodinin üstündeki telefonun yanında bir telesekreter duruyordu.

"Daha önce buraya geldiğinizde verirdim" dedi. "Aklıma gelseydi. Ama siz yalnızca bana birkaç soru sordunuz, odada ne vardı, Paula'yı tanıyor muydum, ben taşındıktan sonra buraya onu arayan biri geldi mi falan. Telesekreteri hatırladığımda siz gitmişsiniz. Bende kalmasını düşünmemiştim, yalnızca ne yapacağımı bilemedim. Taşındığımda buradaydı."

"Önemli değil."

"Bu yüzden kullandım. Bir telesekreter satın alacaktım zaten ve bu alet buradaydı. Kendime ait bir tane alana kadar kullanmayı düşündüm. Uzaktan kumandalı bir telesekreter almak istiyorum, böylece başka bir telefondan arayıp mesajları öğrenebilirim. Bunda böyle bir özellik yok. Ama şimdilik işe yarıyor. Yanınıza almak ister misiniz? Sökmesi bir dakika bile sürmez."

"Telesekreteri istemiyorum" dedim. "Buraya telesekreteri almak ya da Tallahassee'ye yaptığın konuşmaların arasını toplamak için gelmedim."

"Özür dilerim."

"Sana telefonla ilgili birkaç soru sormak istiyorum, hepsi bu. Telesekreterle ilgili."

"Tamam."

"Ayın on sekizinde taşındın ve telefon yirmisine kadar açıldı. Bu arada Paula'ya hiç telefon geldi mi?"

"Hayır."

"Telefon çalmadı mı?"

"Bir iki kez çaldı ama beni aramışlardı. Arkadaşımı arayıp bu numarayı vermiştim, o da beni haftasonu bir iki kez aradı. Şehir içi bir konuşmaydı, bu yüzden bir maliyeti yok ya da eğer varsa en fazla bir çeyrek."

"Alaska'yı da aramış olsan aldırmiyorum" dedim. "Bu seni rahatlatırsa, yaptığın konuşmaların bir maliyeti yok. Paula'nın depozitosu son faturasından yüksekti, yani telefonların parası ona verilecek paradan ödendi, zaten Paula da burada yok ki parasını alsın."

"Aptallık ettiğimi biliyorum" dedi.

"Önemli değil. Gelen telefonlar senin içindi. Ya sen dışarıdayken? Telesekreterde hiç mesaj yok muydu?"

"Ben taşındıktan sonra olmadı. Bunu biliyorum, çünkü son mesaj annesindendi, kent dışına çıktıklarını bildiriyorlardı. Ben taşındıktan sonraki bir iki gün içinde bırakılmış olmalı. Onun telefonu olduğunu, bu odayla birlikte verilmediğini anladığım an telesekreterin fişini çektim. Bir hafta kadar sonra da Paula'nın telesekreteri almaya gelmeyeceğine ve aleti kullanabileceğime karar verdim, çünkü ihtiyacım vardı. Tekrar taktığımda bantı kayda uygun hale getirmek için mesajlarını dinledim."

"Ana-babasının mesajı dışında başka mesaj var mıydı? "

"Birkaç tane."

"Hâlâ duruyorlar mı?"

"Bandı sildim."

"Diğer mesajların ne olduğunu hatırlıyor musun?"

"Şey, hayır. Konuşmayanlar vardı. Bandı yalnızca bir kere nasıl sileceğimi bulmak için dinledim."

"Ya diğer mesaj, evde kimsenin olmadığını ama not bırakabileceğinizi söyleyen mesaj? Paula'daki böyle bir alet olmalı."

"Elbette."

"Bu mesajı da sildin mi?"

"Üstüne yeni bir mesaj kaydettiğinde otomatik olarak siliniyor. Makineyi kullanmaya başladığım zaman kendi sesimle mesaj bırakabilmek için onunkini sildim." Dudağını ısırıldı. "Yanlış mı yaptım?"

"Hayır."

"Önemli miydi? Her zamanki mesajlardan biri işte. 'Merhaba, ben Paula. Şu anda sizinle konuşamıyorum ama sinyal sesinden sonra mesaj bırakabilirsiniz.' Buna benzer bir şey işte."

"Önemli değil" dedim. Gerçekten de değildi. Yalnızca sesini duymak isterdim.

9

Durkin, "Hâlâ bu iş üzerinde olmana şaşırımdım" dedi. "Ne yaptın, İndiana'yı arayarak para ağacını sallayıp biraz daha yaprak mı düşürdün?"

"Hayır. Herhalde yapmalıyım, çok zaman ayırıyorum ama sonuç açısından fazla yol katettiğim söylenemez. Kızın yok oluşunun kriminal bir olay olduğunu düşünüyorum."

"Bunu düşünmene neden olan ne?"

"Oturduğu pansiyondan resmen taşınmadı. Bir gün kirasını ödedi, on gün sonra yönetici kapısını açınca odanın boş olduğunu gördü."

"Böyle şeyler hep olur."

"Bunu biliyorum. Üç eşya dışında oda boştu. Odayı kim boşaltmışsa telefonu, telesekreteri ve yatak çarşafalarını bırakmıştı."

"Bu sana ne anlatıyor?"

"Birinin eşyaları toplayıp götürdüğünü. Birçok pansiyonda yatak çarşafı odayla birlikte verilir. Ama bu pansiyon vermiyordu. Paula Hoeldtke kendi yatak takımını getirmişti, bu yüzden ayrılırken bunları alması gerektiğini de bilirdi. Bunu bilmeyen biri takımın odada kalması gerektiğini düşünmüş olabilir."

"Elindeki tek şey bu mu?"

"Hayır. Telesekreter de bırakıldı, telefona bağlıydı ve çalışmaya devam ediyordu. Kız kendi başına ayrılmış olsa, arayıp telefonun kesilmesini isterdi."

"Aceleyle çıkmamışsa tabii."

"Herhalde bir ara arardı. Ama diyelim aramadı, diyelim, tamamen unutacak kadar akıllı beş karış havadaydı. Neden telesekreteri bıraksın?"

"Aynı şey. Unuttu."

"Oda boş bırakıldı. Dolapta giysi yok, çekmecede bir şey yok. Odada dalgınlıkla unutulacak kadar çok eşya yoktu. Bırakılan tek eşya yatak takımı, telefon ve telesekreterdi. Bunları fark etmemiş olamaz."

"Elbette olabilir. Birçok insan taşındığı zaman telefonunu bırakıyor. Kendi aldığı telefon değilse bırakman gerekiyor sanırım. Her neyse, insanlar bırakıyor. Bu yüzden Paula da kendi telefonunu bırakmıştır. Telesekreteri de... nerede telefonun yanında duruyor, değil mi?"

"Doğru."

"Yani oraya bakmış ayrı bir alet, bir telesekreter, bir ev aleti, arkadaş ve tanıdıklarla temas kurmanı sağlayan ve konuşmayanları merak etmenize neden olan bir şey görmemiştir. Gördüğü tek şey telefonun parçasıdır."

Bunu düşündüm. "Belki" dedim.

"Telefonun bir parçası, telefonla birlikte. Telefon kaldığına göre o da telefonla birlikte kalıyor."

"Peki almadığını fark ettiğinde neden geri dönmedi?"

"Çünkü Grönland'da" dedi, "uçuşa binip geri dönmektense yeni bir alet almak daha ucuz olur."

"Bilmiyorum, Joe."

"Ben de bilmiyorum ama sana şunu söyleyeyim. 1 Telefon, bir telesekreter ve iki çarşaf bir battaniyeye bakıp bundan bir kaçırma vakası oluşturmaya çalışmak bana anlamlı gelmiyor."

"Nevresimi unutma."

"Evet, tamam. Belki yatak takımını kullanamayacağı bir yere taşındı. Neydi, tek kişilik yatak mı?"

"Bundan daha büyük, tek kişilikle çift kişilik arası."

"Demek battal boy su yatağı ve koca bir kamışı olan bir herifin yanına taşındı ve eski çarşafarla yastık kılıflarına ihtiyacı kalmadı. Telefona bile ihtiyacı yok, bütün zamanını dizlerini bükerek domalıp geçirecekse."

"Sanırım biri onu götürdü" dedim. "Sanırım biri anahtarlarını alarak odasına girdi ve bütün eşyalarını toplayıp gitti. Sanırım..."

"Peki kimse binadan birkaç valizle çıkan bir yabancı görmüş mü?"

"Birbirlerini tanımıyorlar bile, bir yabancıyı nasıl görebilirler?"

"O sırada valizlerle yürüyen herhangi bir kimseyi görmüşler mi?"

"Uzun zaman oldu, biliyorsun. Bu soruyu onunla aynı kattaki herkese sordum ama iki ay önce olan sıradan bir olayı insan nasıl hatırlar ki?"

"Ben de tam bunu söylüyorum, Matt. Biri bir iz bırakmışsa bile bu iz çoktan yok oldu. Hadi, senin senaryona göre gidelim" dedi. "Biri eşyalarını taşıyor. Çarşafı bırakıyor, çünkü kızın olduğunu bilmiyor. Neden telesekreteri bıraksın?"

"Arayanlar gittiğini anlamasınlar diye."

"Öyleyse neden her şeyi bırakmıyor, böylelikle yönetici bile kızın gittiğini bilmeyecek."

"Çünkü yönetici er ya da geç dönmeceğini anlayacak ve olay polise bildirilebilecek. Odayı düzenli bırakmak bunu önler. Telesekreteri bırakmak da biraz zaman kazandırır, uzaktan arayan herkese orada olduğu izlenimini verir ve çıktığı tarihi tam olarak bilmeyi olanaksızlaştırır. Ayın altısında kirasını ödemiş ve odası on gün sonra boş bulunmuş, yani en iyi olasılıkla kaybolma süresini bu kadar indirebiliriz ve bunun nedeni de adamın telesekreteri bırakmış olması."

"Bunu nasıl tahmin ettin?"

"Ailesi birkaç kere aradı ve mesaj bıraktı. Telesekreter olmasaydı onu bulana kadar aramaya devam edecekler ve ne kadar ararlarsa arasınlar bulamayınca panikleyip başına bir şev geldiğini düşüneceklerdi. Büyük ihtimalle babası iki ay sonra değil, çok önce seni görmeye gelecekti."

"Evet, ne demek istediğini anlıyorum."

"O zaman da izler yok olmuş olmayacaktı."

"Polislik bir iş olduğundan hâlâ emin değilim."

"Belki öyledir, belki de değildir. Ama babası Temmuz ortasında özel bir detektif tutmuş olsaydı..."

"İşler daha kolaylaşırdı. Tartışmaya gerek bile yok." Biraz düşündü. "Diyelim ki telesekreteri kazayla değil de bir nedenle bıraktı."

"Hangi nedenle?"

"Taşındı ama kimsenin gittiğini bilmesini istemedi. Örneğin ailesi ya da saklanmak istediği başka biri."

"Odayı bırakmazdı. Kirayı ödeyip başka yerde yaşardı."

"Tamam, diyelim taşınmak ve kentten ayrılmak istiyor ama mesajlarına da ulaşmak istiyor. Telesekreteri..."

"Mesajları uzaktan dinleyemezdi."

"Elbette dinleyebilirdi. Herhangi bir telefonda arıyor, bir kod giriyorsun, telesekreter de mesajları dinletiyor."

"Bütün telesekreterlerde uzaktan dinleme özelliği yok. Onunkinde yoktu."

"Bunu nereden biliyorsun? Ha, tamam, aleti gördün, hâlâ odada." Parmaklarını şıklattı. "Bak, defalarca üstünden geçmenin anlamı ne? Yeterince uzun süre polislik yaptın, Matt. Kendini benim yerime koy."

"Ben yalnızca diyordum ki..."

"Kendimi benim yerime koy, tamam mı? Bu masada oturuyorsun ve bir adam yatak takımı ve telesekreterli bir hikayeye yanına geliyor. Bir suç işlendiğine dair kanıt yok, , kayıp kişi zihinsel özürlü falan değil, kimse onu iki aydır görmemiş. Ne yapmam gerekiyor?"

Bir şey söylemedim."

"Sen olsan ne yapardın? Benim durumumda."

"Sen ne yapıyorsan."

"Elbette öyle yapardın."

"Diyelim ki belediye başkanının kızıydı."

"Başkanın kızı yok. Başkanın hayatında kamışı sertleşmemiş, kızı nasıl olabilir?" İskemlesini geriye gitti.

"Başkanın kızı olsaydı elbette farklı olurdu. Yüz polisi bu işe koşar, bir şeye çıkana kadar yirmi dört saat çalıştırırdık. Bu demek değil ki bir şey çıkacak tabii, bu kadar zaman geçmiş üzerinden. Bak, asıl korktuğunuz ne? Disney Dünyası'na gidip dönme dolabın tepesinde mahsur kalmış olabileceği değil herhalde. Sen ve ailesi neden korkuyorsunuz?"

"Ölü olmasından."

"Belki de ölmüştür. Bu kentte insanlar sürekli ölüyor. Yaşıyorsa er ya da geç evi arayacaktır, parası bittiği, kafasını topladığı zaman filan. Ölmüşse kimsenin onun için yapabileceği bir şey yok, ne senin, ne benim, ne de başka birinin."

"Sanırım haklısın."

"Tabii ki haklıyım. Senin sorunun, kemik kokusu alan bir köpeğe benzemen. Babasını ara, yapacak bir şey olmadığını, iki ay önce aramasının gerektiğini söyle."

"Tamam, suçluluk duymasını sağlayayım." •

"Peki, daha iyi bir yol bulabilirsin. Birçok insanın yapacağından daha çok zaman ayırdın. Doğru dürüst ipuçları falan bile yakaladın, telefon konuşmaları filan, telesekreter. Sorun şu, bunların bir şey ortaya çıkaracağı yok. Çektin ama elinde kaldı."

"Biliyorum."

"Öyleyse bırak. Daha fazla zaman ayırmak istemiyorsan"

Bir şey söylemeye başlamıştım ki telefon çaldı. Joe birkaç dakika konuştu. Telefonu kapadığında, "Kokain olmadan önce ne iş yapardık?"

"Suç uydururduk."

"Öyle mi? Sanırım öyle yapmış olmalıyız."

Birkaç saat yürüdüm. Saat bir buçuk sularında hafif bir yağmur yağmaya başladı. Neredeyse anında sokak köşelerinde şemsiye satıcıları belirdi. Bir su damlası üstlerine düştüğü anda mucizevi bir biçimde hayata dönen tohumlar olduklarını düşünüyor insan.

Şemsiye almadım. Kayda değer bir yağmur yoktu. Bir kitapçıya girip hiçbir şey almadan zaman öldürdüm, çıktığımda yağmur hâlâ fazla yağmıyordu.

Otelime uğradım, resepsiyonda mesajlara baktım. Hiç mesaj yoktu ve tek posta kredi kartı önerisiydi. Mektupta, "Onaylandınız bile!" diye yazıyordu. Nedense bundan kuşku duydum.

Üst kata çıkıp Warren Hoeldtke'yi aradım. Defterim elimdeydi, yaptığım araştırmaları kısaca anlatıp çok az şey başardığımı söyledim. "Çok zaman ayırdım" dedim, "ama başladığımdan daha ileriye gittiğimi sanmıyorum. Fazla bir şey başardığımı hissetmiyorum."

"Başka para istiyor musunuz?"

"Hayır. Bunu nasıl hak edeceğimi bilmiyorum."

"Sizce ona ne oldu? Somut bir bilginiz olmadığını biliyorum ama sezgileriniz ne diyor?"

"Belli belirsiz bir şeyler ve buna ne kadar ağırlık vermem gerektiğini bilmiyorum. Heyecan verici görünen ama tehlikeli olduğu ortaya çıkan birine rastladı diye düşünüyorum."

"Sizce..."

Bunu söylemek istemedi, onu suçlayamazdım. "Hayatta olabilir" dedim. "Belki ülke dışındadır. Belki yasadışı bir işe girmiştir. Sizinle bağlantı kuramamasını bu açıklayabilir."

"Paula'nın suçlularla ilişki kurduğunu düşünmek zor."

"Belki heyecanlı bir serüven gibi göründü ona."

"Belki de." Hoeldtke içini çekti. "Umuda fazla yer bırakmıyorsunuz."

"Hayır ama umutsuzluğa da fazla yer olduğunu söylemiyorum. Korkarım yapabileceğimiz tek şey beklemek."

"Baştan beri bunu yaptım zaten. Bu çok... zor."

"Tahmin edebiliyorum."

"Peki" dedi. "Çabalarınız ve bana karşı dürüst olduğunuz için size teşekkür ederim. Daha fazla zaman ayırmak gerektiğini düşünüyorsanız ödeme yapabilirim."

"Hayır" dedim. "Herhalde birkaç gün daha ayıracağım, sırf yeni bir şey çıkar mı diye. Çıkarırsa size ararım."

Willa'ya, "Ondan başka para almak istemedim" dedim. "İlk verdiği bin dolar istediğimden de büyük bir yükümlülüktü. Tekrar para isteseydim kız hayatımın geri kalanında boynuma dolanmış olacaktı."

"Ama çalışmaya devam ediyorsun. Neden para almayacaksın?"

"Zaten paramı aldım ve karşılığında ona ne verdim?"

"İşini yaptın."

"Yaptım mı? Lise fizik dersinde bize işin nasıl ölçüleceğini öğretmişlerdi. Formül: güç çarpı uzaklık. Yirmi kilo gelen bir cismi al, altı metre hareket ettir, yüz yirmi metre kilo değerinde iş yapmış olursun."

"Metre-kilo mu?"

"Ölçüm birimi bu. Ama duvarı sıfır mesafeye duvar kaç, kilo gelirse gelsin ürün sıfırdır. Warren Hoeldtke bana bin dolar ödedi, benim bütün yaptığım ise duvar itmek oldu."

"Biraz hareket ettirdin."

"Önemli ölçüde değil."

"Ah, bilmiyorum" dedi. "Edison ampul üzerinde çalışırken biri hiç ilerleme kaydetmediği için cesaretinin kırılması gerektiğini söyledi. Edison büyük bir ilerleme kaydettiğini söyledi, çünkü işe yaramayacağını öğrendiği yirmi bin kadar malzeme sayabiliyordu."

"Edison'ın tavrı benimkinden daha iyiydi."

"İyi de yapmış, yoksa hepimiz karanlıkta kalırdık."

Karanlıktaydık ve hiç de kötü görünmüyordu. Willa'nın yatak odasında yatağa uzanmıştık, mutfaktaki kasetçalarda Reba McIntyre çalıyordu. Yatak odası penceresinden binanın arka tarafındaki kavga sesleri, İspanyolca öfkeli sözler duyuluyordu.

Ona uğramayı düşünmemiştim. Hoeldtke'yi aradıktan sonra biraz yürüdüm. Bir çiçekçinin önünden geçtim ve Willa'ya çiçek gönderme isteği duydum birden. Adam siparişi yazdıktan sonra ertesi güne kadar teslim edemeyeceğini öğrendim. Bu yüzden kendim teslim ettim.

Willla çiçekleri suya koydu, mutfak masasına aramızda çiçeklerle oturduk. Willa kahve yaptı. Hazır kahveydi ama iyi bir marka ve yeni bir kavanozdu, ayrıca kafeinsiz de değildi-

Sonra konuşmaya gerek bile duymadan yatak odasına geçtik. Yatak odasına girdiğimizde Reba McIntyre şarkı söylüyordu ve bir müddet sonra şarkıları tekrar ettiğini fark ettik. Kaset otomatik olarak arka yüze geçmişti ve bıraksam defalarca çalacaktı.

Bir süre sonra Willa, "Aç mısın?" diye sordu. "Bir şey ismarlayabilirim."

"İstersen."

"Sana bir sır vereyim mi? Hiç istemem. Harika bir aşçı değilim, mutfağın halini gördün."

"Dışarı çıkabiliriz."

"Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor. Apartman boşluğundan sesini duymuyor musun?"

"Daha önce hafif bir yağmur yağıyordu. İrlandalı teyzem olsa yumuşak bir gün derdi."

"Peki, sesine bakılırsa sert bir güne dönüştü. Çin yemeği sipariş ettiğimizi varsayalım. Onlar havanın nasıl olduğuna aldırmazlar, kamikaze bisikletlerine binip büyük fırtınaların içinden geçerler. 'Ne yağmur ne kar ne sıcak ne gece moo goo gai pan almanızı engelleyebilir.' Gerçi ben moo goo gai pan istemiyorum. Ne istediğimi bilmek istiyor musun?"

"Elbette."

"Susamlı şehriye, domuz yağında kızartılmış pirinç, dört baharatlı karides ve tavuk istiyorum. Kulağa nasıl geliyor?"

"Bir orduyu doyuracak kadar çok."

"Bahse girerim hepsini yeriz. Ah."

"Ne oldu?"

"Zamanın var mı? Saat sekize yirmi var, yiyene kadar toplantı zamanın gelir."

"Bu gece gitmek zorunda değilim."

"Emin misin?"

"Kesinlikle. Ama bir sorum var. Dört baharatlı karides nedir?"

"Dört baharatlı karidesi hiç duymadın mı?"

"Hayır."

"Ah canım" dedi. "Bakıma muhtaçsın."

Mutfaktaki masada yedik. Daha çok yer açmak için çiçekleri kaldırmaya çalıştım ama Willa izin vermedi. "Görebileceğim bir yerde olmalarını istiyorum" dedi. "Masada yeterince yer var."

O sabah alışverişe gitmiş ve kahvenin yanı sıra meyve suyu ve alkolsüz içecekler almış. Ben Coca Cola içiyordum Willa ise kendisine bir şişe Beck's almıştı ama açmadan önce beni rahatsız etmeyeceğinden emin olmak istedi.

"Elbette olmam" dedim.

"Çünkü Çin yemeğiyle bira kadar iyi giden bir şey daha yoktur. Matt, bunu söylememde bir mahzur var mı?"

"Biranın Çin yemeğiyle iyi gittiğini söylememde mi? Şey, bu tartışmalı bir konu ve sanırım şarap üreticileri buna karşı çıkarlar ama boş ver gitsin."

"Emin değilim."

"Biranı aç" dedim. "Ve oturup ye."

Her şey çok lezzetliydi. Karides, Willa'nın söylediği kadar vardı. Yemeklerin yanına atılabilir yemek çubukları da koymuşlardı, Willa çubuklarla yemek yedi. Ben onları kullanmayı hiç öğrenemediğim için çatala yedim. Willa'ya çubukları iyi kullandığını söyledim.

"Kolaydır" dedi. "Yalnızca pratik gerektirir. İşte. Haydi dene."

Çabaladım ama parmaklarım yeteneksizdi. Çubukları düzgün tutamadığım için ağızma tek bir lokma bile atamadık "Rejim yapanlar için iyi olurdu" dedim. "Çinliler'in bir an çatalı da icat etmiş olmaları gerektiğini düşünüyor insan. Başka her şeyi icat ettiler. Makarna, dondurma, barut."

"Ve beyzbol."

"Beyzbolu Ruslar'ın bulunduğunu sanıyordum." Willa'nın öngördüğü gibi hepsini bitirdik. Willa masayı topladı, ikinci bir Beck's açtı. "Kuralları öğrenmem gerek" dedi. "Önünde içki içerken kendimi biraz komik hissediyorum."

"Seni rahatsız mı ediyorum?"

"Hayır ama korkarım ben seni rahatsız edeceğim. Çin yemeğiyle biranın ne kadar müthiş olduğunu söylemem doğru muydu bilmiyorum, çünkü, şey, bilmiyorum. İçkiden bu tarzda söz etmem yanlış mı?"

"Toplantılarda ne yapıyoruz sanıyorsun? Sürekli içkiden söz ediyoruz. Bazıları eskiden içki içerken harcadıkları zamandan daha fazlasını konuşmakla harcar."

"Ama kendinize ne kadar korkunç olduğunu söylemez misiniz?"

"Bazen. Bazen de ne kadar harika olduğunu söyleriz."

"Hiç böyle olduğunu tahmin etmemiştim."

"Bu beni kahkaha kadar şaşırtmadı. İnsanlar başlarına gelen en berbat şeyleri anlatır ve herkes kahkahadan kırılır."

"Bırak kahkahayı, böyle konuştuklarını bile sanmazdım. Asılan birinin evinde ipten söz etmek gibi bir şey bu galiba."

"Asılan birinin evinde" dedim, "herhalde başlıca konuşma konusu bu olurdu."

Daha sonra Willa, "Çiçekleri bu odaya istiyorum" dedi. Çılgınlık bu, onlara burada yer yok. Mutfakta daha iyiler."

"Sabah da orada olacaklar."

Çocuk gibiyim, değil mi? Sana bir şey söyleyeyim mi?"

"Elbette."

"Allahım. Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Peki, madem söze başladım sonunu getirmeliyim, değil mi? Bana daha önce kimse çiçek vermemişti."

"Buna inanmak çok zor."

"Neden zor olsun? Yirmi yılımı ruhumu ve yüreğimi devrimci politikaya adanarak geçirdim. Radikal militanlar birbirlerine çiçek vermezler. Yani burjuva duyarlılığından kapitalist yozluktan söz ederler. Mao yüz çiçek açsın dedi ama bu demek değil ki bir kucak dolusu çiçek toplayıp sevgiline götürmen gerek. Sevgilin bile olmamalı. Bir ilişki partiye hizmet etmiyorsa yeri yoktur."

"Ama birkaç yıl önce onlardan ayrıldın. Evlendin."

"Eski bir hippieyle. Uzun saç, yanık ten, boncuklar. Duvarında bir 1967 takvimi olmalıydı. Altmışlara saplanıp kalmıştı, bittiğinin farkına varmadı." Başını iki yana salladı. "Hiçbir zaman eve çiçek getirmedim. Çiçek başları, evet ama çiçek değil."

"Çiçek başları mı?"

"Marihuana bitkisinin en önemli kısmı. Cannabis sativa, bitki bilimdeki adı bu. Marihuana içer misin?"

"Hayır."

"Ben yıllardır içmedim çünkü tekrar sigaraya dönmeme neden olacağından korkuyorum. Komik, değil mi? Eroine götüreceğinden korkarlar ama ben sigara içeceğimden korkuyorum. Ama hiçbir zaman çok hoşlanmadım. Denetimimi kaybetmekten hiç hoşlanmadım."

Sabah çiçekler hâlâ oradaydı.

Gece orada kalmayı planlamamıştım ama zaten oraya gitmeyi de planlamamıştım. Saatler nasıl olduğunu anlayamadan geçip gitti. Konuştuk, sessizlikleri paylaştık, müziği ve yağmuru dinledik.

Willa'dan önce uyandım. İçkiyle ilgili bir rüya görmüştüm. Duyulmadık bir şey değildir ama bir süredir hiç görmüyordum. Ayrıntılar gözlerimi açtığım zaman kayboldu ama biri bana bira önermiş, ben de düşünmeden almıştım, yapmamam gerektiğini anladığımda iş isten geçmişti.

Bunun bir rüya olup olmadığından emin olmadan uyandım, nerede olduğumu da tam olarak kestiremiyordum. Saat sabahın altısıydı ve istesem bile tekrar aynı rüyayı görme korkusuyla uykuya geri dönemezdim, izlendiğimi hissettiğimde ayakkabılarımın bağlarını bağlıyordum. Dönüp Willa'nın bana baktığını gördüm.

"Saat çok erken" dedim. "Uyumana devam et. Daha sonra seni ararım."

Otele döndüm. Benim için bir mesaj vardı. Jim Faber aramıştı ama onu aramak için saat henüz çok erkendi. Üst kata çıktım ve duş yapıp tıraş oldum, sonra bir dakikalığına yatağa uzandım ama sızıp kalmışım. Kendimi yorgun bile hissetmiyordum ama sonunda üç saat uyudum ve sersem bir halde uyandım.

Bir duş daha yapıp sersemliği üstümden attım. Jim'i matbaadan aradım.

"Dün gece seni görmedim" dedi. "Nasıl olduğunu öğrenmek istedim."

"İyiyim."

"Bunu duyduğuma sevindim. Harika bir konuşmayı kaçırdın."

"Ya!"

"Midtown Grubu'ndan biri. Çok komikti. Sürekli kendini öldürmeye çalıştığı ama bir türlü başaramadığı bir dönem yaşamış. Hiç yüzme bilmiyormuş, bu yüzden altı düz bir kayak kiralayıp kilometrelerce kürek çekmiş. Sonunda ayağa kalkıp, 'Elveda zalim dünya' diyerek kendini suya atmış."

"Eee?"

"Sığ bir yerdeymiş. İki karışlık suyun içindeymiş."

"Bazen insan tek bir şeyi bile doğru dürüst yapamaz."

"Evet, herkesin böyle günleri vardır."

"Dün gece içkiyle ilgili bir rüya gördüm" dedim.

"Ya."

"Ne yaptığımı anlamadan önce yarım şişe bira içtim. Sonra anladım ve kendimi korkunç hissettim, bu yüzden geri kalanını da içtim."

"Neredeydin?"

"Ayrıntıları hatırlamıyorum."

"Hayır, geceyi nerede geçirdin?"

"Meraklı piç kurusu. Willa'yla kaldım."

"Adı bu mu? Yöneticinin yanı."

"Evet."

"İçki içiyor muydu?"

"Kayda değer derecede değil?"

"Kimin için kayda değer derecede değil?"

"Allahım" dedim. "Sekiz saat boyunca onunla kaldık, uyuduğumuz zamanı saymazsak tabii ve bütün bu süre zarfında iki bira içti, biri yemekte, biri yemekten sonra. Bu onu alkolik yapar mı?"

"Soru bu değil. Soru seni rahatsız edip etmediği."

"En son ne zaman bu kadar rahat bir gece geçirdiğimi hatırlamıyorum."

"Ne marka bira içiyordu?"

"Beck's. Fark eder mi?"

"Sen rüyanda ne içtin?"

"Hatırlamıyorum."

"Tadı nasıldı."

"Tadını da hatırlamıyorum. Farkında değilim."

"Bu önemli bir not. Rüyalarında içki içeceksen, hiç değilse tat alabilmelisin. Öğleyin buluşalım mı?"

"Yapamam. Yapmam gereken işler var."

"Öyleyse belki bu gece görüşürüz."

"Belki."

Rahatsız olarak kapattım. Bana çocuk gibi davrandığını hissediyordum, benim tepkim de çocukça rahatsız olmaktı. Rüyamda içtiğim biranın markası neden önemli oldu?

10

Bölge binasına gittiğimde Andreotti iş başında değildi. Büyük jürinin önünde tanıklık yapmak üzere kent merkezine gitmişti. Ortağı Bill Bellamy adlı tıp raporunu neden istediğimi anlamıyordu.

"Sen de oradaydın" dedi. "Dosya açılıp kapandı. Ölüm saati Cumartesi gecesi ile Pazar sabahı arasındaydı, olay yerindeki ilk adamın raporu böyleydi. Olay yerindeki bütün kanıtlar boğulma yoluyla kazara ölüm tespitini destekliyor. Her şey... porno dergiler, vücudun şekli, çıplaklık, her şey. Böyle şeyleri hep görüyoruz, Scudder."

"Biliyorum."

"Sonra herhalde sen de bilirsin ki, Amerika'da en iyi saklanan sır budur, çünkü gazeteler ne yazacaklardı, boynunda bir iple otuz bir çekerken öldüğünü mü? Çocuk değil ki. Geçen yıl bir olay vardı, karısı buldu adamı. Doğru dürüst insanlar, West End Caddesi'nde güzel bir ev. On beş yıllık bir evlilik! Zavallı kadın anlamadı, anlayamadı. Bırak bunu yaparken kendini boğduğuna, mastürbasyon yaptığını bile inanamadı."

"Anlayabiliyorum."

"Öyleyse neden ilgileniyorsun? Bir sigorta açığı yakaladıysa intihar hükmü verildiğinde müşterin sigorta parasını alamaz."

"Müşterim yok. Eddie'nin sigorta yaptırdığını hiç sanmıyorum."

"Çünkü West End Caddesi'ndeki beyefendiyle ilgili bir sigorta araştırmacısı gelmişti. Büyük bir sigorta tutarı söz konusuydu. Bir milyon dolar olabilir."

"Parayı ödemek istemediler mi?"

"Bir şey ödemeleri gerekiyordu, intihar, poliseyi ancak bir süre için geçersiz kılar, bunun nedeni de intihar kararını verdikten sonra sigorta yaptırmayı önlemektir. Bu durumda adamın sigorta poliçesi eskiydi. Peki sorun neydi?" Kaşlarını çattı, sonra yüzü parladı. "Ha, tamam. Kazayla ölüm durumunda iki katını ödemeleri

gereken bir poliçe imzalamıştı, günün mantığını hiç anlayamadığımı söylemeliyim. Kalp krizi geçirmekle arabayı paramparça etmek arasındaki fark nedir? Karın aynı harcamaları yapacak, çocukların üniversitesi aynı parayı alacak. Hiç anlamış değilim."

"Sigortacı kazayla ölüm iddiasını kabul etmek istemedi mi?"

"Anlamışsın. Bir adamın boynuna ip geçirerek kendisini asmaması intihardır dedi. Kadın kendisine iyi bir avukat buldu ve sigorta bütün parayı ödemek zorunda kaldı. Adamın niyeti kendini asmaktı ve öldürmek değildi, bu da olayı intihar değil kaza yapıyordu." Gülümsedi, sonra ne konuştuğumuzu hatırlayarak, "Ama buraya sigorta için gelmedin" dedi.

"Hayır, Eddie'nin sigortası olmadığından çok eminim. Benim arkadaşımды."

"Senin için ilginç bir arkadaş. Kamışından daha uzun bir sicili olduğu ortaya çıktı."

"Genellikle önemsiz şeyler, değil mi?"

"Yakalandığı işlerde öyle. Gerisi için ne denilebilir ki? Belki Lindbergh bebeğini kaçırmış ve elini kolunu sallaya sallaya gitmiştir."

"Sanırım bu olay ondan önceydi. Ne tür bir yaşam sürdürdüğünü biliyorum, gerçi ayrıntılar için bir şey diyemem. Ama son bir yıldır içki içmiyordu."

"Onun alkolik olduğunu söylüyorsun."

"İçkiyi bırakmış bir alkolik."

"Ne olmuş?"

"Ölmeden önce içki içip içmediğini öğrenmek istiyorum"

"Ne fark eder ki?"

"Açıklaması zor."

"Korkunç derecede alkolik olan bir amcam vardı. İçkiyi bıraktı, şimdi bambaşka bir insan."

"Bazen böyle olur."

"Eskiden onu tanımak istemezdim, şimdi iyi bir insan. Kiliseye gidiyor, bir işi var, insanlara düzgün davranıyor. Arkadaşın, içki içermişe benzemiyordu. Evde hiç şişe yoktu."

"Hayır, ama başka bir yerde içmiş olabilir. Ya da uyuşturucu almış olabilir."

"Eroin gibi mi demek istiyorsun?"

"Bundan kuşkuluyum."

"Çünkü kolunda hiç iz görmedim. Gene de burnuna da çekmiş olabilir."

"Her tür ilaç" dedim. "Tam bir otopsi yapıyorlar, değil mi?"

"Yapmak zorundalar. Yasalar bunu emrediyor."

"Peki, geldiğinde sonuçları görebilir miyim?"

"Sırf içkisiz ölüp ölmediğini öğrenmek için mi?" İçini çekti. "Olabilir. Ama ne fark eder ki. Bir kuralları mı var, öldüğü zaman içki içmemeli, yoksa onu mezarlığın iyi bir bölümüne gömmezler mi?"

"Buna açıklayabilir miyim bilmiyorum."

"Dene."

"Pek iyi bir hayat sürmedi" dedim, "ölümü de iyi olmadı. Son bir yıldır gün-be-gün ayık kalmaya çalışıyordu. Başta çok zorluk çekti ve sonrası da onun için kolay olmadı ama dayandı. Hiçbir şey yolunda gitmedi. Başardı mı öğrenmek istiyorum yalnızca."

Bellamy, "Bana numaranı ver" dedi. "Rapor geldiği zaman seni arayacağım."

Bir keresinde Village'deki bir toplantıda bir Avustralyalının konuşmasını dinlemiştim. "İçkiyi bırakmama kafam neden olmadı" dedi. "Kafamın tek yaptığı beni belaya sokmak oldu. İçkiyi bıraktıran ayaklarım oldu. Beni toplantılara sürükleyip duruyorlardı, zavallı kafamın da onun peşinden gitmekten başka çaresi yoktu. Akıllı ayaklarım var benim."

Ayaklarım, beni Grogan'a götürdü. Eddie Dunphy ve Paula Hoeldtke'yi düşünerek ve nereye gittiğime fazla dikkat etmeden oralarda gezinip duruyordum. Sonra bir baktım ki Onuncu Cadde ile Ellinci Sokak'ın köşesindeyim, tam karşımda da Grogan var.

Eddie buradan kaçınmak için sokağın karşısına geçmişti. Ben de sokağın karşısına geçip içeriye girdim.

Şık bir yer değildi. Girince solda bir bar salon boyunca uzanıyordu. Sağda koyu ahşap bölmeler, aralarında da üç dört sıra masalar vardı. Yerler eski tip karoydu, tavan küçük onarımlar istiyordu.

Müşterilerin hepsi erkekti. İki ihtiyar ön bölmede sessizce oturmuş biralalarını içiyorlardı. İki bölme arkada kayak süveteri giymiş genç bir adam gazete okuyordu. Arka duvarda bir dart vardı ve tişörtlü, beyzbol kasketi giymiş bir adam kendi kendine dart oynuyordu.

Barın ön tarafında iki erkek televizyonun yanına oturmuşlardı ama ikisi de ekrana pek dikkat etmiyordu. Aralarında boş bir tabure vardı. Arka tarafta barmen magazin gazetelerinden birini karıştırıyordu, hani şu Elvis ile Hitler'in Yaşadığını ve patates cipsi diyetinin kansere iyi geldiğini yazanlardan birini.

Bara gidip ayağımı piriñ raya dayadım. Barmen bana uzunca bir an baktı. Cola istedim. Bana bir daha baktı, mavi gözlerini okumak olanaksızdı, yüzü ifadesizdi. Dar ve üçgen bir yüzü vardı, teni o kadar soluktu ki hayatı boyunca dışarı çıkmamış olabilirdi.

Bir bardağın içine buz, üstüne de Cola koydu. Ben de barın üzerine bir onluk bıraktım. Barmen parayı kasaya götürdü. Satış Dışı düğmesine bastı, sonra sekiz tane bir dolar bir çift de çeyrek dolar getirdi. Bozuklukları barın üzerinde bırakarak Cola'mı yudumladım.

Televizyonda başrollerinde Errol Flynn ile Olivia de Havilland'ın oynadığı Santa Fe Trail vardı. Flynn, Jeb Stuart'ı inanılmaz genç Ronald Reagan da George Armstrong Custer'ı oynuyordu. Film siyah-beyazdı ama aralardaki reklamlar renkliydi.

Cola'yı yudumlayıp filmi izledim. Reklamlar başladığında taburemi döndürerek dart oynayan adamı izledim. Adam çizgiye ayağını koyuyor ve o kadar çok eğiliyordu ki dengesini kaybedeceğini düşünmeden edemiyordum ama belli ki ne yaptığını biliyordu; dengesini kaybetmedi ve hep isabet kaydetti.

Yirmi dakika kadar sonra iş giysileri giymiş bir siyah, De Witt Clinton Lisesi'ne nasıl gidileceğini sormak için içeriye girdi. Barmen bilmediğini iddia etti, ama bu olanaksızdı. Ben ona anlatabilirdim ama gönüllü olmadım, başka kimse de konuşmadı.

Adam, "Buralarda olması gerekiyor" dedi. "Bir teslimatım var, bana verdikleri adres doğru değil. Hazır buradayken bir bira içeyim."

"Fiçıda bir sorun var. Yalnızca köpük çıkıyor."

"Şişe biramda olur."

"Şişe yok."

"Bölmedeki adamda bira şişesi var."

"Yanında getirmiş olmalı."

Mesaj anlaşıldı. Sürücü, "Allah kahretsin" dedi. "Anladım, burası Beyaz Leylekler Kulübü. Bunun gibi şık yerlerde kime hizmet verdiğine gerçekten dikkat etmek gerek." Barmene sert bir bakışla baktı, barmen de ifadesizce ona baktı. Adanı dönüp başı önünde hızla çıktı, kapı arkasından sertçe kapandı.

Bir süre sonra dart oyuncusu bara geldi. Barmen ona koyu ve siyah, üzerinde kalın bir köpük olan Guinness verdi. Oyuncu, "Teşekkürler, Tom" deyip içti, sonra ağzındaki köpüğü koluyla sildi. "Allanın belası zenciler" dedi. "İstenmedikleri yerlere gelirler hep."

Barmen cevap vermedi, yalnızca parayı alıp para üstü verdi. Dart oyuncusu içkisinden bir yudum daha alarak ağzını gene koluyla sildi. Tişörtünde Bronx'daki Fordham Yolu'nda bulunan Croppy Boy adlı bir barın reklamı vardı. Kasketinde ise Old Milwaukee birası.

Oyuncu bana, "Dart oynar mısın?" diye sordu. "Parasına değil. Ben çok iyi bir oyuncuyum ama yalnızca zaman geçirmek için oynayalım."

"Nasıl oynanacağını bilmiyorum."

"Tahtadaki işaretli yere vurmaya çalışacaksın."

"Herhalde balığı vururum." Duvarda dart tahtasının yanında asılı bir balık vardı, diğer tarafında da bir geyik başı duruyordu. Barın arkasında başka bir balık asılıydı, uzun kuyruklu büyük bir balık.

"Yalnızca zaman öldürmek için" dedi.

En son ne zaman dart oynadığımı hatırlamıyordum ve o zaman da iyi değildim zaten. Zaman yeteneklerimi geliştirmemişti. Oynadık, adam kötü oynamak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın ben gene de, çok kötüydüm. Sonunda kendine rağmen oyunu kazanınca, "hayli iyisin, biliyorsun" dedi.

"Hadi, canım."

"Yeteneklisin. Fazla oynamamışsın ve hedef duygu keskin değil ama bileğin hafif. Sana bir bira ismarlayacağım"

"Ben Coca-Cola içiyorum."

"Bu yüzden isabet kaydedemiyorsun. Bira insanı rahatlatır, yalnızca dartı düşünürsün. Siyah bira en iyisi, Guinness Zihnini çok iyi cilalar. Pası silip atar. Guinness mi içersin yoksa Harp'ı tercih eder misin?"

"Teşekkürler ama Cola'dan vazgeçmeyeceğim."

Bardağımı yeniden doldurttu, kendisine de bir siyah bira daha aldı. Adının Andy Buckley olduğunu söyledi. Ben de ona adımı söyledim. Bir oyun daha oynadık. Andy birkaç kez ayağını yanlış yere koydu, pratik yaparken göstermediği bir beceriksizlikti bu. Bunu ikinci kez yapınca ona baktım, Andy de güldü. "Seni kandıramayacağımı biliyorum, Matt" dedi. "Nedenini biliyor musun? Alışkanlığın zorlaması."

Oyunu hemen kazandı ve ben yeni bir oyuna hayır deyince üstelemedi. Ismarlama sırası bana gelmişti. Cola içmek istemedim. Ona bir Guinness, kendime de soda aldım. Barmen "Satış Dışı" tuşuna bastı ve parayı bıraktığım bozukluklardan aldı.

Buckley yanımdaki tabureye oturdu. Televizyonda Errol Flynn, De Havilland'ın kalbini kazanıyordu ve Regan yenilgiyi zarifçe kabul ediyordu. Buckley, "Yakışıklı bir orospu çocuğu" dedi.

"Reagan mı?"

"Flynn. Bu haliyle onlara bir bakması yeterli, pantolonlarını ıslatırlar. Seni daha önce gördüğümü sanmıyorum, Matt."

"Buraya çok sık gelmem."

"Yakınlarda mı oturuyorsun?"

"Fazla uzakta değil. Ya sen?"

"Uzakta değil. Burası sakın, biliyor musun? Bira da iyi, üstelik dart severim."

Birkaç dakika sonra dartın yanına gitti. Ben olduğum yerde kaldım. Biraz sonra da barmen Tom sormadan bana bir ufak soda getirdi. Bunun için para da almadı.

Birkaç kişi dışarıya çıktı. Biri içeriye girdi, Tom'la yavaş bir sesle konuştu, sonra tekrar çıktı. Takım elbise ve kravatlı bir adam gelip duble votka aldı, hemen içti, bir tane daha istedi. Onu da hemen içti, bara on dolar bırakıp dışarıya çıktı. Bütün bunlar adam da barmen de ağızlarını açmadan olup bitti.

Televizyonda Flynn ile Reagan, Harper's Ferry'de John Grown'ın Raymond Massey versiyonuna karşı birleşmişlerdi. Küçük fırsatçı Van Heflin kendisinden beklenenleri yapıyordu.

Film. yazıları geçerken ayağa kalktım. Bozukluk aradım, Tom için bara birkaç bozukluk bıraktım ve çıktım.

Dışarıda kendime buraya ne cehenneme geldiğimi sordum. Daha önce Eddie'yi düşünüyordum, sonra bir baktım ki onun yaklaşmaktan korktuğu yerin önündeyim. Belki onu tanımadan önce nasıl biri olduğunu sezebilmek amacıyla içeri girmişimdir. Belki Kasap'ın, ünlü Mickey Ballou'nun kendisini görmeyi ummuşumdur.

Yalnızca bir bar buldum ve yalnızca zaman öldürdüm. Tuhaf.

Odamdan Willa'yı aradım. "Tam da çiçeklerine bakıyordum" dedi.

"Senin çiçeklerin" dedim. "Onları sana verdim."

"Koşul yok, ha?"

"Koşul yok. Sinemaya gitmek ister misin diye merak ediyordum."

"Hangi filme?"

"Bilmiyorum. Neden saat altı civarında sana gelmiyorum. Broadway'de ne oynadığına bakarız, sonra bir şeyler yeriz."

"Bir koşulla."

"Nedir?"

"Ben ısmarlayacağım."

"Dün gece de sen ısmarlamıştın."

"Dün gece neydi? Ha, Çin yemeği almıştık. Ben mi ödedim?"

"İsrar ettin."

"Peki, tamam. Öyleyse yemeği sen ödeyebilirsin."

"Ben de bunu planlıyordum."

"Ama sinema benim."

"Sinemayı paylaşırız."

"Oraya gittiğimizde düşünürüz. Saat kaç diyoruz? Altı mı?"

"Altı civarı."

Willa gene mavi ipek buluz giymişti, bu kez içine body giymiş ve buluzunun düğmelerini açık bırakmıştı. Saçlarını iki at kuyruğu halinde örmüştü. At kuyruklarını tutup omuzlarına getirdim. "Her zaman farklı" dedim.

"Herhalde uzun saç için fazla yaşıyım."

"Ne kadar aptalca."

"Öyle mi? Her neyse, zaten aldırmiyorum. Saçlarım yıllarca kısaydı. Uzun saçlı olmak eğlenceli."

Öpüştük, soluğunda viski kokusu aldım. Artık beni çok etmiyordu. Bir kez alışıncaya hoş bir tattı.

Bir kez daha öpüştük. Ağızımı boynundan kulağına kaydırdım. Willa bana sıkı sıkı sarıldı, göğüsleriyle kasiğinden ısı yayıldı.

"Sinema saat kaçta?" diye sordu.

"Ne zaman gidersek."

"Öyleyse acelemiz yok, değil mi?"

Times Alanı'ndaki sinemalardan birine gittik. Harrison Ford, Filistinli teröristleri alt ediyordu. Errol Flynn'a hiç benzemiyordu ama Reagan'dan daha iyiydi.

Daha sonra tekrar Paris Yeşili'ne gittik. Willa et sote yiyip beğendi. Ben geçen gece yediklerimi yedim: Cheeseburger, patates kızartması ve salata. Etle birlikte beyaz şarap istedi, kahvesiyle de brendi içti.

Biraz onun evliliğinden, biraz da benimkinden söz ettik. Kahve içerken kendimi Jan'ı ve ilişkinin nasıl ters gittiğini anlatırken buldum.

"Otel odanı elinde tutman iyi olmuş" dedi. "Ya vazgeçtikten sonra tekrar taşınmak isteseydin sana neye patlardı?"

"Bunu yapamazdım. Bir otel için pahalı değil ama en ucuz odanın bile geceliği altmış beş dolar. Neye geliyor? Ayda iki bin dolar mı?"

"Bu civarda."

"Elbette aylık bir oran verirler ama gene de bin doların epey üstünde olur. Taşınmış olsaydım herhalde tekrar oraya dönemezdim. Bir daire bulmak zorunda kalırdım ve Manhattan'da paramın yeteceği bir yer bulmak da zor olurdu." Biraz düşündüm. "Tabii ciddileşip kendime doğru dürüst bir iş bulmazsam."

"Bunu yapabilir misin?"

"Bilmiyorum. Bir yıl kadar önce birlikte bir detektiflik ajansı açmamızı isteyen bir adam vardı. Marka kopyacılığı, işyerinde kayıp denetimi gibi birçok sanayi işi alabileceğimizi düşünüyordu."

"İlgilenmedin mi?"

"İlgimi çekti. Genelde karşıma çıkan işlerden farklı bir alan. Ama şu anda yaşadığım hayattaki boşluğu seviyorum İstedğim zaman toplantıya gidebilmeyi ya da parkta yürüyüp çıkıp iki saat gazetedeki her şeyi okuyabilmeyi seviyorum Yaşadığım yeri de seviyorum. Harika bir yer değil ama bana uygun."

"Bir ajans açıp gene de bulunduğun yerde kalabilirdin."

Başımı salladı. "Ama bu bana uyar mıydı bilmiyorum. Başarılı olan insanlar başarı tuzaklarını genellikle verdikleri enerjiyi haklı çıkarmak için istiyor. Daha çok para harcıyorlar ve buna alışıyorlar, sonra paraya ihtiyaç duyuyorlar. Fazla paraya ihtiyaç duymamayı seviyorum. Kırım ucuz ve bu biçimde yaşamayı gerçekten seviyorum."

"Çok komik."

"Nedir komik olan?"

"Bu şehir. Herhangi bir şeyden konuşmaya başlıyor, sonunda mutlaka ev meselesine geliyorsun."

"Biliyorum."

"Bundan kaçınmak olanaksız. Kapı zillerine bir yazı koyuyorum. Boş Daire Yok."

"Daha önce görmüştüm."

"Gene de üç kişi zili çalıp kiralık bir yer olmadığından emin olmak istedi."

"Ya çıkarsa diye."

"Belki yazıyı yalnızca başvuran sayısını azaltmak için astığımı düşündüler. Hiç değilse biri, bir kiracımdan olduğumu biliyordu, belki yazıyı kaldırmaya zaman bulamadığını düşünmüştür. Bugün Times'da bir yazı vardı, büyük inşaatçılardan biri On Birinci Cadde'nin batısında orta gelirli için iki konut projesi yapmayı planladığını açıklamış. Bu konutlar elli bin doların altında geliri olan aileler içinmiş. Allah biliyor ya, büyük ihtiyaç var ama büyük bir fark yaratacağını da sanmam."

"Haklısın. İlişkilerden konuşmaya başladık, oysa şimdi evlerden söz ediyoruz."

Elini benimkinin üstüne koydu. "Bugün günlerden ne? Perşembe mi?"

"Bir iki saattir öyle, ne oldu?"

"Ne zaman tanıştık? Salı öğleden sonra mı? Olanaksız gibi geliyor."

"Biliyorum."

"Bu kadar hızlı gitmeyi istemiyorum. Ama frene basmak da istemiyorum. Bize ne olursa olsun..."

"Evet?"

"Otel odanı elden çıkarma."

İçkiyi ilk bıraktığımda On Üçüncü Sokak ile Lexington Caddesi'ndeki Moravya Kilisesi'nde her gece bir geceyarısı toplantısı vardı. Bu grup orada toplanamamaya başladı ve Times Alanı'nda bulunan bir tür AA kulübü olan Alanon Evi'ne taşındı.

Willa'yı eve götürdükten sonra Times Alanı'na gidip geceyarısı toplantısına katıldım. Oraya sık sık gitmem. Daha çok gençler gider ve gelenlerin büyük kısmının geçmişinde alkolden çok uyuşturucu vardır.

Ama seçmeci olma lüksüm yoktu. Salı gecesinden beri toplantıya gitmemiştim. Asıl grubumun toplantılarını arka arkaya iki gece kaçırmıştım, ki bu da benim için alışılmadık bir şeydi, ayrıca arayı kapamak için gidebileceğim gündüz toplantılarına da gitmemiştim. Daha da önemlisi son elli altı saattir bana hiç uymayacak biçimde alkollü çevrelerde bulunuyordum. İçki içen bir kadınla yatıyordum ve öğleden sonrayı bir barda üstelik hayli düşük bir barda geçirmiştim. Bir toplantıya gidip konuşmanın zamanı gelmişti.

Toplantıya gittim, başlamadan önce bir kahve alıp oturacak zaman buldum. Konuşmacının içkiyi bırakması altı ay olmamıştı, hâlâ kafası karıştıktı. Anlattıklarını dinlemem zordu, aklım başka yerlere gidiyordu.

Daha sonra elimi kaldıramadım. Benden daha önce içkiyi bırakmışların istemediğim ya da ihtiyaç duymadığım nasihatlarını duyar gibi oldum. Jim Faber'dan ya da diyelim Frank'tan nasıl bir öğüt alacağımı

zaten biliyordum. Tekrar kaymak istemiyorsan kaygan yerlerden uzak dur. Nedenin yoksa harlara girme. Barlar içki içmek içindir. Televizyon izlemek istiyorsan odandakini aç. Dart oynamak istiyorsan bir dart oyunu satın al.

Allahım, programda birkaç yıl geçirenlerin bana ne diyeceğini o kadar iyi biliyordum ki. Benim durumumda olanlara ben de aynı nasihati verirdim. Sponsorunu ara. Toplantılara sık katıl. Sayıyı ikiye katla. Sabah kalktığına içki içmediğin için Allah'a şükret. Gece yattığında teşekkür et. Toplantıya gidemiyorsan Büyük Kitap'ı oku, On İki Aşama'yı oku, telefonu kaldırıp birini ara. Tek başına kalma, çünkü yalnız kalırsan kendini kötü hissedersin. Başkalarına olanları anlat, çünkü insan sırları kadar hastadır. Şunu da unutma: Sen bir alkolicsin. Tam iyi olmadın. Hiçbir zaman tam iyi olmayacaksın. Her zaman bir sarhoştan bir kadeh içki uzaklığında olacaksın.

Bütün bu saçmalıkları duymak istemiyordum.

Verilen arada çıktım. Genellikle bunu yapmam ama saat geç olmuştu ve yorgundum. Zaten kendimi orada rahatsız hissetmişim. Eski geceyarısı toplantılarını daha çok severdim, oraya gitmek taksiye binmeyi gerektirse bile.

Eve doğru yürürken, benimle birlikte detektiflik ajansı açmak isteyen George Bohan'ı düşündüm. Onu yıllardır tanıyordum, ilk detektif rozetimi aldığımda bir süre ortaklık yapmıştık, sonra George emekli oldu ve ulusal ajanslardan birinde uzun süre çalışarak işi öğrendi ve özel detektif ruhsatı aldı.

Bu fırsat kapıyı çaldığında olumlu cevap vermemiştim. Ama belki şimdi zamanı gelmişti. Belki bu noktaya gelmişim, bulunduğum konum rahattı ama aylar geçip gidiyordu ve daha ne olduğunu anlayamadan yıllar geçmişti. Gerçekten bir otelde tek başına yaşayan, yemek kuyruklarına giren, sıcak yemek için aşevlerine giden yaşlı bir adam olmayı istiyor muydum?

Allahım, ne kötü düşünceler bunlar.

Broadway'in kuzeyine doğru yürürken bu düşünceleri kafamdan kovdum. Gerçek bir detektiflik ajansına bağlı olsaydım belki müşterilerimin ödediği paranın karşılığını daha iyi verir, belki 1940'lı filmlerden kalma trençkotlu göçmen gibi ortalıkta dolanmak yerine daha etkili çalışabilirdim. Örneğin Paula Hoeldtke'nin kentten ayrılmış olması aklıma gelseydi, Washington'daki bir ajansla bağlantı kurar ve pasaport alıp almadığını araştırabilirdim. Babasının bütçesinin yeteceği kadar çok adam tutar ve kayboluşundan sonraki birkaç haftanın uçuş listelerini inceletebilirdim. Belki...

Boş ver, yapabileceğim o kadar çok şey vardı ki.

Belki hiçbiri işe yaramayacaktı. Belki Paula'nın izini sürmeye yönelik bütün çabalar para ve zaman kaybı olacaktı. Durum böyle olursa bu işi bir kenara bırakır, başka bir işin üstüne giderdim.

Şu haliyle Allahın belası olaya saplanıp kalmıştım, çünkü yapacak daha iyi bir işim yoktu. Durkin benim kemiğin kokusunu alan bir köpeğe benzediğimi söylemişti, haklıydı da ama bundan daha fazlası da vardı. Ben sadece tek kemiği olan bir köpektim ve bu kemiği bıraktığımda tekrar almaktan başka seçeneğim yoktu.

Aptalca bir yaşam tarzı. Kaybolmuş bir kızı bulmak için sisleri dağıtmak. Ölü bir arkadaşın son uykusunu merak etmek, "düşünde içkili miydi, değil miydi diye araştırmak, tek nedeni de yaşarken onun için bir şey yapamamış olmam.

Bu ikisini yapamadığım zaman da toplantıdan uzak duruyordum.

Program, derler, seni yaşama döndüren köprüdür. Bu bazı insanlar için böyledir. Benim için bir tüneldi ve sonunda başka bir toplantı vardı.

Çok fazla toplantı diye bir şey olmadığını söylerler. Bu kadar çok toplantıya gidersen o kadar hızlı ve rahat iyileşeceğini söylerler.

Ama bu yeni gelenler içindi. Birçok insan birkaç yıl sonra toplantı sayısını azaltıyordu. Bazıları başlangıçta toplantılarda yaşıyor, günde dört beş toplantıya gidiyordu ama kimse ömür boyu böyle bir şey yapamaz. İnsanların bir hayatı var ve yaşamaları gerek.

Allah aşkına, toplantıda daha önce duymadığım ne duyacaktım? Üç yıldır programdaydım. Aynı şeyleri defalarca duymuştum. Kendime ait bir hayatım varsa, kendime ait bir hayatım olacaksa, bu hayata başlamanın tam zamanıydı.

Bütün bunları Jim'e anlatabilirdim ama saat çok geç olmuştu. Kaldı ki programın alışılmış sözlerinden başka bir şey söylemeyecekti. Kolaylaştır. Basitlerdir. Gün be gün. İş oluruna bırak, Allah'a havale et. Yaşa ve yaşat.

Yüzyılların Allahın belası bilgeliği.

Toplantıda da anlatabilirdim. Toplantılar böyle şeyler için var. Yirmi yaşındaki cankilerin bana çok yararlı nasihatlerde bulunacağından eminim.

Allahım, ev bitkileriyle de konuşabilirdim.

Bunun yerine Broadway'de yürüyüp kendi kendime konuştum.

Beşinci Sokak'ta yeşil ışığın yanmasını beklerken gece Grogan'ın nasıl görüldüğünü görmek ilginç olabilir diye Hüsündüm. Henüz kapanmamıştı. Kapanmadan önce oraya gidip bir Cola içebilirdim.

Allah kahretsin, bir barda kendini çok rahat hisseden bir adam oldum hep. Ortamdan keyif almak için içki içmeme gerek yoktu.

Neden olmasın?

11

Bellamy, "Kanda sıfır alkol" dedi. "Bu kentte kanında sıfır alkol olan kimseyi tanıımıyordum." Ben onu kendimden başlayarak yüzlerce insanla tanıştırebilirdim. Düşünmeden hareket edip Grogan'a gitmiş olsaydım tabii ki başkasından başlamam gerekirdi. İçimdeki ses bunun gayet mantıklı olduğunu söyleyip duruyordu, ben de onunla tartışmaya kalkmadım. Kuzeye doğru yürümeye devam ederek seçeneklerimi açık tutmaya çalıştım. Elli Yedinci Sokak'tan sola döndüm, otelime gelince yukarıya çıkıp yattım. Sabah Bellamy beni arayıp Eddie'nin kanındaki alkolden daha doğrusu alkol olmamasından söz ederken dişlerimi fırçalıyordum.

Raporda başka neler olduğunu sordum ve bir şey dikkatimi çekti. Bellamy'ye tekrarlamasını söyledim, sonra birkaç soru daha sordum. Bir saat sonra Doğu Yirminci sokaklardan birindeki bir hastane kafeteryasında oturmuş, Willa'nınkinden ancak biraz daha iyi bir kahve içiyordum.

Otopsiyi yapan yardımcı doktor Michael Stemlicht, Eddie'nin yaşlarındaydı. Yuvarlak bir yüzü vardı ve ağır çerçeveli yuvarlak gözlüğü ona baykuşumsu bir görüntü veriyordu. Saçları dökülmeye başlamıştı ve saçlarını açılmış yerlere doğru taramakla daha çok dikkat çekiyordu..

"Kanında fazla kloral yok" dedi. "Önemsiz bir miktar olduğunu söylemem gerek."

"Eddie içkiyi bırakmış bir alkolikti."

"Yani sakinleştirici ilaç alamaz mıydı? Uyku hapi bile mi?"

Kahvesini yudumlarken yüzünü ekşitti. "Belki bu konuda çok katı kuralları yoktu. Uçmak için almış olamaz, doz çok düşük. Kloral hidrat, barbitürat ya da önemsiz sakinleştiricilerin çoğu kötü kullanılmaya fazla açık değildir zaten. Aşırı karbitürat alıp uyanık kalmaya kendilerini zorlayan insanlar var, bu ilacın insanlar üzerinde enerji verme ve coşkulandırma gibi paradoksal bir etkisi var. Ama çok fazla kloral alırsanız, yalnızca sızıp kalırsınız."

"Ama Eddie böyle olacak kadar çok almamış mı?"

"Çok az bir şey. Kan seviyesi bin miligram civarında, bu da uyumak için normal bir doz. Uyumasını biraz daha kolaylaştırır ve huzursuzsa rahat bir uyku geçirmesine yardımcı olur."

"Ölümünde bir faktör olamaz mı?"

"Nasıl olabilir ki? Bütün bulgularım klasik otoerotik boğulma vakasını gösteriyor. Sanırım ölmeden kısa süre önce uyku ilacını aldı. Belki hemen uyumayı planlıyordu, sonra fikrini değiştirip tek kişilik bir cinsel oyun oynamaya karar verdi. Ya da önce ilaç alma alışkanlığında da olabilir, bu durumda oyununu bitirdiği an hemen uyuyacaktı. Her iki durumda da kloralin büyük bir etkisi olduğunu sanmam. Nasıl etki ettiğini biliyor musunuz?"

"Az çok."

"Bu oyunu oynarlar ve paçayı sıyrırılar" dedi. "Orgazmları şiddetli olur ve büyük zevk alırlar, bu yüzden düzenli olarak yaparlar, Tehlikelerini bilmelerine rağmen hayatta kalmaları doğru yöntemle yaptıklarını düşündürür onlara."

Gözlüğünü çıkardı, laboratuvar önlüğünün eteğiyle sildi. "Sorun şu" dedi, "bunu yapmanın doğru bir yöntemi yok, er ya geç şans yok olur. Biliyorsunuz, şahdamara azıcık bir basınç" -boynunun yanını gösterdi- "kalp atışlarını zayıflatan bir refleksi harekete geçirir. Bu da orgazmın şiddetini artırır ama aynı zamanda bilincinizi kaybetmenize de neden olabilir ve kontrolü kaybedebilirsiniz. Bu durumda yerçekimi sizi aşağıya çeker, baygın olduğunuz için bir şey yapamazsınız, ne olduğunu bile bilmezsiniz. Dikkatli olmaya çalışmak, Rus ruleti oynarken dikkatli olmak gibi bir şeydir. Geçmişte ne kadar başarılı olursanız olun, her seferinde aynı ihtimale sahipsiniz. Tek dikkat yolu, hiç yapmamaktır."

Sternlicht'i görmek için taksiye binerek kent merkezine gitmiştim. Geri dönmek için birkaç otobüs değiştirdim ve Willa'yı tam çıkarken yakaladım.

Daha önce görmediğim bir jean giymişti. Paçaları yırtıktı ve üstü boya içindeydi. Saçlarını toplamış ve bej bir eşarp ile örtmüştü. Beyaz bir erkek gömleği ve aynı şekilde boyalı mavi bir tenis ayakkabısı giymişti. Elinde gri metalden bir alet kutusu vardı.

"Geleceğini anlamış olmalıyım" dedi. "Bu yüzden böyle giyindim. Sokağın karşısında su patlamış."

"Orada yönetici yok mu?"

"Elbette var, ben. Bu binanın yanı sıra üç binaya daha bakıyorum. Böylece yalnızca başımı sokacak bir yerin dışında geçinecek parayı da sağlıyorum." Alet kutusunu bir elinden ötekine geçirdi. "Sohbet etmeye"

zamanım yok, tam bir göl olmuş orası. Gelip izlemek mi istersin, yoksa kendine kahve yapıp beklemeyi mi tercih edersin?"

Bekleyeceğimi söyledim. Willa benimle birlikte içeri girip dairesinin kapısını açtı. Eddie'nin anahtarını alıp alamayacağımı sordum.

"Yukarıya mı çıkmak istiyorsun? Niye?"

"Yalnızca çevreye bakmak için."

Anahtarı diğerlerinden ayırdı, kendi dairesinin de anahtarını verdi. "Böylece buraya dönebilirsin" dedi. "Hızlı çektiğin zaman kapı otomatik olarak kilitlenir. İşin bittikten sonra üst katın kilidini iki kez çevirmeyi unutma."

Eddie'nin pencereleri Andreotti ile ben açtığımızdan beri açık duruyordu. Ceset kokusu hâlâ hissediliyordu ama artık belli belirsiz bir hal almıştı ve insan ne olduğunu bilmese aslında kötü de gelmezdi.

Kokudan kurtulmak kolaydı. Perdeler çıkarıldıktan sonra, mobilya, giysi ve kişisel eşyalar sokağa çıkarıldıktan sonra hiç koku kalmazdı herhalde. Yerleri silip biraz Lysol dökülürse son kalıntılar da yok olurdu. İnsanlar her gün ölüyor ve yöneticiler arkalarından temizlik yapıyor, yeni kiracılar da ayın birinde yerleşiyorlar.

Hayat devam ediyor.

Kloral hidrat arıyordum ama Eddie'nin nereye koyduğunu bilmiyordum. Ecza dolabı yoktu. Yatak odasındaki çekmecelerde hiçbir şey yoktu. Mutfak eviyesinin üstünde diş fırçası duvarda asılıydı ve pencere pervazında yarısı kullanılmış bir diş macunu vardı. Eviyeye en yakın dolapta birkaç plastik tıraş bıçağı, bir kutu tıraş köpüğü, bir kutu Rexall aspirin ve cep kutusu büyüklüğünde Anacin buldum. Aspirin şişesini açıp içindekileri avcuma döktüm, elimde yalnızca beş aspirin tableti vardı. Tabletleri şişeye geri koyup Anacin kutusunu gösterildiği gibi kenarlarına bastırarak açtım. Açması bile başağrısına neden olmaya yeterdi ama zahmetimin sonunda yalnızca etikette yazılı beyaz tabletleri bulabildim.

Yatağın yanındaki turuncu rafta AA kitapları vardı: Büyük Kitap, On İki Aşama, bazı broşürler ve İçkisiz Yaşamak adlı ince bir kitap vardı. İçinde Mary Scanlan'a ilk komünyon hediyesi olduğu yazan bir Kitabı Mukaddes vardı. Başka bir sayfada bir aile ağacı Mary Scanlan'ın Peter John Dunphy ile evlendiğini ve düğün tarihinden bir yıl dört ay sonra oğulları Edward Thomas Dunphy'nin doğduğunu gösteriyordu.

Sayfalarını karıştırdım ve Eddie'nin bir çift yirmi dolar koyduğu bölümü açtım. Paralan ne yapacağımı bilmiyordum. Bu parayı almak istemiyordum ama burada bırakmak da tuhaf geliyordu. Sonunda paralan yerine koyup kitabı da bulduğum yere bıraktım.

Komodinin üstünde birkaç yara bandı, tek bir ayakkabı bağı, boş bir sigara paketi, kırk üç cent bozuk para, bir de metro jetonu vardı. Üst çekmecede çoğunlukla çorapla duruyordu ama bir çift deri şeritli yün eldiven, bir Colt .45 pirinç kemer tokası ve bir kol düğmesi kutusu vardı. Kutunun içinde mavi taşlı bir okul yüzü, altın bir kravat iğnesi, üzerinde üç küçük taş olan tek bir kol düğmesi duruyordu. Yüzükte dördüncü taşın da yeri vardı ama taşı düşmüştü.

İç çamaşırı gözünde tişörtler ve külotların yanı sıra kayışının yarısı olmayan bir Gruen kol saati vardı.

Erotik dergiler gitmişti. Sanırım kanıt olarak alınmıştı ve muhtemelen depoda sonsuza kadar kalacaktı. Başka erotik dergiler ya da seks aletleri görmedim.

Pantolon cebinde cüzdanını buldum. Cüzdanın içinde otuz iki dolar nakit, alüminyum folyoya sarılı bir prezervatif ve Times Alanı'ndaki dükkânlarda satılan çok amaçlı kimlik kartlarından buldum. Bunları genellikle sahte kimlik yapmak isteyen insanlar satın alır, gerçi bununla kimseyi aldatamazlar. Eddie bu kimliğe doğru adı ve adresini, aile Kitabı Mukaddesi'ndeki aynı doğum tarihini ve aynı kilo, boy, saç ve göz rengini yazmıştı. Sahip olduğu tek kimlik buymuş gibi görünüyordu. Sürücü belgesi ya da Sosyal Sigorta kartı yoktu. Green Haven'da ona bir Sosyal Güvenlik kartı vermişlerse bile saklama zahmetine katlanmamıştı.

Komodindeki diğer çekmeceleri de açtım, buzdolabını kontrol ettim. Bozulmaya başlamış sütü döktüm. Ekmeğe, fıstık ezmesine ve reçel kavanozlarına dokunmadım. Bir iskemlenin üstüne çıkıp dolabın üstüne baktım. Eski gazeteler, herhalde çocukken kullandığı bir beyzbol eldiveni ve küçük cam mumluklarda bir kutu açılmamış mum buldum. Gardiroptaki giysilerin cebinde, dolabın altındaki iki çift ayakkabıda bir şey bulamadım.

Bir süre sonra plastik bir torba bulup Kitabı Mukaddes'i, AA kitaplarını ve Eddie'nin cüzdanını içine koydum. Geri kalan her şeyi bırakıp çıktım.

Kapıyı kilitlerken bir gürültü duydum; arkamda biri boğazını gizliyordu. Dönünce merdivenin başında bir kadının durduğunu gördüm. Gri saçlı, kalın camların ardında kocaman gözlü küçücük bir kadındı. Kim olduğumu öğrenmek istiyordu. Ona adımı söyledim ve detektif olduğumu açıkladım.

"Zavallı Dr. Dunphy" dedi. "Onun çocukluğunu bilirim, ana-babasını iyi tanırım." Elimdekine benzer bir alışveriş torbası vardı elinde. Torbasını kenara bırakıp çantasında anahtarını aradı. "Onlar onu öldürdüler" dedi öfkeyle.

"Onlar mı?"

"Evet, hepimizi öldürecekler. Bir kat yukarıdaki zavallı Bayan Grod, yangın çıkışından evine girip boğazını kestiler."

"Bu olay ne zaman oldu?"

"Ve Bay White" dedi. "Kanserden öldü, sonunda o kadar zayıflamış ve sararmıştı ki, onu Çinli zannedebilirsiniz. Hepimiz çok yakında ölüp gideceğiz" diyerek ellerini dehşetle salladı. "Hepimiz."

Willa döndüğünde mutfak masasında bir fincan kahve almış otuyordum, içeriye girdi, alet kutusunu bırakarak, "Beni sakın öpme, berbat haldeyim" dedi. "Allahım, ne pis iş. Banyonun tavanını kırmam gerekti, böyle yapınca da her tür pislik üstüne dökülür."

"Su tesisatçılığını nasıl öğrendin?"

"Aslında öğrenmedim. Tamirat işlerinde iyiyimdir ve zaman içinde farklı yetenekler geliştirdim. Su tesisatçısı değilim ama sistemi kapatıp sızıntı yerini bulmayı öğrendim, yama da yapabiliyorum, bazen yama tutuyor. Hiç değilse bir süre." Buzdolabını açarak bir şişe Beck's çıkardı. "İnsanı susatıyor. Alçı tozu insanın boğazına yapışıyor. Kanserojen olduğuna eminim."

"Hemen her şey kanserojen."

Biranın kapağını açtı, şişeden kocaman bir yudum içti, sonra bulaşıklıktan bir bardak alarak birayı bardağa doldurdu. "Duş yapmam gerek ama önce biraz oturacağım. Uzun zamandır mı bekliyorsun?"

"Yalnızca bir iki dakikadır."

"Yukarıda uzun zaman geçirmiş olmalısın."

"Sanırım. Sonra bir iki dakika tuhaf bir konuşma oldu." Ufak tefek kadınla karşılaşmamı arıttım. Willa başını sallayarak kadını tanıdığını belli etti.

"Bayan Mangan" dedi. "Hepimiz mezarlarda çürüyeceğiz, ayaklarımızın altında ateşler yanacak."

"Bayan Mangan'ı iyi taklit ediyorsun."

"Patlamış boruları tamir etmekten daha az yararlı bit yetenek. Bu binanın felaket tellalıdır. Ezelden beri burada, sanırım bu binada doğmuş, seksenin üzerinde olmalı, öyle değil mi?"

"Tahmin işinde iyi değilim."

"Çevredeki herkesi tanır, hiç değilse yaşlıları tanır ve her zaman gidecek bir cenazesi vardır." Bardağındaki birayı bitirdi, şişenin geri kalanını da bardağa boşalttı. "Sana bir şey söyleyeyim mi" dedi. "Sonsuza kadar yaşamak istemem."

"Sonsuz çok fazla."

"Ciddiyim, Matt. Çok fazla yaşamak diye bir şey var. Eddie Dunphy yaşında birinin ölümü trajiktir. Ya da Paula, önünde koca bir hayat varken. Ama Bayan Mangan'ın yaşına gelip de tek başına yaşıyorsan, bütün arkadaşların ölmüşse..."

"Bayan Grod nasıl öldü?"

"Ne zaman olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Bir yıl önce sanırım, çünkü sıcak bir havaydı. Onu bir hırsız öldürdü, pencereden içeri girmiş. Dairelerde parmaklık var ama bütün kiraçılar kapamıyor."

"Eddie'nin yatak odasının penceresinde de parmaklık vardı, yangın merdivenine açılan pencerede. Ama kullanılıyordu."

"İnsanlar açık tutuyorlar, çünkü kapalı olursa pencereyi açıp kapamak zorlaşıyor. Belli ki biri çatıya çıkıp yangın merdiveninden Bayan Grod'un dairesine girmiş. Kadın yatıyordu ve uyanıp hırsız şaşkırtmış olmalı. Adam da onu bıçakladı" Birasını yudumladı. "Baktığın şeyi bulabildin mi? Ne arıyordun ki?"

"Haplar."

"Haplar mı?"

"Ama aspirinden daha güçlü bir şey bulamadım." Sternlicht'in bulduklarını ve bulgularının düşündürdüklerini anlattım. "Bir evin nasıl aranacağını öğrendim. Yer döşemelerini kaldırmadım, mobilyaları parçalamadım ama sistematik bir araştırma yaptım. Orada kloral hidrat olsaydı bulurdum."

"Belki sonuncu hapı almıştı."

"Öyle olsa boş kutu bir yerlerde dururdu."

"Atmış olabilir."

"Çöp sepetinde yoktu. Mutfak eviyesinin altındaki çöp kutusunda da yoktu. Başka nereye atmış olabilir?"

"Belki biri ona tek bir hap ya da birkaç hap verdi. 'Uyuyamıyor musun? Haydi al bunları, hep işe yarar.'

Sokakları iyi bilen bir adam demiştin, değil mi? Bu semtte satılan her ilaç eczaneden alınmaz. Sokaktan her şey alabilirsin. Koral hidrat alabilmene şaşırmazdım."

"Kloral hidrat."

"Tamam, kloral hidrat. Zengin bir annenin çocuğuna vereceği bir ada benziyor. 'Kloral, kardeşini rahatsız etmeyi bırak artık!' Sorun nedir?"

"Bir şey yok."

"Ama huzursuz görünüyorsun."

"Öyle mi? Belki yukarıda böyle olmuşumdur. Ve çok yaşayan insanlar hakkında söylediklerin yüzünden. Dün gece bir otel odasında tek başına yaşayan yaşlı bir adam olmak istemediğimi düşünüyordum. Bu yola girdim bile."

"Amma da ihtiyar adam."

Willa duş yaparken ben de oturup ruh halimi düzeltmeye çalıştım. Banyodan çıktığında, "Haplardan başka bir şey aramış olmalıyım, çünkü bulsam bile ne yararı olacaktı" dedim.

"Bunu ben de merak ediyordum."

"Keşke bana söylemek istediğini bilseydim. Kafasında bir şey vardı ve söylemeye hazır gibiydi ama ona biraz daha düşünmesini söyledim. Hemen oracıkta onunla oturup konuşmalıydım."

"O zaman hayatta olabilir miydi?"

"Hayır ama..."

"Matt, o söylediği ya da yapmadığı bir şey yüzünden ölmedi. Aptalca ve tehlikeli bir şey yaptığı ve şanslı yaver gitmediği için öldü."

"Biliyorum."

"Yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Şimdi de onun için yapabileceğin bir şey yok."

"Biliyorum. Sana..."

"Bana..?"

"Sana bir şey söyledi mi?"

"Onu fazla tanımazdım Matt. Onunla en son ne zaman konuştuğumu hatırlayamıyorum. 'Havalar nasıl?' ve 'Buyrun kiranız' dışında bir şey konuştum mu, bunu da bilmiyorum."

"Kafasında bir şeyler vardı" dedim. "Ne olduğunu bilmeyi o kadar çok istiyorum ki."

12

Öğleden sonra Grogan'a gittim. Dart tahtası kullanılmıyordu, Andy Buckley de ortalıkta değildi ama bunun dışında kalabalık hemen hemen aynıydı. Barın arkasında Tom duruyordu, gergisini bana Cola vermek için bir kenara bıraktı. Kumaş kasket giymiş yaşlı bir adam Mets hakkında konuşuyor, on beş yıl önce yaptıkları bir transfere yanıp yakılıyordu. "Jim Fregosi'yi aldılar" dedi üzüntüyle, "Nolan Ryan'ı de verdiler. Nolan Ryan'ı!"

Televizyonda John Wayne birinin barına giriyordu. Onu barın kanatlı kapısını itip barmene Cola vermesini söylerken hayal etmeye çalıştım.

Zaman öldürmeye çalışarak Cola'mı yudumladım. Bardağım boşalmak üzereyken Tom'u parmağım ile çağırdım. Yanıma gelip bardağıma uzandı ama bardağın üstünü elimle örttüm. Tom bana baktı, yüzü her zamanki gibi ifadesizdi. Mickey Ballou'nun orada olup olmadığını sordum.

"Buraya çok insan gelip gider" dedi. "Hepsinin adlarını bilmem."

Konuşmasında bir kuzey İrlanda aksanı vardı. Daha önce bunu fark etmemiştim. "Onu tanırsın" dedim. "Buranın sahibi, değil mi?"

"Buranın adı Grogan'ın Yeri. Sahibinin Grogan olması gerekmez mi?"

"İri yarı bir adam" dedim. "Bazen bir kasap önlüğü takar."

"Saat altıda mesaim bitiyor. Belki geceleri geliyordur."

"Belki de öyledir. Ona bir mesaj bırakmak istiyorum."

"Ya."

"Onunla konuşmak istiyorum. Ona söylersin, olur mu?"

"Onu tanımıyorum. Seni de tanımıyorum, ona ne diye bilirim ki?"

"Adım Scudder, Matt Scudder. Onunla Eddie Dunty, hakkında konuşmak istiyorum."

"Hatırlamayabilirim" dedi. Gözleri ifadesizdi, sesi dümdüzdü. "Adları pek iyi hatırlayamam."

Oradan çıktım, biraz yürüdüm, altı buçuk sularında tekrar oraya döndüm. Bar kalabalıklaşmıştı, iş sonrası içki içmeye gelen yarım düzine insan barda oturuyordu. Tom gitmişti, yerine kıvrırcık koyu kahverengi saçlı, uzun boylu bir adattı gelmişti. Kırmızı-siyah flanel gömleğin üzerine önü açık deri bir yelek giymişti.

Mickey Ballou'nun gelip gelmediğini sordum.

"Onu görmedim" dedi. "Ben de yeni geldim. Kim arıyor?"

"Scudder" dedi.

"Ona söylerim."

Dışarıya çıktım, Kızıl Alev'de bir sandviç yedim ve St. Paul'de toplantıya gittim. Cuma akşamıydı, yani aşama toplantısı yapılacaktı. Bu hafta altıncı aşamadaydık, bu aşamada insan karakterinin kusurlarını

düzeltilme düzeyine hazır hale gelir. Anladığım kadarıyla bu düzeye gelmek için yapabileceğiniz bir şey yok. Fark etmeden geliverirsiniz. Ben henüz gelmemiştim.

Toplantının sona ermesini sabırsızlıkla bekledim ama sonuna kadar dayandım. Molada Jim Faber'ı bir kenara çekip Eddie'nin öldüğünde ayık olduğundan emin olmadığımı, otopside kanında kloral hidrat çıktığını anlattım.

"Ünlü Mickey Finn" dedi. "Artık onu fazla duymuyoruz, ilaç sanayi bu kadar çok gelişmiş küçük iyilikler sağladıktan sonra. Bir alkoliğin kloral hidratı eğlence amacıyla kullanıldığını yalnızca bir kere duydum. Denetimli ve tek başına içki içtiği bir dönemden geçiyordu; her gece bir doz kloral, hap ya da damla alırdı, hangisiydi hatırlamıyorum ve iki bira içerdi. Sonra sızar ve sekiz on saat uyurdu."

"Ona ne oldu?"

"Ya kloral hidrata ilgisini kaybetti ya da kaynağı kurudu, bu yüzden Jack Daniels'a geçti. Her gün yarım şişe içmeye başladığında bir şey ona bir sorunu olduğunu söylüyordu, Eddie'nin aldığı kloral hidratın fazla olduğunu sanmam. Uzun dönemli içkisizlik için yararlı olmayabilir ama artık bu önemli değil. Olan oldu."

Daha sonra Kızıl Alev'i pas geçip doğrudan Grogan'a gittim. Eşikten adımımı attığım an Ballou'yu gördüm. Beyaz önlüğünü takmamıştı ama Ballou'yu onsuz da tanıdım.

Kaçırılması zor bir adamdı. Çok uzun boyluydu ve iri kemikliydi. Başlı kocamandı, Easter Island'daki taş heykel kafalarına benziyordu.

Barda duruyordu, bir ayağını pirinç ayaklığa dayamış, barmenle konuşmak için eğilmişti. Barmen birkaç saat önce gördüğüm düğmesiz deri yelekli adamdı. O saatten sonra kalabalık azalmıştı. Bir bölmede birkaç adam, barın öteki ucunda tek başına içki içen birkaç kişi vardı. Arkada ise iki kişi dart oynuyordu. Biri Andy Buckley idi.

Bara doğru yürüdüm. Ballou ile aramda üç tabure vardı. Barın arkasındaki aynadan onu izliyordum ki dönüp doğrudan bana baktı. Bir an beni süzdü, sonra barmene bir şey söylemek için eğildi.

Ona doğru yürüdüm, ben yaklaşırken başını çevirdi. Yüzü çiçekbozuğuydu, yanaklarında ve burnunun kenarında çatlamış damarlar vardı. Gözleri şaşkıncu bir yeşil tonundaydı ve Çevresinde yara izleri vardı.

"Sen Scudder'sin" dedi.

"Evet."

"Seni tanımıyorum ama görmüştüm. Sen de beni görmüştün."

"Evet."

"Beni sormuşsun. Şimdi de buradasın." Dudakları inceydi gülümseme sayılabilecek biçimde kıvrıldı. "Ne içersin adamım?" diye sordu.

Önünde bir şişe Jameson vardı, on iki yıllık. Yanındaki bardakta iki küçük buz amber renkli bir denizde yüzüyordu. Varsa kahve içeceğimi söyledim. Ballou barmene baktı, barmen de başını iki yana salladı.

"Guinness okyanusun bu yakasında bulabileceğinin en iyisi" dedi. "Şişeyle satmıyorum, şurup kadar yoğun."

"Cola içeceğim."

"İçki içmiyorsun" dedi.

"Bugün değil."

"Hiç mi içmiyorsun, yoksa benimle mi içmiyorsun?"

"Hiç içmiyorum."

"Bu nasıl oluyor?" diye sordu. "Hiç içmemek."

"Fena değil."

"Zor mu?"

"Bazen. Ama bazen içmek zordu."

"Ah" dedi, "bu çok doğru." Barmene bakınca adam benim için bir Cola çekti. Önüme koyarak bizi duyabileceği bir uzaklığa çekildi.

Ballou bardağını eline alarak bana baktı. "Morrissett'lerin köşedeki yerinde" dedi. "Geç saatlerde. Seni orada görürdüm."

"Hatırlıyorum."

"O günlerde iki elinle birden içerdin."

"O o zamandı."

"Şimdi de böyle, ha?" Bardağını bara bıraktı, eline baktı, gömleğinin önüne sildi ve bana uzattı. Tokalaşmamızda tuhaf bir ciddilik vardı. Eli büyüktü, karşındakinin elini sıkıca tutuyordu ama saldırgan bir tarzda değil. El sıkıştık, sonra Ballou viskisini aldı, ben de Cola'mı.

"Eddie Dunphy ile aranızdaki bağ bu mu?" diye sordu. Bardağını kaldırıp içine baktı. "İçkinin etkisi çok korkunç. Ama Eddie, onun başaracağını sanmazdım, zavallı orospu çocuğu. İçki içtiği sırada onu tanıyor muydun?"

"Hayır."

"İçki içecek bir tip değildi. Sonra bıraktığını duydum. Şimdi de gidip kendini asmış."

"Bundan bir iki gün önce konuşmuştuk" dedim.

"Öyle mi?"

"Onu yiyip bitiren bir şey vardı, dilinin ucundan çıkarmak istediği ama bana söylemeye korktuğu bir şey."

"Neydi?"

"Bu soruya senin cevap verebileceğini umuyordum."

"Anlayamadım."

"Tehlikeli ne biliyordu? Vicdanını rahatsız eden ne yaptı?"

Büyük kafası iki yana sallandı. "Bu semttten bir oğlandı. Hırsızdı, içtiğinde çenesini tutamazdı, biraz yaygara koparırdı. Hepsisi bu."

"Burada çok zaman geçirdiğini söylemişti."

"Burada, Grogan'da mı?" Omuz silktilti. "Burası halka açık bir yer. Her tür insan gelir, birasını ya da viskisini içer, zaman geçirir, sonra gider. Bazıları bir bardak şarap alır. Ya da senin gibi Coca-Cola."

"Eddie buraya takıldığını söyledi. Bir gece yürüyorduk, buranın önünden geçmemek için sokağın karşısına geçti."

Ballou'nun yeşil gözleri büyüdü. "Öyle mi? Neden?"

"Çünkü burası içki içtiği dönemin önemli bir parçasıydı. Sanırım fazla yakma gelirse kendisini içeri çekeceğinden korkuyordu."

"Aman Allahım" dedi. Şişenin kapağını açtı, bardağa içki koydu. İki buz kalıbı erimişti ama Ballou buz olmamasından şikâyetçiye benzemiyordu. Bardağı eline aldı. İçine bakarak "Eddie kardeşimin arkadaşıydı" dedi. "Kardeşim Dennis'i tanır mıydın?"

"Hayır."

"Benden çok farklıydı, Dennis yani. Annemize benzerdi. Annem İrlandalıydı. Peder ise Fransız, Marsilya'dan yarım saat uzaklıktaki bir balıkçı köyünden gelmişti. Bir keresinde oraya gittim, birkaç yıl önce, sırf neye benzediğini görmek için. Neden ayrıldığını anlayabildim. Orada hiçbir şey yoktu." Göğüs cebinden bir paket sigara çıkararak bir sigara yakıp dumanını üfledi. "Ben pedere benziyorum" dedi. "Gözlerim dışında. Dennis'le ben annemizin gözlerini almışız."

"Eddie, Dennis'in Vietnam'da öldürüldüğünü söyledi."

Yeşil gözlerini bana çevirdi. "Hangi cehenneme gittiğini bilmiyorum. Hiç de gitmesi gerekmezdi. Ona söyledim, 'Dennis, Allah aşkına, yapmam gereken tek şey bir telefon etmek' dedim. Bunu kabul etmedi." Sigarasını küllükte söndürdü. "Yani oraya gitti" dedi, "aptal orospu çocuğu, orada vuruldu kaldı."

Bir şey söylemedim, aramızdaki sessizlik uzadı. Bir an odanın ölümlerle -Eddie, Dennis, Ballou'nun annesiyle babası ve benim tanıdığım birkaç hayalet, göçüp gitmiş ama bilincin kıyısında oyalanan birkaç kişiyle- dolu olduğunu düşündüm- Başımı hemen çevirsem Peg Teyze'yi ya da kendi ölü ana-babamı görebileceğimi sandım.

"Dennis yumuşaktı" dedi. "Belki de bu yüzden gitti, onda olmayan katılığı kanıtlamak için. Eddie'nin arkadaşıydı, Eddie cenaze törenine geldi. Ondandan sonra bazen buraya gelirdi. Onunla fazla bir işim olmadı."

"Bana bir gece bir adamı dayaktan öldürdüğünü gördüğünü söylemişti."

Ballou bana baktı. Gözlerinde şaşkınlık vardı. Eddie'nin bunu bana söylemesine mi, yoksa tekrarlamama mı şaşırdığını bilmiyorum. "Sana bunu söyledi, öyle mi?" dedi.

"Buralarda bir bodrum katında, öyle dedi. Kalorifer dairesindeymişsin, bir adamı direğe bağlamışsın ve bir beyzbol sopasıyla dayaktan öldürmüşsün."

"Kimdi?"

"Bunu söylemedi."

"Peki ne zaman oldu?"

"Yıllar önce. Bundan daha net bir şey söylemedi."

"O da orada mıymış?"

"Öyle olduğunu söyledi."

"Ya da bu öyküye kendini kattı." Bardağını kaldırdı ama içmedi. "Ama bana bir hikâye olarak pek iyi gelmedi, öyle değil mi? Bir adam başka bir adamı beyzbol sopasıyla dövüyor. Pis bir iş ama bundan hikâye çıkmaz. Bunun gibi bir hikâyeye metelik vermezler."

"Birkaç yıl önce olan daha iyi bir hikâye vardı."

"Ya."

"Bir adam kayboldu, Farrelly adlı bir adam."

"Paddy Farrelly" dedi. "Zor bir adam."

"Sana sorun çıkardığını, sonra kaybolduğunu söylüyorlar."

"Öyle mi diyorlar?"

"Dokuzuncu ve Onuncu Cadde'lerdeki barların yarısına bir bowling çantasıyla gidip çantayı açtığını ve herkese Farrelly'nin başını gösterdiğini de söylüyorlar."

Viskisinden biraz içti. "Ne hikâyeler anlatırlar" dedi. "Bu olay sırasında Eddie buralarda mıydı?"

Bana baktı. Artık yakınımızda kimse yoktu. Barmen barın öbür ucundaydı, bize en yakın olan adam da çıkmıştı. "Burası çok sıcak" dedi. "Cekete ihtiyacın yok."

Kendisi de ceket giyiyordu, yünlü, benimden daha ağır "Rahatım" dedim.

"Ceketini çıkar."

Ona baktım. Ceketimi çıkardım. Yanımdaki taburenin üstüne koydum.

"Gömleği de" dedi.

Gömleğimi ve ardından fanilamı çıkardım. "İyi adam" dedi. "Allah aşkına, giyin, yoksa üşüteceksin. Dikkatli olmak gerek, bir orospu çocuğu gelip eski günlerden konuşmaya başlar, dinleme aygıtı takmış daha ne olduğunu anlayamadan kayda alınır. Paddy Farrelly'nin başı mı? Annemin babası Sligo'dandı, dünyadaki en zor şeyin Paskalya Ayaklanması sırasında Dublin'de GPO'da olmayan bir adam bulmak olduğunu söylerdi. O karakola yirmi cesur adam yürüdü ve otuz bin kişi dışarı çıktı. Eh, Onuncu Cadde'de de zavallı Farrelly'nin kanlı başını gösterirken beni görmeyen bir orospu çocuğu bulmak bu kadar zor."

"Böyle bir şeyin olmadığını mı söylüyorsun?"

"Ah Allahım" dedi. "Ne oldu ve ne olmadı? Belki kahrolası bowling çantasını asla açmamışımdır. Belki o kahrolası bowling çantasında her zamanki şeyler vardır. Hikâye anlatmaya bayılırlar, bilirsin. Dinlemeye de bayılırlar, anlatmaya da, heyecan yaratmaya bayılırlar. İrlandalılar bu açıdan en berbatıdır. Özellikle de bu pis semtte." İçkisini içti, bardağı kenara koydu. "Burası bereketli bir toprak, bilirsin. Bir tohum ek, tohumlar gibi hikâye de büyür."

"Farrelly'ye ne oldu?"

"Nereden bileyim? Belki Tahiti'de hindistan cevizi sütü içip yanık tenli kızları düzüyordur. Cesedini bulan var mı? Ya da efsanevi kafayı?"

"Eddie ne biliyordu ki tehlikeli olduğu düşünülüyor?"

"Hiçbir şey. En küçük bir şey bile bilmiyordu. Benim için tehlikeli değildi."

"Kimin için tehlikeli olabilirdi?"

"Aklıma kimse gelmiyor. Ne yaptı ki? Küçük hırsızlıklar yaptı. Yirmi Yedinci Sokak'taki bir yerden kürk çalan bazı oğlanlarla takıldı. Düşünebileceğim en büyük iş bu, kokusu da çıkmayacak. Her şey ayarlandı, sahibi anahtarları verdi. Sigorta parasını almak istiyordu. Yıllar, yıllar önceydi bu. Kimin için tehlikeliydi? Allahım, kendini asmadı mı? Gerçekte kendisi için tehlikeli değil miydi?"

Aramızda bir şeyler oldu, açıklaması, hatta anlaması bile zor bir şey. Birkaç dakika suskun durduk, Eddie Dunphy ile ilgili söyleyeceklerimiz bitmişti. Sonra bana kardeşi Dennis ile ilgili bir hikâye anlattı. Çocukken Dennis'in yaptığı bir şey yüzünden kendisi suçlanmıştı. Sonra ben Village'daki Altıncı Bölge'ye bağlı çalışırken tanık olduğum birkaç polis hikâyesi anlattım.

Nedense aramızda bir bağ oluşmuştu. Bir ara Ballou barın öbür tarafına geçerek iki bardağa buz koydu. Sonra ikisine de Coca-Cola doldurarak barın üzerinden bana uzattı. Barın arkasından yeni bir on iki yıllık Jameson şişesi çıkardı, temiz bir bardağa birkaç buz koydu, barın önüne geçerek beni köşedeki bir bölmeye götürdü, iki kolayı da önümdeki masaya koydum, Ballou da viski şişesinin mührünü açıp bardağını doldurdu. Orda yaklaşık bir saat boyunca orada oturup hikâyeler anlattık, ümitsizlikleri paylaştık.

İçki içtiğim günlerde böyle bir şey hiç olmazdı, hatta sonrasında da sık sık olmadı. Arkadaş olduğumuzu söyleyebileceğimi sanmıyorum. Arkadaşlık farklı bir şeydir. Sanki her ikimizin de normalde koyduğu iç engeller bir anlığına yok olmuş gibiydi. Bir iç ateşkes ilan edilmişti, düşmanlıklar tatillerde askıya alınmıştı. Bir saat boyunca eski arkadaşlardan kardeşlerden daha yakın olduk. Bir saatten daha uzun sürecek bir şey değildi ama bu demek değil ki daha az gerçektir.

Sonunda Ballou, "Allahım, keşke içseydin" dedi.

"Bazen bunu ben de istiyorum. Ama çoğunlukla içmediğime memnunum."

"Özlüyor olmalısın."

"Ara sıra."

"Ben deli gibi özlerdim. İçkisiz nasıl yaşarım bilmem."

"Ben içkiyle yaşarken daha çok zorluk çektim" dedim. "En son içtiğimde kriz geçirdim. Sokakta düştüm ve gözümü hastanede açtım ama nerede olduğumu, oraya nasıl götürüldüğümü bilmiyordum."

"Allahım" dedi ve başını iki yana salladı. "Ama o zamana kadar epeyce içtin."

"Öyle yaptım."

"Öyleyse şikâyet edemezsin" dedi. "Hiçbirimiz edemeyiz, değil mi?"

Geceyarısı civarında sohbet bozulmaya başladı. Fazla uzun kaldığım duygusuna kapıldım. Ayağa kalkıp eve gitmem gerektiğini söyledim.

"Yürüyebilir misin? Taksi çağırmanı ister misin?" Ne yaptığını fark edip güldü. "Allahım, içtiğin tek şey Coca-Cola dedi. "Neden kendi başına eve gidemeyecekmışsin."

"İyiyim."

Ballou da ayağa kalktı. "Şimdi nerede olduğumuzu biliyorsun" dedi, "bizi tekrar görmeye gel."

"Gelirim."

"Bu hoşuma gitti, Scudder." Elini omzuma koydu. "İyi adamsın."

"Sen de iyisin."

"Eddie adına çok üzüldüm. Hiç ailesi falan yok mu? Onun için bir tören yapılacak mı, biliyor musun?"

"Bilmiyorum. Cesedi bir süre daha morgda kalacak."

"Berbat bir son." İcini çekti, sonra doğruldu. "Tekrar konuşacağız, senle ben."

"İyi olur."

"Ben geceleri çoğunlukla buradayım, gidip geliyorum. Yoksam beni nasıl bulacaklarını bilirler."

"Gündüz ki barmen senin kim olduğunu bildiğini bile kabule yanaşmadı."

Ballou güldü. "Tom bu. Kapalı bir adamdır, değil mi? Ama bana mesajını ilettiler, Neil de söyledi. Barın arkasında kim olursa olsun bana iletirler."

Cebime uzanıp bir kart çıkardım. "Northwestern Oteli"ndeyim" dedim. "Numaram bu. Orada fazla durmam ama mesajları alırlar."

"Bu nedir?"

"Telefon numaram."

"Bu" dedi. Baktım, kartın arkasını çevirmişti ve Paula Hoeldtke'nin resmine bakıyordu. "Kız" dedi. "Bu kim?"

"Adı Paula Hoeldtke. Indrana'dan, yazın kayboldu. Bu semtte oturuyordu, yakınlardaki birkaç lokantada çalışmıştı. Babası onu bulmam için beni tuttu."

"Neden bana onun resmini verdin?"

"Üzerinde adım ve telefon numaram yazılı tek şey bu. Neden? Onu tanıyor musun?"

Resmi inceledi, sonra yeşil gözlerini kaldırıp gözlerime baktı. "Hayır" dedi, "onu hiç görmedim."

13

Telefon beni gördüğüm rüyadan uyandırdı. Yatakta oturarak telefona uzanıp kulağıma götürdüm. Yarı fısıltı halinde konuşan bir ses, "Scudder" dedi.

"Kimsiniz?"

"Kızı unut."

Rüyamda bir kız vardı ama rüya güneş görmüş kar gibi eriyordu. Kızın görüntüsünü zihnimde toplayamıyordum. Rüya nerede bitti, telefon ne zaman başladı bilmiyordum. "Hangi kız? Neden söz ettiğini anlamıyorum" dedi.

"Paula'yı unut. Onu asla bulamazsın, onu geri getiremezsin."

"Nereden? Ona ne oldu?"

"Onu aramayı bırak, resmini göstermeyi bırak. Her şeyi bırak."

"Sen kimsin?"

Telefon kapandı. Birkaç kez alo dedim ama bir yararı olmadı. Adam kapatmıştı.

Başucumdaki lambayı yaktım, saatimi buldum. Saat beşe çeyrek vardı. Işığı söndürdüğüm sırada ikiye geçiyordu, yani üç saatten az uyumuştum. Yatağın kenarına oturup konuşmayı zihnimden geçirerek kelimelerin arasında derin bir mesaj bulmaya, sesi tanımaya çalıştım. Bu sesi daha önce duyduğumu sanıyordum ama gene de çıkaramıyordum.

Banyoya giderek lavabonun üstündeki aynada görüntüme baktım. Yaşadığım bütün o yıllar bana bakıyordu, yılların ağırlığını omuzlarımda hissettim. Sıcak suyu açıp uzun süre "tında durdum, çıktım, kurulandım, tekrar yatağa yattım.

"Onu asla bulamazsın, onu geri getiremezsin."

Saat ya çok geç ya da çok erkendi, arayabileceğim kimse yoktu. Bu saatte uyumayan tanıdığım tek kişi Mike Ballou'ydu ve şimdi herhalde hayli içkiliydi, ayrıca numarasını da bilmiyordum. Zaten ona ne diyecektim?

"Kızı unut."

Rüyamda Paula'yı mı görmüştüm? Gözlerimi kapayıp hayalimde canlandırmaya çalıştım.

İkinci kez uyandığımda saat ondu ve güneş parlıyordu. Telefon konuşmasını hatırladığımda kalkıp giyinmişim ve başta gerçekten olduğundan emin olamadım. Duştan sonra ıslak kalan iskemle üzerindeki

havlum fiziksel kanıtıydı. Rüyada görmemiştim. Beni biri aramıştı. Telefon tekrar çaldığında ayakkabımın bağını bağlıyordum. Telefonu açıp tedbirli bir alo deyince, Willa, "Matt" dedi.

"Ah, merhaba" dedim.

"Seni uyandırdım mı? Kendinde değil gibisin."

"Kurnazlık yapıyordum."

"Anlayamadım."

"Gecenin yarısında isimsiz bir telefonla uyandım, biri bana Paula Hoeldtke'yi aramaktan vazgeçmemi söyledi. Şimdi telefon çaldığında aynı sesi duyacağımı sandım."

"Daha önceki ben değildim."

"Bunu biliyorum. Bir erkekti."

"Gerçi seni düşündüğümü kabul ediyorum. Dün gece seni göreceğimi düşünmüştüm nedense."

"Geç saatlere kadar işim uzadı. Gecenin yarısını bir AA toplantısında, öbür yarısını da bir barda geçirdim."

"Dengeli bir gece geçirmişsin."

"Öyle değil mi? İşim bittiğinde, saat seni arayamayacak kadar geç olmuştu."

"Eddie'yi rahatsız eden şeyi buldun mu?"

"Hayır. Ama birdenbire diğer olay canlandı."

"Diğer olay mı? Paula mı demek istiyorsun?"

"Evet."

"Sırf biri peşini bırak dediği için mi? Bu sana olayı yeniden ele almak için bir neden mi sağladı."

"Bu yalnızca bir kısmı" dedim.

Durkin, "Allahım, Mickey Ballou" dedi. "Kasap. Çerçevenin içine nasıl girdi?"

"Bilmiyorum. Dün gece onunla birkaç saatliğine birlikteydim."

"Öyle mi? Bugünlerde gerçekten sınıf atlıyorsun, değil mi? Ne yaptınız, onu yemeğe mi götürdün, elleriyle yemek yemesini mi. izledin?"

"Grogan'nın Yeri adlı bir yerdeydik."

"Buradan birkaç blok ötede, değil mi? Orayı biliyorum. Tam bir indir. Sahibinin o olduğunu söylüyorlar."

"Ben de öyle biliyorum."

"Ama o olamaz, çünkü sabıkalarının bar ruhsatı almalarına izin vermiyorlar, bu yüzden başka birinin adına kayıtlı olmalı. İkiniz ne yaptınız, kanasta mı oynadınız?"

"İçip hikâyeler anlattık. Ballou, İrlanda viskisi içiyordu."

"Sen de kahve."

"Cola. Kahveleri yoktu."

"Cola'ları olduğu için şanslısın. Onun Pauline ile ilgisi ne? Pauline değil, Paula. Kızla ilgisi ne?"

"Emin değilim" dedim, "ama resmini gördüğü anda şaşırды Ve birkaç saat sonra da biri beni uyandırarak kızın peşini bakmamı söyledi."

"Ballou mu?"

"Hayır, onun sesi değildi. Kim olduğunu bilmiyorum. Bazı fikirlerim var ama somut bir şey yok. Bana Ballou'yu anlat Joe."

"Ne anlatayım?"

"Onun hakkında ne biliyorsun?"

"Bir hayvan olduğunu biliyorum. Bir kafese ait olduğunu biliyorum."

"Öyleyse neden orada değil?"

"En kötüler hiçbir zaman olmaz. Hiçbir şey tutturamazsın. Tanık bulamazsın, bulsan bile unutkanlık hastalığına yakalanır. Ya da kaybolur. Kaybolmaları çok tuhaf biçimlerde olur. Hikâyeyi duymuşsundur. Ballou'nun bütün kentte dolaşarak bir adamın kafasını göstermesini."

"O hikâyeyi biliyorum."

"Kafa asla bulunamadı. Ceset de. Gitti, yeni adres yok. Finito."

"Nasıl para kazanıyor."

"Bar işleterek değil, tik başlarda İtalyanlar için vurucu olarak çalıştı. Bir ev kadar büyüktür ve her zaman katı bir orospu çocuğu olmuştur, ayrıca işi de seviyor. Bütün Westies, Cehennem Mutfağı'nın katı İrlandalıları, kuşaklar boyu yetecek kadar kasları var. Bu işte iyi olduğundan eminim. Diyelim birinden borç para aldın ve vermekte birkaç hafta geciktin. Kanlı önlük giymiş ve elinde satır tutan dev bir adam üzerine yürüyor. Ne yapacaksın? Ona beni önümüzdeki hafta görmeye gel mi demek istersin, nakit para bulmak mı?"

"Onun sabıkalı olduğunu söyledin. Ne için hapis yattı?"

"Saldırı. Uzun zaman önceydi, daha ergenlik çağındaydı sanırım. Yalnızca bir kere hapis yattığından eminim. Araştırabilirim."

"Önemli değil. O tarihten beri bu işi mi yaptı? Kas işini yani?"

Joe arkasına yaslandı. "Artık iş için kiralandığını inanmam" dedi. "Onu ararsın, falancanın bacağının kırılması gerektiğini söylersin ama Ballou'nun büyük bir boru alarak işi bizzat yapmaya gittiğini sanmam. Ama birini gönderebilir, ne yapar? Sanırım sokaktan da birkaç dolar kazanıyor. Pay aldığı birkaç bar var, bunun gibi bir sürü şey, hep duyarız, insan neye inanacağını şaşırıyor. Ballou adı birçok şeyle birlikte anılıyor. Kaçırılan kamyonlar, yükleri ağır kamyonlar. Birkaç yıl önce maskeli beş kişinin Wells Fargo'yu üç milyon dolarla kaçırdığını hatırlıyor musun?"

"İçeriden biri vardı, değil mi?"

"Evet ama kimse doğru soruları sorma şansı bulamadan adam oluverdi. Karısı da öldü, yanında bir kız arkadaşı vardı, kıza ne olduğunu asla tahmin edemezsin."

"Öldü mü?"

"Kayboldu. Birkaç kişi daha kayboldu. Birkaç kişi de JFK'da otomobil bagajlarında ortaya çıktı. Falan ya da filancanın Wells Fargo olayına karıştığını duyduk ama adamı bulup konuşmadan Kennedy'de park yerindeki Chevy Monte Carlo'sunun bagajında olduğuna dair telefon aldık."

"Ballou da..."

"Tepedeki adam olduğu sanılıyor. Böyle deniyor ama kimse bunu yüksek sesle dile getirmiyor, çünkü tehlikeli bir iş bu, bütün arkadaşların ve akrabalarının uzun süreli istirahate yatabilirsin. Ama böyle deniyor. Ballou kurdu ve yürütüyor, üç milyonun hepsi ona kalmış olabilir çünkü bu parayı paylaşacağı kimse kalmadı."

"Uyuşturucuyla ilgisi var mı?"

"Duyduğum kadarıyla hayır."

"Fahişelik? Beyaz kadın ticareti?"

"Onun tarzı değil." Esnedi, bir eliyle saçlarını sıvazladı. "Kasap dedikleri bir adam daha vardı. Yanlış hatırlamıyorsam Brooklyn'den bir beyaz."

"Kasap Dom."

"Tamam."

"Bensonhurst."

"Evet, doğru. Yanlış hatırlamıyorsam Carlo G'ye çalışıp, Ona Kasap demelerinin nedeni kasaplar sendikasında sözde çalışıyor görünmesiydi, vergilerini böyle ödüyordu. Doming falan, soyadını unuttum. İtalyanca bir ad."

"Başka ne olabilir."

"Birkaç yıl önce biri onu vurdu. Çalışma alanını düşünürsen doğal nedenlerle öldüğünü söyleyebilirsin. Olay şu, ona sözde işinden dolayı Kasap diyorlardı ama acımasız bir orospu çocuğuydu da aynı zamanda. Bir hikâye vardı, birkaç çocuk bir kiliseyi soymuşlar, Kasap da onların derilerini canlı canlı yüzmüş."

"Üniformaya saygıyı öğretmek için."

"Evet, şey, ruhani bir adam olmalı. Buradan nereye varmak istiyorum, Matt, Kasap falan dedikleri bir adamı eline geçirdiğin zaman kafeste olması gereken bir hayvandan söz ediyorsun, kahvaltıda çiğ et yiyen bir adamdan söz ediyorsun."

"Biliyorum."

"Ben senin yerinde olsaydım" dedi, "bulabileceğim en büyük silahı alıp onu ensesinden vururdum. Yâ böyle yap ya da ondan uzak dur."

Mets hafta sonunda Pirates ile kendi sahasında bir dizi maç yapacaktı. Dün gece kazanmışlardı ve bundan sonra da yenilmeleri çok zor görünüyor. Willa'yı aradım ama yapacak işleri vardı ve ertelemek de istemiyordu. Jim Faber matbaadaydı, müşterisine işi altıda teslim etmeye söz vermişti.

Defterimi karıştırıp St. Paul'den tanıdığım birkaç kişiyi aradım. ama ya evde yoklardı ya da Shea'ya gitmek istemiyorlardı.

Odamda oturabilirdim. Maç televizyondan verilecekti. Spiker haftanın maçı diye lanse ediyordu. Ama gün boyunca dada oturmak istemiyordum. Yapacak işlerim vardı ama bunları yapamazdım. Bazıları için karanlık olana kadar, bazıları için de gelecek haftayı beklemem gerekiyordu. Bu arada oturup saatine bakmak yerine çıkıp bir yerlere gitmek istiyordum, maça kiminle gidebileceğimi düşündüm ama aklıma yalnızca iki kişi geldi.

Birincisi Ballou'ydu, onu düşündüğüm için kendime duldum. Bende numarası yoktu ve olsaydı da aramazdım. Herhalde beyzboldan hoşlanmazdı. Hoşlansa bile ikimizin sosisli sandviç yiyip küfrederek maç izleyeceğimizi düşünemiyordum. Onu düşünmüş olmak bile bir önceki akşam aramızdaki bağın hayali olsa bile ne kadar güçlü olduğunu gösteriyordu.

Diğer kişi Jan Keane'di. Onun numarasına bakmama gerek yoktu. Telefonu çevirdim ve iki kez çaldırdım, sonra kendisi ya da telesekretere cevap vermeden önce kapattım.

Metroya binip Times Alanı'na gittim ve Shea'ye kadar yürüdüm. Gişede biletler bitmişti ama bilet satan bir dolu çocuk vardı. Üçüncü kısmın arkasında iyi bir koltuk aldım. Ojeda üç puanlık bir atış yaptı ve takım iyi

oyladı. Yeni oyuncu Jefferies önemli bir atış yaptı ve Van Slyke'in vuruşunu karşılayarak Ojeda'yı sıkıntıdan kurtardı.

Sağımdeki adam Willie Mays'i Polo Grounds'da gördüğünü ve o zaman da heyecan verici olduğunu söyledi. Adam da tek başına gelmişti ve çok konuşuyordu ama Scully, Buaragiola ve Bud Light reklamlarını dinlemekten daha iyiydi, solumdaki adam her arada bir bira içti. Kendi ayakkabısıyla benimkine döktüğü birayı telafi etmek için bir de fazladan aldı. Barda oturup bira kokusunu koklamak beni rahatsız etti, sonra kendime viski kokmadığı zaman genellikle bira kokan bir bayanla beraber olduğumu ve bir önceki geceyi izbe bir barda kötü bira kokularıyla geçirip kendimi iyi hissettiğimi hatırlattım. Yani takımının kazandığını izlerken komşumun bira içmesine kızmamın nedeni bu olamazdı.

Ben de birkaç sosisli sandviç yedim ve alkolsüz bira içtim. Milli marş için ayağa kalktım, Ojeda harika bir vuruş yaptığında da heyecanla ayağa kalktım. Yeni arkadaşım "Şampiyonluk maçlarında Dodgers'ı devirirler" dedi. "Ama Oakland'ı bilmiyorum."

Daha önceden Willa'yla akşam yemeği için sözleşmiştik. Tıraş olup takım elbise giymek için otelime uğradım, sonra Willa'ya gittim. Willa saçlarını gene örmüştü, ona ne kadar güzel olduğunu söyledim.

Çiçekler hâlâ mutfak masasının üstünde duruyordu. Biraz solmuşlardı, bazılarının da yaprakları dökülmeye başlamıştı. Bunu söyleyince Willa çiçekleri bir gün daha tutmak istediğini söyledi. "Onları atmak acımasızlıkmiş gibi geliyor" dedi.

Onu öptüğümde içki tadı aldım, nereye gideceğimizi kararlaştırırken de biraz viski içti. Her ikimiz de et yemek istiyorduk, bu yüzden Slate'i önerdim. Burası Onuncu Cadde'de, Midtown North ile John Jay Polis Koleji'nden birçok polisin gittiği bir yerdi.

Slate'e yürüdük ve bara yakın bir masaya oturduk. Tanıdığım kimse yoktu ama bazı yüzler belli belirsiz aşına geliyordu ve salondaki hemen her kişi polismiş gibi görünüyordu. Biri burayı soymaya kalkacak olsa, buradakilerin yarısı tabancalarını çekerti.

Bunu Willa'ya anlattım, o da çapraz ateşte kalma ihtimalini hesaplamaya çalıştı. "Birkaç yıl önce böyle bir yerde sakın oturamazdım" dedi.

"Çapraz ateşte kalma korkusundan mı?"

"Beni kasten vuracakları korkusundan. Eskiden polis olan biriyle çıktığıma inanmak bile bana hâlâ zor geliyor."

"Polislerle başın çok derde girdi mi?"

"Şey, iki dişimi kaybettim" diyerek Chicago'da düşenlerin yerine takılanları gösterdi. "Her zaman üstümüze saldırdılar. Sözde yeraltındaydık ama örgüt içinde muhbirlik yapan bir FBI ajanının olduğunu her zaman varsayardık. FBI'ın beni kaç kez sorguladığını hatırlamıyorum. Komşularla da uzun uzadıya konuşurlardı."

"Berbat bir yaşam olmalı."

"Çılgınlıktı. Ama ayrılırken neredeyse ölecektim."

"Ayrılmana izin vermediler mi?"

"Hayır, böyle bir şey değil. Ama İK uzun yıllar hayatıma anlam katan tek şeydi, ayrıldığımda bütün o yılların boşa gittiğini kabul etmek zorundaydım. En önemlisi de yaptıklarımın kuşku duymaya başlamıştım. İK'nin doğru olduğunu, yalnızca benim yenildiğimi ve dünyayı değiştirme şansını kaçırdığımı düşünürdüm. İnsanı bağlı tutan da böyle şeylerdir, bilirsin. Sana kendini önemli bir insan, tarihin bıçak sırtında yer alan bir insan olma şansı vermeleri."

Yemekte epeyce oyalandık. Willa fırında patates ve sığır filetosu yedi. Ben karışık ızgara istedim, salatayı da paylaştık. Willa viskiyle açılış yaptı, sonra yemekte kırmızı şarap içti. Ben hemen kahve aldım, yemek boyunca fincanım hiç boş kalmadı. Willa kahvesiyle birlikte bir parça Armagnac istedi. Garson barmenin Armagnac kalmadığını söylediğini iletince Willa konyağa razı oldu. Kötü değildi herhalde, çünkü Willa birinci bardağı içtikten sonra bir tane daha istedi.

Hesap hayli etkileyici bir tutardaydı. Willa bölüşmek istedi, ben de onu tersine ikna etmek için fazla uğraşmadım. Garsonun yaptığı hesabı kontrol ederken, "Aslında bunun üçte ikisini ben vermeliyim" dedi. "Hatta daha da fazlasını. Bir dolu içki içtim, sense yalnızca kahve aldın." .

"Kessene şunu."

"Benim yediklerim de senden daha fazlaydı."

Ona susmasını söyledim. Hesabı ve bahşişi ikiye böldük Dışarıya çıkınca Willa kafasını toplamak için biraz yürümek istedi. Dilenciler için saat geç olmuştu ama bazıları hâlâ çalışıyordu. Onlara birkaç dolar dağıttım. Şallı kadın da benden para aldı. Bebek kollarındaydı ama diğer çocuğu göremedim ve nereye gittiğini merak etmemeye çalıştım.

Birkaç blok yürüdükten sonra Willa'ya Paris Yeşili'ne uğrayabilir miyiz diye sordum. Willa eğlenerek bana baktı. "İçki içmeyen bir adam için barlara fazla girip çıkıyorsun" dedi.

"Konuşmak istediğim biri var."

Dokuzuncu Cadde'nin karşı tarafına geçerek Paris Yeşili'ne gittik ve bara oturduk. Kuş yuvası sakallı arkadaşım çalışmıyordu ve görev başındakini daha önce görmemiştim. Çok gençti, kıvrıkcık ve gür saçları, tuhaf, karışık bir havası vardı. Ondan öbür barmenle ilgili bilgiyi nasıl alacağımı bilmiyordum. Gidip yöneticiyle konuştum, ona aradığım barmeni tarif ettim.

"Gary bu" dedi. "Bu gece çalışmıyor. Yarın gelin. Sanırım yarın çalışacak."

Gary'nin telefon numarası var mı diye sordum. Yönetici veremeyeceğini söyledi. Gary'yi benim adıma kendisinin aramasını rica ettim.

"Gerçekten bunun için zamanım yok" dedi. "Burada bir lokanta işletmeye çalışıyorum."

Polis kokartım olsaydı bana telefon numarasını tartışmasız verirdi. Mickey Ballou olsaydım birkaç arkadaşımın gelip bütün masalarıyla iskemlelerini sokağa atmamızı izlettirirdik ona. Başka bir yol daha vardı, ona beş on dolar verebilirdim ama nedense bunu yapmak istemiyordum. "Şu telefonu edin" dedim. "Size biraz önce dedim ki..."

"Ne söylediğinizi biliyorum. Ya benim adıma telefon edin a da numarayı verin."

Reddetseydi ne yapardım bilmiyorum ama sesim ya da yüzümdeki bir şey ona mesajı vermiş olmalı. "Bir dakika" diyerek arka tarafa geçti. Gidip brendi için Willa'nın yanında durdum. Willa her şeyin yolunda olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Ona yolunda olduğunu söyledim.

Yönetici tekrar ortaya çıktığında yanına gittim. "Cevap vermiyor" dedi. "İşte numarası, bana inanmıyorsan kendin deneyebilirsin."

Bana uzattığı kâğıdı aldım. "Neden inanmayayım?" dedim. "Elbette inanıyorum."

Bana baktı, gözleri endişeliydi.

"Affedersin" dedim. "Biraz çizgi dışına çıktım, özür dilerim. Zor günler geçiriyorum."

Elini boş ver anlamına salladı. "Boş ver gitsin."

"Bu şehir" dedim, bu her şeyi açıklıyormuşcasına, adam da başını salladı, gerçekten de açıklıyormuş gibi.

Adam bize içki ismarladı. Birlikte bir gerginlik yaşamıştık ve bu gerginlik işe yaramıştı. Aslında bir Perrier daha içmek istemiyordum ama Willa bir brendi daha içecek hal buldu kendinde.

Dışarıya çıktığımızda temiz hava onu çarptı, neredeyse düşüyordu. Kolumu tutup dengesini buldu. "Bu son brendiyi hissedebiliyorum" dedi.

"Eh, herhalde."

"Bu ne demek şimdi?"

"Hiçbir şey."

Benden uzaklaştı, burun delikleri inip kalkıyordu, hava kararmıştı. "Ben çok iyiyim" dedi. "Kendi başıma ev gidebilirim."

"Rahatla Willa."

"Bana rahatla deme Bay İçkisiz."

Sokakta sallanarak yürümeye başladı. Ben de yanında yürüdüm ama hiç konuşmadım.

"Özür dilerim" dedi.

"Unut gitsin."

"Kızmadın mı?"

"Hayır, elbette kızmadım."

Yolun geri kalanında pek konuşmadı. Dairesine girdiğimizde solmuş çiçekleri mutfak masasından alarak çiçeklerle birlikte dans etmeye başladı. Bir şeyler mırıldanıyordu ama ezgiyi tanıyamadım. Birkaç dönüşten sonra durup ağlamaya başladı. Çiçekleri elinden alarak masanın üstüne koydum. Sarıldım, Willa hıçkırıklarla ağladı. Gözyaşları dinince onu bıraktım. Soyunmaya başladı, çıkardığı giysileri yere atıyordu. Her şeyi çıkarıp dosdoğru yatak odasına gitti ve yatağa girdi.

"Özür dilerim" dedi. "Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim."

"Önemli değil."

"Benimle kal."

Derin uykuya geçene kadar yanında kaldım. Sonra çıkıp otele gittim.

14

Sabah Gary'nin telefonunu tekrar denedim. Telefon çaldı da çaldı ama ne bir insan ne de bir telesekreter çıktı. Kahvaltıdan sonra gene aradım ama tekrar aynı şey oldu. Uzun bir yürüyüş yaptıktan sonra otelime dönünce üçüncü kez denedim. Televizyonu açtım ama bütçe açığından söz eden ekonomistler ile Kıyamet Günü'nü konuşan din adamlarından başka bir şey bulamadım. Televizyonu kapadığım anda telefon çaldı.

Willa'ydı. "Seni biraz daha erken arayabilirdim" dedi, "ama yaşayacağımdan emin olmak istedim."

"Kötü bir sabah mı?"

"Allahım. Dün gece çok mu kötüydüm?"

"O kadar da kötü değildin."

"Söylediğin hiçbir şeyin tersini kanıtlayamam. Gecenin nasıl sona erdiğini hatırlamıyorum."

"Tamam, gecenin sonuna doğru biraz kafayı bulmuştun."

"Paris Yeşili'ndeki ikinci brendiyi içtiğimi hatırlıyorum. Kendime sırf parasız diye içmem gerektiğini söylediyimi hatırlıyorum. Barmen ikram etmişti, değil mi?"

"Evet, öyle."

"Belki içine arsenik koydu. Keşke koysaydı diyeceğim neredeyse. Bundan sonrasını hiç mi hiç hatırlamıyorum. Eve nasıl gittim?"

"Yürüdük."

"Çirkinleştirdim mi?"

"Bu konuda hiç canını sıkma" dedim. "İçkiliydin ve sızıp kaldın. Dağıtmadın ya da kötü bir şey söylemedin."

"Bundan emin misin?"

"Kesinlikle."

"Hatırlayamamam ne kötü. Denetimimi kaybetmekten nefret ediyorum."

"Biliyorum."

Pazar günleri SoHo'da her zaman hoşlandığım bir öğleden sonra toplantısı var. Aylardır oraya gitmemiştim. Genellikle Cumartesi günlerini Jan'la geçirirdim. Galerileri gezer ve yemeğe giderdik. Onda kalırdım, sabah Jan güzel bir kahvaltı hazırlardı. Yürüyüşe çıkar, dükkânlara bakardık, zamanı gelince de toplantıya giderdik. Birbirimizi görmeyi kesince toplantıya gitmeyi de kestim.

Kent merkezine inmek için metroya bindim ve Spring Sokağı'yla Batı Broadway'deki birçok dükkâna girip çıktım. SoHo'daki galerilerin büyük kısmı Pazar günleri kapalıdır ama birkaç tanesi açık kalır. Birinde Central Park'la ilgili bir sergi vardı. Resimlerin çoğunda yalnızca ot, ağaç ve park sıraları görünüyordu, arkada heybetle yükselen binalar yoktu, ne kadar huzurlu ve yeşil görünse de gene de kesinlikle bir şehir ortamına baktığınızı görüyordunuz. Ressam nasılsa tuvalin üzerine kentten enerjisini damıtmayı başarmıştı, bunu nasıl yaptığını çıkaramadım.

Toplantıya gittim, Jan oradaydı. Dikkatimi konuşmacı üzerinde toplamayı başardım. Verilen arada Jan'ın yanına gidip oturdum.

"Komik" dedi. "Ben de tam bu sabah seni düşünüyordum."

"Dün seni neredeyse arıyordum."

"Ya!"

"Shea'ye gitmek isteyip istemediğini öğrenmek için."

"Çok komik. O maçı izledim."

"Stada mı gittin?"

"Televizyondan izledim. Gerçekten neredeyse arayacak iniydin?"

"Aradım da."

"Ne zaman? Bütün gün evdeydim."

"İki kez çaldırıp kapattım."

"Hatırlıyorum. Kim olduğunu merak etmiştim. Aslını ararsan..."

"Ben olduğumu mu düşündün?"

"Hı-hı. Aklımdan geçti." Ellerini kucağına koyup ellerine baktı. "Gitmezdim herhalde."

"Maça mı?"

Başını salladı. "Ama söylemesi zor, değil mi? Nasıl davranırdım? Sen ne derdin, ben ne derdim."

"Toplantıdan sonra kahve içmek ister misin?"

Bana baktı, sonra bakışlarını kaçırdı. "Şey, bilmiyorum, Matthew" dedi. "Bilmiyorum."

Tam bir şey söyleyecektim ki toplantının yöneticisi aranın bittiğini göstermek için masanın üstüne cam bir küllükle vurmaya başladı. Oturduğum yere gittim. Toplantının sonuna doğru elimi kaldırmaya başladım. Sıra bana gelince, "Adım Matt ve ben bir alkoliğim. Son birkaç haftadır içki içen insanlarla çok zaman geçirdim. Bunun bir kısmı iş gereği idi, bir kısmı da değildi ama hangisinin hangisi olduğunu söylemek her zaman kolay değil. Önceki gece bir barda bir iki saat sohbet ettim, Cola içmemin dışında tıpkı eski günlerdeki gibiydi."

Bir iki dakika daha konuştum, aklıma geleni söyledim, başka biri el kaldırıp oturduğu binanın kooperatifleştirdiğinden ve dairesini satın alacak parayı bulamayacağından söz etti.

Duadan sonra, iskemleler katlanıp kenara kaldırıldıktan sonra Jan'a kahve isteyip istemediğini sordum.

"Birkaçımız köşedeki yere gideceğiz" dedi. "Bize katılmak ister misin?"

"Ben yalnızca ikimizi düşünmüştüm."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Ona gittiği yere kadar eşlik edeceğimi, yolda konuşabileceğimizi söyledim. Dışarıya çıkıp yürümeye başladığımız anda ona söyleyecek bir şey bulamadım, bu yüzden sessizce yürüdük.

Kafamın içinden birkaç kez, Seni özledim dedim. Sonunda bunu yüksek sesle söyledim.

"Öyle mi? Bazen ben de seni özledim. Bazen ikimizi düşünüyor ve hüzün duyuyorum."

"Evet."

"Birileriyle çıkıyor musun?"

"İlgimi çekmiyordu. Son bir hafta, on gün öncesine kadar."

"Sonra?"

"Bir şey yaşıyorum. Aramıyordum, birden gelişti."

"Programda değil."

"Pek değil."

"Olması mı gerekiyor yani?"

"Artık kimin programda olması gerektiğini bilmiyorum. Önemli değil, bir yere varmayacak."

Jan bir an durduktan sonra, "İçki için biriyle çok zaman geçirmekten korkardım sanırım" dedi.

"Herhalde bu sağlıklı bir korkudur."

"Tom'u biliyor musun?" Uzun zamandır AA üyesi olan bir adamı tarif etmek için durdu. Ben kimi anlattığını anlayamadım. "Her neyse" dedi, "yirmi iki yıldır içki içmiyor, toplantılara katılıyordu, birçok insana sponsorluk yapmıştı. Yazın üç haftalığına Paris'e gitti, sokakta yürürken güzel bir Fransız kıızıyla sohbete daldı. Kız, 'Bir bardak şaraba ne dersin?' dedi."

"Peki Tom ne dedi?"

"'Neden olmasın?' dedi."

"Neden olmasın."

"Aynen böyle, yirmi iki yıldan ve Allah bilir kaç binlerce toplantıdan sonra. 'Neden olmasın?'"

"Programa tekrar dönebildi mi?"

"Yapamıyor, iki gün, üç gün içmiyor, sonra gidip içiyor. Korkunç görünüyor. Sarhoşluğu uzun sürmüyor çünkü dayanamıyor, birkaç gün sonra soluğu hastanede alıyor. Ama ayık da kalamıyor, toplantıya geldiği zaman ona bakamıyorum. Herhalde ölecek."

"Bıçak sırtı" dedim.

"Nasıl yani?"

"Yalnızca birinin söylediği bir şey."

Köşeyi dönünce Jan'ın arkadaşlarıyla buluşacağı kahvenin önüne geldik. Jan, "Bize katılmak istemez misin?" dedi. Sanmıyorum, deyince beni ikna etmeye çalışmadı.

"Keşke..."

"Biliyorum" dedi. Elini uzattı benimkini tuttu. "Sonunda birbirimize karşı kendimizi daha rahat hissedeceğiz herhalde. Ama şimdi çok erken."

"Öyle görünüyor."

"Çok hüzünlü" dedi. "Öyle acı veriyor ki."

Kahveye yöneldi. Kapıdan girene kadar orada durdum. Sonra nereye gittiğime fazla aldırmadan yürümeye başladım. Hiç aldırmadan.

Bu ruh halinden sıyrılınca bir telefon kulübesi bulup Gary'nin numarasını çevirdim. Kimse açmadı. Metroya binip Paris Yeşili'ne gittim ve Gary'yi barın arkasında buldum. Bar boştu ama geç saatte yemek için gelmiş insanlar masalarda oturuyordu. Gary'nin Bloody Mary hazırlayıp yarısı portakal suyu yarısı şampanya dolu lale biçimli bardaklara doldurmasını izledim.

"Mimoza" dedi. "Ters sinerji, toplam parçalarından daha azdır. Portakal suyu ve şampanya iç ama ikisini aynı anda aynı bardaktan içme." Barın üstünü sildi. "Sana ne verebilirim?"

"Kahve var mı?"

Bir garson çağırıp bara kahve getirmesini söyledi. Bana doğru eğilerek, "Bryce beni aradığını söyledi" dedi.

"Dün gece. Sonra da seni birkaç kez evinden aradım."

"Ah" dedi. "Korkarım dün gece eve hiç gitmedim. Dünyada hâlâ romantizm arayan kadınlar kaldığı için Allah'a şükürler olsun." Sırıttı. "Beni bulsaydın ne diyecektin?" diye sordu.

Ona kafamdakileri anlattım. Dinledi, başını salladı. "Elbette" dedi, "bunu yapabilirim. Sorun şu, bu gece sekize kadar buradayım. Şu anda hareketli değil ama yerime bakacak kimse yok. Tabii..."

"Tabii ne?"

"Barmenliği ne kadar becerbilirsin?"

"Yapamam" dedim. "Sekiz civarında buraya gelirim."

Otele geri dönüp bir futbol maçının sonunu seyretmeye çalıştım ama sakin duramıyordum. Otelden çıkıp gezindim. Bir ara sabahtan beri bir şey yemediğimi fark edip bir dilim pizza aldım. Beni biraz harekete geçireceğini umarak üzerine bol miktarda kırmızı biber ekdim.

Sekize birkaç dakika kala Paris Yeşili'ne geri döndüm.

Kasayla işini bitirip teslim ederken Cola içtim. Birlikte dışarıya çıktık. Gary bana gideceğimiz yerin adını tekrar sordu, söyleyince hiç bilmediğini söyledi. "Ama Onuncu Cadde'ye fazla gitmem" dedi. "Grogan'ın Yeri. Tipik bir İrlanda salonu gibi geliyor kulağa."

"Tam da öyle zaten."

Ondan yapmasını istediğim şeyi tekrar konuştuk, sonra Gary, Grogan'a girerken ben de sokağın karşısında bekledim, bir kapı ağzında durdum. Dakikalar geçmek bilmiyordu ve hesapta olmayan bir terslik olduğundan, Gary'yi tehlikeli bir duruma soktuğumdan endişelenmeye başlamıştım. Ben de içeriye girersem durumu daha da kötüleştirir miyim acaba diye düşündüm. Bunu düşünürken kapı açıldı ve Gary dışarıya çıktı. Elleri ceplerindeydi, son derece kaygısız duruyordu.

Yarım blok ardından yürüdüm, sonra sokağın karşısına geçtim. "Seni tanıyor muyum? Parola nedir?" diye sordu.

"Tanıdığın biri var mı?"

"Hiç kuşku yok" dedi. "Onu tekrar tanıyacağımdan emin değildim ama bakar bakmaz tanıdım. O da beni tanıdı."

"Bir şey söyledi mi?"

"Pek konuşmadı, yalnızca sipariş almak için önümde bekledi. Onu tanıdığımı belli etmedim."

"İyi."

"Ama o da beni tanıdığını belli etmedi, gerçi tanıdığını anladım. Bana kaçamak bakışlar fırlatmasından. Ha! Suçluluk duygusu, böyle demezler mi?"

"Öyle derler."

"Kötü bir yer değil. Yer döşemelerini ve koyu renk ahşabı sevdim. Bir şişe Harp içtim, sonra bir şişe daha aldım ve dart oynayan iki kişiyi izledim. Biri eminim daha önceki hayatını 'İsa Kulesi'nde geçirmiştir. Yere düşeceğini düşünmeden demiyordum ama hiç düşmedi."

"Kimden söz ettiğini biliyorum."

"Guinness içiyordu. Sanırım portakal suyuyla karıştırıyor." Omuzlarını silkti. "Böyle bir yerde çalışmak nasıldır merak ediyorum, karışık içkiye en yakın şey viski ve su ya da votka tonik orada. Hayatın boyunca kimsenin mimoza istediğini duymayabilirsin. Ya da Harvey Walbanger. Ya da hickory dickory daiquiri."

"Bu saçmalık da neyin nesi?"

"Bilmek istemezsin." Tekrar omuzlarını silkti. Ona salonda başka kimseyi tanıyıp tanımadığını sordum.

"Hayır" dedi. "Yalnızca barmen."

"Paula ile gördüğün adam oydu."

"Grogan'dakilerin diyeceği gibi tam da bizzat kendisi." Saksı çiçekleri ve yuppileri olmadan, basit bir barda çalışma düşüncesine daldı yeniden. "Elbette" diye hatırlattı kendine, "bahşişler berbatır."

Bu da bana hatırlattı. Daha önce parayı ayırmıştım, şimdi çıkarıp ona verdim.

Almasını sağlayamadım. "Hayatıma biraz heyecan kattın" dedi. "Bana neye mal oldu, on dakikaya ve iki bira parasına mı? Bir gün otururuz, sen de bana olayın nasıl sonuçlandığını anlatırsın hatta o gece bana bira ismarlamana izin veririm. İyi mi?"

"Çok iyi. Ama her zaman bir sonuca bağlanmaz. Bazen sonuçsuz kalır."

"Artık ne çıkarsa bahtıma" dedi.

On beş dakika oyalandıktan sonra Grogan'a bu kez kendim gittim. Salonda Mickey Ballou'yu görmedim. Andy Buckley arkadaki dartın yanında, Neil de barın arkasındaydı. Cuma gecesi giyindiği gibi giyinmişti: Kırmızı buffalo gömleği üzerine deri yelek.

Barda durup soda istedim. Sodayı getirdiği zaman Ballou'nun orada olup olmadığını sordum. "Daha önce geldi" dedi. "Geç saatte gelebilir. Onu aradığını söylememi ister

Önemli olmadığını söyledim.

Neil barın öbür tarafına gitti. Ben sodamdan bir iki yudum alıp zaman zaman ona baktım. Suçluluk duygusu, Gary böyle demişti ve tam da böyle hissediyordum. Sesinden emin değildim, sabah arayan kişi fisıldayarak konuşmuştu ama o olduğunu düşünmek zorundaydım.

Ne kadarını öğreneceğimden emin değildim. Hatta hiçbir «ey öğrenmemem de mümkündü.

Orada yarım saat kadar kalmış olmalıyım, bu süre zarfında Neil hep barın öbür tarafında durdu. Çıkarken soda bardağı yarısından fazla doluydu. Neil benden para almayı unuttu, ben de ona bahşiş bırakma zahmetine katlanmadım.

Büyücünün Şatosu'ndaki yönetici, "Ha, tamam, Neil" dedi. "Neil Tillman, tamam. Ona ne olmuş?"

"Burada çalıştı mı?"

"Altı ay kadar. Baharda ayrıldı."

"Demek ki Paula aynı zamanda burada çalışmış."

"Sanırım ama kayıtlara bakmadan kesin bir şey söyleyemem. Defterler de mülk sahibinin bürosunda, şu anda kilitli."

"Neden ayrıldı?"

Çok kısa süre tereddüt etti. "İnsanlar gelip gider" dedi. "İşe giriş-çıkış oranına şaşırırsınız."

"Neden gitmesine izin verdiniz?"

"Verdik demedim ki?"

"Ama verdiniz değil mi?"

Rahatsız olarak kıpırdandı. "Söylememeyi tercih ederim."

"Sorun neydi? Restorandan mal mı çalıyordu? Barda hırsızlık mı yapıyordu?"

"Bunları söylemem doğru mu bilmiyorum. Yarın gün içinde gelerseniz herhalde öğrenmek istediklerinizi mal sahibinden öğrenebilirsiniz. Ama..."

"Neil muhtemel bir şüpheli" dedim, "üstelik muhtemel bir cinayetten."

"Paula öldü mü?"

"Öyle görünmeye başlıyor."

Kaşlarını çattı. "Hiçbir şey söylememeliydim."

"Kayda geçmeyecek. Yalnızca benim bilmem için."

"Kredi kartları" dedi. "Somut bir kanıt yok, bu yüzden bir şey söylemek istemedim. Ama öyle görünüyor ki müşterilerin kartlarıyla slipleri çoğaltıyordu. Ne yaptığını ya da nasıl yaptığını bilmiyorum ama şüpheli bir şeyler dönüyordu."

"Onu işten atarken ne dediniz?"

"Ben yapmadım, mal sahibi kovdu. Neil'e yürümediğini söyledi, o da üstelemedi. Bu suçun kabulü olarak görülür, değil mi? Burada onu nedensiz yere işten atmayacağımız kadar uzun süredir çalışıyordu ama nedenini öğrenmek istemedi."

"Paula'nın bu olayda rolü nedir?"

"Rolü var mı? Olduğu hiç aklıma gelmemişti. Kendi isteğiyle ayrıldı, işten atılmadı, Neil'i kovduktan sonra hâlâ burada çalıştığına çok eminim. Onunla birlikte çalışıyorsa, ki olabilir ama ikisi yakın arkadaşmış gibi görünmüyordu, köşede fısıldaştıklarını görmezden. İkisinin arasında bir bağ olduğunu hiç düşünmedim. Dedikodu falan yoktu, ben de kesinlikle bir şey görmedim."

Geceyarısı civarında birkaç plastik kap kahve alıp Grogan'ın karşısına yerleştim. Bir kapı ağız bulup oraya oturdum. Kahve içip barı gözaltında tutuyordum. Burada şüphe çekmeyeceğimi düşünmüştüm. Kapı ağızlarında çok insan olur, bazıları oturur, bazıları yatar. Ben onların çoğundan daha iyi giyinmiştim ama O kadar da çok fazla değil.

Gary'yi beklerken zaman daha yavaş geçmişti. Düşüncelere daldım, on on beş dakika dalmışım. Ama gözlerimi Grogan'ın kapısından hiç ayırmadım. Erketeye yatmışsan düşüncelere dalmak gerekir, yoksa sıkıntıdan patlayabilirsin ama kendini programlamayı öyle öğrenirsin ki, dikkat çekici bir şey görürse gözlerin seni gerçekliğe döndürür. Ara sıra birileri Grogan'a girip çıkıyordu, dalgınlığımdan kurtuluyor, Hm olduğuna dikkat ediyordum.

Aynı anda birkaç kişi çıktıktan biraz sonra dört beş kişi daha çıktı. Yalnızca birinin Andy Buckley olduğunu fark ettim. İkinci gruptan sonra kapı kapandı, birkaç saniye sonra tavandaki ışıklar söndü ve içerisi loşlaştı.

Sokağın karşısına geçtim. Şimdi daha iyi görebiliyordum, gerçi durduğum kapı ağız diğerinden daha küçüktü ve daha rahatsızdı. Neil içeride hareket ediyor, ban kapamaya hazırlanıyordu. Kapı açılıp Neil elinde bir çöp torbasıyla dışarı çıktığında biraz geri çekildim. Neil çöpü yeşil çöp konteynırına attı. Sonra tekrar içeriye döndü, ardından bir kilit sesi duydum. Belli belirsiz bir sestir ama özel olarak dinliyorsanız duyabilirsiniz.

Biraz daha zaman geçti. Sonra kapı tekrar açıldı ve Neil dışarıya çıktı. Çelik kapıyı çekip kilitledi. Salonun içinde hâlâ loş bir ışık vardı. Güvenlik için bütün gece bu ışıkları açık bırakıyor olmalıydı.

Bütün kapılan kilitledikten sonra ayağa kalktım, arkasından gitmeye hazırdım. Taksiye binerse mahvolurdum, metroya giderse herhalde peşinden gitmezdim ama yakınlarda oturduğunu tahmin ettim. Eve kadar yürürse onu takip etmek çok zor olmazdı. Manhattan rehberinde onun adını bulamamıştım, bu yüzden evini tespit etmenin en kolay yolu gitmekti.

Bundan sonrasını nasıl oynayacağımdan emin değildim Kendiliğinden geliyecekti herhalde. Belki onu eşikte yakalar bir şeyler dökülmeye hazır olup olmadığına bakardım. Belki dışarı çıktıktan sonra evine girmesini beklerdim. Ama önce onu takip edecek ve nereye gittiğini öğrenecektim.

Ama hiçbir yere gitmedi. Kapı eşiğinde durdu, tıpkı benim bir kapı eşiğinde durduğum gibi; soğuk nedeniyle omuzlarını kısarak, ellerini ağzına götürüp hohlayarak. O kadar soğuk değildi ama onun üzerinde bir gömlek ve yelekten başka bir şey yoktu.

Bir sigara yaktı, yarısını içtikten sonra attı. Sigara kaldırımın kenarına düştü ve küçük kıvılcımlar bir süre daha yandı. Sigaranın ateşi yavaş yavaş sönerken Onuncu Cadde yönüne doğru bir otomobil gelerek Grogan'ın önünde durdu ve Neil'i görmemi engelledi. Otomobil bir Cadillac'tı, uzun ve gümüş rengi. Camların hepsi koyu renkti, içinde kim olduğunu ya da kaç kişi bulunduğunu göremiyordum.

Bir an silah sesleri duyacağımı sandım. Silah seslerinden sonra otomobilin hızla uzaklaşacağını, Neil'in karnını tutarak kaldırımına yığılacağım düşündüm. Ama böyle bir şey olmadı. Neil otomobile doğru yürüdü. Yolcu kapısı açıldı. Neil içeriye girdi, kapı kapandı.

Cadillac uzaklaşarak beni orada bıraktı.

15

Duştayken telefon çalmış gibi geldi bana. Çıktığımda gene çalıyordu. Belime bir havlu sarıp telefonu açmaya gittim.

"Scudder. Ben Mick Ballou. Uyandın mı adamım?"

"Çoktan kalkmıştım."

"İyi adam. Saat erken ama seni görmem gerek. On dakika sonra diyelim mi? Otelinin önünde."

"Şunu yirmi yapsak daha iyi olacak."

"Mümkünse çabuk hazırlan" dedi. "Geç kalmak istemeyiz."

Nereye geç kalmak? Hemen tıraş oldum, üzerime bir takım elbise giydim. Rüyalarla dolu huzursuz bir gece geçirmiştim ve rüyalarım ateş edip kaçan otomobillerle doluydu. Şimdi saat sabahın yedi buçuğuydu ve Kasap'la randevum vardı. Neden? Ne için?

Kravatımı bağladım, anahtarlarımla cüzdanımı aldım. Lobide beni bekleyen kimse yoktu. Dışarıya çıkınca kaldırımın kenarında, otelin hemen önündeki yangın musluğunun yanına park etmiş otomobili gördüm. Büyük gümüş rengi Cadillac. Bütün camlar koyu renk ama şimdi direksiyondaki kişiyi görebiliyordum, çünkü yolcu tarafındaki camı açmış, eğilerek bana işaret ediyordu.

Kaldırımı geçip kapıyı açtım. Ballou boynuna kadar uzanan beyaz bir kasap önlüğü giymişti. Beyaz pamuklu kumaş üzerinde pas rengi lekeler vardı, bazıları yeniydi, bazıları soluklaşmıştı. Böyle giyinmiş bir adamla aynı otomobile binmekle akıllılık mı yapıyorum diye merak ettim ama Ballou'nun tavrında beni korkutacak hiçbir şey yoktu. Elini uzattı, ben de sıktım. Sonra içeriye girip kapıyı kapadım.

Kaldırımdan ayrılarak Dokuzuncu Cadde'nin köşesine geldi ve yeşil ışığın yanmasını bekledi. Beni uyandırıp uyandırmadığını tekrar sordu, ben de uyandırmadığını söyledim "Resepsiyondaki adamın cevap vermediğini söyledi" dedi "ama ben tekrar çaldırmasını söyledim."

"Duştaydım."

"Ama gece uyudun değil mi?"

"Birkaç saat."

"Ben hiç yatmadım" dedi. Yeşil ışık yanınca sola hızlı bir dönüş yaptı, sonra Elli Altıncı Sokak'taki ışıkta tekrar durmak zorunda kaldı. Camımı kapamak için bir düğmeye, bastı. Koyu renk camın ardından sabah görüntüsüne baktım. Kasvetli bir gündü, yağmur tehlikesi vardı ve koyu renk camdan gökyüzü uğursuz görünüyordu.

Nereye gittiğimizi sordum. "Kasap ayinine" dedi.

Tuhaf bir ayin geldi aklıma, kanlı önlükler giymiş, satır taşıyan adamlar, kurban edilen bir koyun.

"St. Bernard'da. Orayı biliyor musun?"

"On Dördüncü Sokak'ta mı?"

Başını salladı. "Ana kilisede her gün saat yedide bir ayin var. Soldaki küçük şapelde de saat sekizde başka bir ayin var ve oraya bir avuç insan gider. Babam her sabah işten önce oraya giderdi. Bazen beni de yanına alırdı. Babam kasaptı, şuradaki marketlerde çalışırdı. Bu onun önlüğü."

Işık yandı, ilerlemeye başladık. Işıkların arasında zamanlama vardı, kırmızı ışık yanan bir yere geldiğimiz zaman Ballou yavaşladı, sola ve sağa bakıp geçti. Lincoln Tüneli'ne yaklaşırken geçemeyeceğimiz bir ışığa yakalandık, sonra On Dördüncü Sokak'a kadar hepsini yeşil ışıkta geçtik, oradan sola döndük. St. Bernard sokakta üçüncü sıradaydı. Ballou bir cenaze levazımatçısının önüne park etti. Kaldırımda iş saatleri içinde park etmenin yasak olduğunu gösteren işaretler vardı.

Otomobilden indik. Ballou levazımatçıdaki birine el salladı. Tabelada Twomey ve Oğulları yazıyordu. Sanırım Ballou Twomey'ye ya da oğullarından birine el sallamıştı, Ballou'nun hızına ayak uydurarak kiliseye girdim.

Ballou beni yan tarafa götürerek soldaki küçük bir odaya soktu. Burada belki bir düzine kişi katlanır iskemlelerin üç sırasını doldurmuştu. Ballou en arka sıradaki bir koltuğa oturdu ve yanına oturmamı işaret etti.

Birkaç dakika içinde yarım düzine kadar insan daha geldi. Grupta birkaç geçkin rahibe, bir iki yaşlı kadın, iki takım elbiseli erkek, bir yeşil rengi iş tulumu giymiş erkek ve Ballou'un ki gibi kasap önlüğü takmış dört erkek vardı.

Saat sekizde papaz geldi. Filipinli'ye benziyordu ve İngilizcesi biraz aksanlıydı. Ballou benim için bir kitap açtı ve ayini nasıl izleyeceğimi gösterdi. Diğerleri kalktığı zaman ben de kalktım, oturdukları zaman oturdum, diz çöktükleri zaman diz çöktüm. Bir İşaya'dan bir Luka'dan okundu.

Komünyon dağıtılırken olduğum yerde kaldım. Ballou da kıpırdamadı. Bir rahibe, kasaplardan birine bizim dışımızda herkes kutsal ekmeği aldı.

Tören çok uzun sürmedi. Bittiği zaman Ballou salondan ve kiliseden çıktı, ben de peşinden gittim.

Sokakta bir sigara yaktı ve "Babam işe gitmeden önce her sabah buraya gelirdi" dedi.

"Bunu söylemiştin."

"O zaman ayin Latinceydi. İngilizce'ye çevirdiklerinde bütün gizemi yok oldu. Her sabah giderdi. Ne elde ettiğini merak ediyorum."

"Sen ne elde ediyorsun?"

"Bilmiyorum. Çok sık gitmem. Belki yılda on ya da yirmi kez. Bazen üç gün üst üste giderim, sonra bir iki ay hiç uğramam." Sigarasından bir nefes daha çektikten sonra izmariti yere attı. "Günah çıkarmaya gitmem. Komünyon almam, dua etmem. Allah'a inanır mısın?"

"Bazen."

"Bazen. İyi." Kolumu tuttu. "Haydi gel" dedi. "Otomobil şurada. Twomey çekilmesine ya da ceza kesilmesine izin vermez. Beni tanıyor, otomobilimi tanıyor."

"Ben de tanıyorum."

"Nasıl yani?"

"Dün gece gördüm. Plaka numaranı aldım, bugün Motorlu Taşıtlar Dairesi'nden soruşturacaktım. Şimdi artık bunu yapmak zorunda değilim."

"Fazla bir şey öğrenemezdin" dedi. "Sahibi ben değilim. Ruhsatta başka birinin adı yazılı."

"Grogan'ın ruhsatında da başka birinin adı yazılı."

"Öyle. Otomobili nerede gördün?"

"Saat birden sonra Ellinci Sokak'ta. Neil Tillman bindikten sonra uzaklaştınız."

"Sen neredeydin?"

"Sokağın karşısında."

"Erketeye mi yatmıştın?"

"Evet."

On dördüncü Sokak'ın batı tarafında yürüdük. Hudson ve Greenwich'i geçince nereye gittiğimizi sordum. "Bütün gece ayaktaydım" dedi. "İçkiye ihtiyacım var. Kasap ayininden sonra kasap barı dışında nereye gidersin?" Bana baktı, yeşil gözlerinde bir şey parladı. "Herhalde oradaki tek takım elbiseli kişi sen olacaksın. Satıcılar da gelir ama saat daha erken. Ama önemli değil. Kasaplar geniş fikirlidir. Kimse sana karşı çıkmaz."

"Bunu duyduğuma sevindim."

Şimdi et bölgesindeydik. Sokağın her kenarında da marketler ve paketlenmiş evleri vardı, Ballou'nunki gibi önlüklü adamlar büyük kamyonlardan yük indiriyor, kancalara asıyorlardı. Taze et kokusu her yere sinmiş, kamyonların egzoz kokusunu bastırıyordu. Ötede, sokağın diğer ucunda Hudson'un üzerindeki koyu bulutlar ve Jersey tarafında yüksek apartmanlar görünüyordu. Ama apartmanlar olmasa manzara eski günlerden fırlamış gibiydi. Kamyonların yerine at arabası olsa on dokuzuncu yüzyılda olduğunuzu yemin edebilirsiniz.

Ballou'nun beni götürdüğü bar Washington Sokağı'nda, On Üçüncü Sokak'ın köşesindeydi. Tabelada BAR yazıyordu. Küçük bir salonda, yerlere talaş serpilmişti. Duvara bir sandviç menüsü asılmıştı ve kahve vardı. Bunu gördüğüme sevindim. Henüz Coca-Cola için çok erken bir saatti.

Barmen saçlarının yanı çok kısa, üstü uzun, bıyıklan fırça gibi tombul bir adamdı. Barda üç kişi ayakta duruyordu, ikisinde kasap önlüğü vardı, her iki önlükte de bol lekeler görülüyordu. Yarım düzine kare masa vardı ama masalar boştu. Ballou bardan bir bardak viski ve bir fincan sütsüz kahve aldı ve beni kapıdan en uzak masaya götürdü. Oturdum. İçmeye başladı, sonra bardağına bakıp bittiğini gördü. Bara gidip şeyeyi getirdi. Markası Jameson'du ama kendi yerinde içtiği gibi en kalitelisinden değildi.

Büyük eliyle bardağı kavrayıp masanın üzerinden kaldırarak konuşmadan şerefe yaptı. Ben de kahve kupamı kaldırdım. Viskinin yarısını içti. Üzerindeki etkisine bakılırsa bardağın içinde su olmalıydı.

"Konuşmamız gerek" dedi.

"Tamam."

"Kızın resmine baktığım an biliyordun. Öyle değil mi?"

"Bir şey anlamıştım."

"Beni hazırlıksız yakaladın. Zavallı Eddie Dunphy hakkında konuşmak için gelmiştin. Sonra her şeyden konuştuk, değil mi?"

"Evet."

"Ne kurnaz piç kurusu diye düşündüm, beni oyaladı, sonra resmi masaya bıraktı. Ama hiç de böyle değildi, doğru mu?"

"Hayır. Seninle ya da Neil'le onun bağlantısını kurmamıştım. Yalnızca Eddie'nin aklındaki öğrenmeye çalışıyordum."

"Ben de tetikte olmak için bir neden görmedim. Eddie hakkında ya da onun kafasındaki hakkında tek bir şey bile bilmiyordum." Viskinin geri kalanını da içerek bardağı masaya koydu. "Matt, bunu yapmak zorundayım. Erkekler tuvaletine gidelim de dinleme aygıtı takmadığından emin olayım."

"Allahım" dedim.

"Dikkatli konuşmak istemiyorum. Aklıma geleni söylemek istiyorum ve temiz olduğunu anlayana kadar bunu yapamam."

Tuvalet küçük, pis ve ıslaktı. İkimiz pek sığışamadık, bu yüzden Ballou dışarıda durdu ve kapıyı açık tuttu. Ceketimi, gömleğimi ve kravatımı çıkardım ve pantolonumu indirdim. Bu arada Ballou böyle bir şey yaptığı için özür diliyordu. Giyinirken ceketimi tuttu. Kravatımı doğru bağlamak biraz zaman aldı, sonra ceketimi elinden alıp giydim. Masaya döndük. Ballou bardağına viski koydu.

"Kız öldü" dedi.

İçimde bir şeyler kırıldı. Ölü olduğunu biliyor olmalıydım, bunu sezmişim ama belli ki bir parçam hâlâ umudunu kaybetmemişti."

"Ne zaman?" dedim.

"Temmuz ayında. Tarihi bilmiyorum." Bardağını tuttu ama kaldırmadı. "Neil benim için çalışmaya başlamadan önce turistik bir yerin harındaydı."

"Büyücünün Şatosu."

"Bunu biliyorsun tabii. Orada bir iş çevirdi."

"Kredi kartından."

Başını salladı. "Bu işle bana geldi, onu biriyle tanıştırdım, bu işte çok para var, şu küçük plastik kartlar, gerçi pek aldırıldığım bir iş türü değil. Ama ilgilenenler için iyi işti, sonra onu restoranda yakaladılar ve işten attılar."

"Paula ile orada tanışmıştı."

Başını salladı. "Bu işte kız da vardı. Kız kartları kasiyere götürmeden önce kendi makinesinde kartların bir kopyasını çıkarıyordu. Ya da ona yırtması için karbon kâğıtlarını veriyorlardı ama kız yırtmıyordu, Neil'e veriyordu. Neil ayrıldıktan sonra kız orada kaldı, Neil'e slip ve karbon kâğıtlarını getirmeye devam etti. Neil'in aynı işi başka yerlerde yapan birkaç kız arkadaşı daha vardı. Ama sonra kız işten ayrıldı, artık garsonluk yapmak istemedi."

Bardağını kaldırıp büyük bir yudum aldı. "Onun yanına taşındı. Ana-babası ne yaptığını anlamasını diye odasını bırakmadı. Bazen Neil çalıştığı zaman bara gelirdi ama çoğunlukla mesaisinin bitmesini beklerdi. Neil yalnızca barla ilgilenmiyordu.

"Hâlâ kredi kartı işi yapıyor muydu?"

"O iş fazla sürmedi. Ama ortalıkta dolanınca yapacak işler buldu, bilirsin. Ona modelini ve markasını söyle, otomobili çalıp getirirdi. Birkaç kez kamyon kaçırın birileriyle takıldı. Bu işte iyi para var."

"Eminim vardır."

"Ayrıntılar önemli değil. İşe yarıyordu, biliyorsun. Ama kızın yanımızda olması beni rahatsız ediyordu."

"Neden?"

"Çünkü kız bu dünyaya uygun değildi. Bir süre için tamam ama buraya ait değildi. Babası ne iş yapıyor?"

"Japon otomobilleri satıyor."

"Tabii çalıntı değil."

"Sanmıyorum, hayır."

Şişenin kapağını açtı, havaya kaldırdı. Başka kahve içmek isteyip istemediğini sordu.

"Hayır, istemem" dedim.

"Ben de kahve içmeliydim. Ama bu kadar zaman ayakta durunca viski bana kahve gibi geliyor, enerjimi geri veriyor." Bardağını doldurdu. "Indiana'dan hoş bir Protestan kızdı" dedi. "Hırsızlık yapmıyordu ama sırf heyecanı için çalardı. Böyle bir şeye güvenemezsin, sırf zevk için cinayet işlemek kadar kötüdür bu. İyi bir hırsız heyecan için çalmaz. Para için çalar. En iyi hırsız da sırf hırsız olduğu için çalar."

"Paula'ya ne oldu?"

"Duymaması gereken bir şey duydu."

"Ne duydu?"

"Bilmen gerekmez. Aman, ne fark eder? Eroin alıp satan orospu çocukları vardı, biri hepsini vurup paralarını aldı. Gazeteler bu olayı yazdı. Ama yanlış yazdılar, belki hatırlarsın."

"Hatırlıyorum."

"Neil kızı çiftliğe getirmişti. Ulster County'de bir çiftlik var, tapuda başka birinin adı yazıyor ama tıpkı otomobil ve Grogan gibi çiftlik de benim." İçkisinden bir yudum aldı. "Tek bir şeye bile sahip değilim, buna inanabiliyor musun? Bir adam bana otomobilini veriyor, başka biri kira kontratında kendi adının yazmasına rağmen evini kullanıyor. Bir çift var, County Westmeath'den. Karısıyla birlikte çiftlikte yaşıyorlar ve tapuya göre sahibi onlar. İnekleri sağıyor, köpeklere bakıyor, kadın da tavuklara yem verip yumurtaları topluyor. Oraya ne zaman istesem gidip kalabilirim. İç Gelirler Dairesi'nden bir orospu çocuğu paramın nereden geldiğini bilmek istese, hangi para? Neyim var ki?"

"Neil, Paula'yı çiftliğe götürdü" diye konuya döndüm. "Herkes rahatlamıştı, rahat rahat konuşuyordu, kız her şeyi duydu. Ona güvenemezdik. Biri ona soru soracak olsa, Indiana'dan beyaz bir Protestan kızdı, bilirsin, onlara her şeyi anlatırdı. Bu yüzden Neil'e kızdan kurtulmasını söyledim."

"Onu öldürmesini mi emrettin?"

"Öldürmesini emretmişim!" Bardağı masaya küt diye koydu, başta öfkесinin bana yönelik olduğunu, sorunun onu öfkелendirdiğini sandım. "Asla ona kızı öldürmesini söylemedim" dedi. "Kızı New York'tan uzaklaştırmasını söyledim. Ortalıkta olmazsa tehlike yaratmazdı. Indiana'da kimse ona soru sormazdı, ne polisler, ne de başkaları. Ama buralarda olursa, bilirsin, her zaman problem yaratma riski vardı."

"Ama Neil emrini yanlış mı anladı?"

"Yanlış anlamadı. Çünkü geri geldi ve bana her şeyi ayarladığını söyledi. Kız Indianapolis'e giden uçağa binmişti ve bir daha onu görmeyecektik. Odasını boşaltmıştı, eve gidiyordu ve artık kimsenin kaygılanmasına gerek yoktu." Bardağı tekrar eline aldı, masaya koydu ve birkaç santim ileriye itti. "Önceki gece" dedi, "verdiğin kartı çevirip de kızın resmini görünce ne olduğunu anladım. Çünkü annesiyle babasının yanına dönen bir kızı kim neden arasın?"

"Ne oldu?"

"Ben de bunu ona sordum. 'Ne oldu Neil? Kızı eve gönderdiysen neden ailesi onu araştırmak için birini tuttu?' Kız Indiana'ya gitti dedi ama orada kalmadı. Hollywood'da servet kazanmak için Los Angeles'a gitti. Ana-babasını hiç aramadı mı? Şey, dedi, belki orada başına bir şey geldi. Belki uyuşturucuya alıştı ya da kötü bir adama âşık oldu. Kaldı ki burada hızlı hayata alışmıştı, bu yüzden orada da aynı hızı arayabilirdi. Yalan söylediğini biliyordum."

"Evet."

"Ama üstelemedim."

"Beni aradı" dedim. "Cumartesi sabahı olmalı, çok erken saatte. Grogan'ı kapadıktan birkaç saat sonra."

"O gece onunla konuştum. Kapıyı kilitledik, ışıklar söndürdük ve viski içtik. Neil bana kızın film yıldızı olmak için Hollywood'a gittiğini söyledi. Demek seni aradı? Ne söyledi?"

"Onu aramaktan vazgeçmemi. Zamanımı boşa harcadığımı."

"Aptal herif. Yapılacak en aptalca iş. Sana doğru iz üzerinde olduğunu söylemek değil mi bu?"

"Zaten biliyordum."

Başını salladı. "Ben ele verdim, değil mi? Ama ele verecek bir şey bilmiyordum. Indiana'da olduğunu sanıyordum, Kasabanın adı neydi?"

"Muncie."

"Muncie, tamam." Viskisine baktı, sonra biraz içti. İrlanda viskisini fazla içmedim ama şimdi birden hafızam tazelendi; Skoç kadar dumanlı ya da burbon kadar kaygan değil. Kahvemini kalanını panzehir gibi yutkularak içtim.

Ballou, "Onun yalan söylediğini biliyordum" dedi. "Kendisini doğrultması için ona biraz zaman tanıdım, sonra dün gece onu uzun bir yola götürüp her şeyi anlattırdım. Ellenville'e gittik. Çiftliğin olduğu yere. Kızı götürdüğü yere."

"Ne zaman?"

"Ne zamansa. Temmuz'da. Kızı haftasonu için götürdüğünü söyledi, geldiği yere dönmeden önce son bir kez birlikte olmak için. Kıza biraz kokain vermiş ve kızın kalbi durmuş. Fazla almadı dedi ama kokain bu, belli olmaz ki, ara sıra böyle şeyler olur."

"Böyle mi ölmüş?"

"Hayır. Çünkü orospu çocuğu yalan söylüyordu. Hikâyeyi ağzından aldım. Kızı çiftliğe götürüp, evine dönmesi gerektiğini söylemiş. Kız reddetmiş. İçmiş, öfkelenmiş ve polise gitmekle tehdit etmeye başlamış. Çok yaygara koparıyormuş. Neil çiftliğe bakan çifti uyandıracığından korkmuş. Onu susturmaya çalışırken fazla hızlı vurmuş ve kız ölmüş."

"Ama bu da değildi" dedim. "Değil mi?"

"Hayır. Çünkü uçağa binmesi gerektiğini söylemek için neden onu yüz mil öteye götürsün? Allahım, ne yalancı adam!" Pis pis sırttı. "Ama biliyorsun ona haklarını okumak zorunda değildim. Suskun kalma hakkına sahip değildi. Yanında avukatı yoktu." Eli bilinçsizce önlüğünün önündeki koyu lekelerden birine gitti. "Konuştu."

"Sonra?"

"Kızı oraya öldürmek için götürmüştü elbette. Eve dönmeyi asla kabul etmediğini, ağzını kapalı tutacağına yemin ettiğini iddia etti. Kızı çiftliğe götürdü ve sarhoş olana kadar içirdi, sonra dışarı çıkarıp otların üzerinde sevişti. Kızın bütün giysilerini çıkarttı, ay ışığında yere yatırdı. Kız yatarken bıçağı çıkardı ve kıza gösterdi. Kız, 'Bu ne?' dedi. 'Bununla ne yapacaksın?' Ve kıızı bıçakladı."

Kahve fincanım boşalmıştı. Ballou'yu masada bırakıp bardağımı bara götürdüm ve barmene tekrar doldurttum. Masaya dönerken ayağımın altındaki talaşların kan içinde olduğunu hayal ettim. Kanı gördüğümü, kokusunu duyduğumu sandım. Ama gördüğüm yalnızca dökülmüş biraydı, koku da dışarıdaki sokaktan gelen et kokusuuydu.

Masaya geri döndüğümde Ballou ona verdiğim resme bakıyordu. Düz bir sesle, "Hoş bir kızdı" dedi. "Resmindekinden daha güzel. Canlı bir kızdı."

"Neil onu öldürene kadar."

"O zamana kadar."

"Kızı orada mı bıraktı? Cesedini almak, ailesine göndermek isterim."

"Yapamazsın."

"Soruşturma başlatmadan bunu yapmanın bir yolu vardır. Ailesine açıklarsam herhalde benimle işbirliği yaparlar, bellikle de adaletin yerine geldiğini söylersem." Bu cümle biraz kışkırtıcı görünüyordu ama söylemek istediğimi de ifade ediyordu. Ballou'ya baktım. "Adalet yerine geldi, değil mi?"

"Adalet mi?" dedi. "Adaletin yerine geldiği görülmüş mü?" Kaşlarını çattı. "Soruna cevap verirsem, evet."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ama ceset..."

"Alamazsın adamım."

"Neden? Nereye gömdüğünü söylemedi mi?"

"Hiç gömmedi ki." Masada ikimizin arasında duran elini yumruk yapıp sıktı. Eklem yerleri bembeyaz oldu. Bekledim.

"Sana çiftliği anlatmıştım" dedi. "Yalnızca kırdada bir yer istemiştin ama ikisi, adları O'lara, çiftçilik yapmayı seviyorlar. Kadının bir bahçesi var, yaz boyunca bana mısır ve domates verirler. Ve kabak da, kabak almam için ısrar edip dururlar." Yumruğunu açtı, elini masanın üstüne koydu. "Hayvanları vardır, iki düzine. Holstein. Sütü satar ve parasını saklar. Bana da süt vermeye çalışırlar ama neden isteyeyim ki? Ama yumurtalar yediğin en harika yumurtadır. Tavuklar serbest dolaşır. Bunun ne demek olduğunu biliyor musun? Yaşamak için didinmek zorundalar demek. Ancak bunun onlara çok iyi geldiğini de söyleyebilirim. Yumurtaların sarısı turuncuya yakındır. Bir gün sana o yumurtalardan getireceğim."

Bir şey söylemedim. "Orada domuzlar da var."

Kahvemden bir yudum aldım. Bir an içinde burbon varmış gibi geldi ve masadan uzaklaştığımda Ballou'nun içine burbon koyduğunu sandım. Ama elbette saçma bir düşünceydi bu, bardak benim yanımdaydı, masada duran şişede de İrlanda viskisi vardı, burbon değil. Ama kahvemi eskiden böyle içerdim ve hafızam beni yanıltıyor, talaşta kan gösteriyor, kahveme burbon tadı ekliyordu.

Ballou, "Her yıl sarhoş olup domuz ağılında sızan çiftçiler olur. Onların başına ne gelir bilir misin?"

"Sen anlat."

"Domuzlar onları yer. Domuzlar böyle şeyleri hep yapar, kırsal bölgelerde çiftçiler ilan verirler ölü at ve inek toplayabileceklerine dair. Bir domuzun yemeğinde belli bir miktar hayvan eti olması gerekir, biliyorsun. Buna bayılırlar."

"Paula da..."

"Ah, Allahım" dedi.

İçki içmek istedim. İnsanın içki içmek istemesinin yüzlerce nedeni vardır ama ben şimdi en temel nedenle istiyordum. Hissettiğim şeyi hissetmek istemiyordum ve içimdeki ses bana içkiye ihtiyacım olduğunu, içkisiz buna dayanamayacağımı söylüyordu.

Ama bu ses yalan söylüyordu. İnsan acıya her zaman katlanabilir. Can yakar, açık bir yaraya sürülen asit gibi yakar ama dayanabilirsiniz. Rahatlama yerine acıyı seçebilirsem yoluma devam edebilirim.

Mickey Ballou, "Bunu yapmak istediğine inanıyorum. Kızı bıçağıyla öldürüp her bir parçasını bir yere atmaya istediğine. Bunu yapmak zorunda değildi. Kız ait olduğu yere dönebilir, kimse onu bir daha görmezdi. Zorunda kalsaydı kızın içine biraz korku salması yeterli olurdu ama onu öldürmesi gerekmezdi. Bundan zevk aldığını düşünüyorum yani."

"Zevk alan ilk kişi değil."

"Hayır" dedi, "bazen bir zevk de vardır gerçekten. Bu zevki hiç tattın mı?"

"Hayır."

"Ben tattım" dedi. Etiketini okuyabilmek için şişeyi çevirdi. Kafasını kaldırmadan, "Ama iyi bir nedenin yoksa öldürmezsin. Kan dökmek için bahane yaratacak nedenler uydurmazsın. Yalan söylememen gereken insanlara yalan söylemezsin. Onu benim çiftliğimde öldürdü ve benim domuzlanma verdi, sonra onun, Muncie-Indiana'da annesinin mutfağında kurabiye pişirdiğini düşünmeme izin verdi."

"Dün gece onu bardan aldın."

"Evet."

"Ulster County'ye götürdün, sanırım böyle demiştin. Çiftliğe."

"Evet."

"Bütün gece uyumadın."

"Evet. Gidip gelmesi üzün sürüyor ve bu sabah ayine gitmek istiyordum."

"Kasap ayinine."

"Kasap ayinine" diye kabul etti.

"Yorucu olmalı" dedim. "Bütün o yolu gidip gelmek, sanırım içki de içtin."

"Tabii içtim ve otomobil sürmenin yorucu olduğu da doğru. Ama biliyorsun, o saatte hiç trafik yoktur."

"Doğru."

"Ayrıca giderken Neil bana arkadaşlık etti."

"Ya dönerken?"

"Radyo çaldım."

"Sanırım işe yaramıştır."

"Yaradı" dedi. "Cadillac'lara harika bir radyo koyuyorlar. Önde ve arkada hoparlörler var, ses iyi bir viski kadar net. Biliyorsun, kızınki domuz ağılındaki ilk ceset değildi."

"Sonuncu da değil."

Başını salladı, dudaklarını kıstı, gözleri yeşil çakmak taşıydı sanki. "Sonuncu da değil" dedi.

16

Et marketinin barından ayrılıp On Üçüncü Cadde'den Greenwich Sokağı'na, oradan da Ballou'nun otomobilini bıraktığı On Dördüncü Cadde'ye yürüdük. Ballou beni kentin üst tarafına götürmek istiyordu ama ben o yöne gitmiyordum. Aşağı Manhattan'ın trafiğiyle boğuşmaktansa metroya binmemin daha kolay olacağını söyledim. Bir an yolda durduk. Sonra Ballou omzuma vurdu ve sürücü kapısına doğru yürüdü, ben de Sekizinci Cadde üzerinden metroya doğru yollandım.

Kent merkezine indim ve iner inmez de ilk olarak bir telefon arandım. Sokaktaki bir kulübeden telefon etmek istemiyordum. Bir işhanının lobisinde telefon buldum. Dışarıdaki kulübelerin tersine, kapatabileceğiniz bir kapısı bile vardı.

Önce Willa'yı aradım. Merhaba ve nasılsın faslını kestikten sonra cümlesini yarıda kesip "Paula Hoeldtke öldü" dedim.

"Ya! Bundan kuşkulanıyordun."

"Şimdi de doğruladım."

"Nasıl olduğunu biliyor musun?"

"Bilmem gerekenden fazlasını biliyorum. Bunları telefonda anlatmak istemiyorum. Her neyse, babasını aramam gerek."

"Bunun için sana gıpta etmiyorum."

"Hayır" dedim. "Yapacak başka işlerim de var ama sonrasında seni görmek istiyorum. Ne zaman geleceğimi söyleyemem. Beş ya da altı arası diyelim mi?"

"Buradayım."

Sonraki birkaç saati bir sürü büroya girip çıkarak geçirdim.

İstedğim bilgilere çoğunlukla ulaşıyordum ama ele geçirmek için birkaç dolar harcamam gerekti. New York böyledir, yere yönetimde çalışan insanların önemli bir kısmı maaşlarını her sabah işbaşı yapmanın karşılığında aldıkları bir gelir olarak görür. Bir iş yaparlarsa bunun için fazladan ödeme beklerler Asansör tamircileri, asansörün güvenli olduğuna onay vermek için rüşvet bekler. İnşaat ruhsatı vermek ya da gerçek ya da hayali bir restoran kusurunu görmezden gelmek için önceden ödeme yapılması gerekir, yoksa yapmaları gereken şeyi yapmazlar. Bu kentte oturmayanlar buna şaşırıyor olmalı, gerçi Doğu ülkelerinde yaşayanlar bunu çok tanıdık ve anlaşılır bir şey olarak görür.

Benim istediklerim rutin bir işti ve istenen para da bu oranda makul oldu. Elli dolar, belki biraz daha fazla para verdim. Yavaş yavaş bilmem gerekenleri öğrenmeye başladım.

Öğleden hemen önce AA Intergrup telefonunu arayarak telefonu açan gönüllüye toplantı kitabımın yanımda olmadığını ve Belediye Binası yakınlarında bir öğle toplantısına gitmek istediğimi söyledim. Adam

bana Chambers Sokağı'nda bir adres verdi. Oraya gittiğimde yeni başlamışlardı. Bir saat boyunca orada oturdum. Konuşulan tek bir sözcüğü anladım mı bilmiyorum, fiziksel varlığım ve sepete attığım bir dolar dışında bir katkıda bulundum mu bunu da bilmiyorum ama salondan çıktığımda geldiğime memnundum.

Toplantıdan sonra bir hamburger yedim, bir bardak süt içtim ve başka bürolara giderek başka çalışanlara rüşvet verdim. Sonuncu bürodan çıktığımda yağmur yağıyordu. Metroya kadar yürüdüm. Ellinci Sokak'ta metrodan indiğimde yağmur dinmişti. Midtown North'a yürüdüm.

Oraya üç buçuk sularında vardım. Joe Durkin dışarıdaydı. Onu bekleyeceğimi ve ararsa beklediğimi söylemelerini, önemli olduğunu söyledim. Belli ki Joe aramış ve mesajı almış.

Joe kırk beş dakika sonra geldiğinde ilk olarak bu kadar iyi olan nedir diye sordu.

"Her şey önemli" dedim. "Zamanımın ne kadar değerli olduğunu biliyorsun."

"Bir saat bir papel, değil mi?"

"Bazen daha da fazla."

"Yirmi yılımın dolmasını sabırsızlıkla bekliyorum" dedi. "Özel sektöre geçeceğim ve büyük paralarla oynamaya başlayacağım."

Üst kata çıkıp Joe'nun masasına geçtik. Üzerinde ad ve adres olan bir kâğıt çıkarıp önüne koydum. Joe önce kâğıda, sonra bana baktı ve "Ne olmuş?" dedi.

"Hırsızlık ve cinayet kurbanı."

"Biliyorum" dedi. "Bu olayı hatırlıyorum. Kapamıştık."

"Adamı yakaladınız mı?"

"Hayır ama kimin yaptığını biliyoruz. Küçük cankilerden biri, aynı biçimde çok hırsızlık yapmış, çatı tepeleri ve yangın çıkışlarında uzman. Bu olayda ona karşı dava açamadık ama somut kanıtlarımız olan başka işlerde üzerine iyi gittik. Hukuki Yardım'dan avukatı onun suçunu itiraf ederek ceza indirimi almasını sağladı ama gene de hapiste... bilmiyorum, herhalde birkaç yıldır. Bakmam gerek."

"Ama bu olayda ona karşı kanıtınız yok."

"Hayır ama dosyayı kapatacak kadar çok yaklaştık. Zaten fazla bir şey yapamazdık. Tanık yok, fiziksel kanıt yok. Neden uğraşalım?"

"Otopsi raporunu görmek isterim."

"Neden?"

"Sana sonra anlatırım."

"Bıçaklandı ve bu yüzden öldü. Başka ne öğrenmek istiyorsun?"

"Sana sonra anlatırım. Hazır bu konu açılmışken..."

"Ne olmuş?"

Başka bir kâğıt çıkarıp masasına koydum. "Başka otopsi raporları da istiyorum" dedim.

Joe bana baktı. "Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Bilirsin. Kemik kokusu alan bir köpek gibi çalışmak. Beni meşgul edecek başka işlerim olsaydı bununla böyle uğraşmazdım ama tembellerin şeytana hizmet ettiğini söylerler bilirsin."

"Saçmalama, Matt. Gerçekten bir şey mi yakaladın.?"

"Otopsi raporlarını alıp alamayacağını bir görelim" dedim. "O zaman elimde ne olup olmadığına bakarız."

17

Evine gittiğimde Willa beyaz bir Levi's kot ve kireç yeşili ipek bir buluz giymişti. Saçları açtı, omzuna dökülüyordu. Otomatikçe basarak kapıyı açmış, daire kapısının önünde beni karşılayarak öpmüştü. Sonra geri çekildi, yüzünde bir kaygı ifadesi vardı.

"Yorgun görünüyorsun" dedi. "Tükenmiş gibi."

"Dün gece fazla uyuyamadım. Sabah da erkenden kalkıp işe koyuldum."

Willa beni içeriye soktukten sonra kapıyı kapattı. "Neden uzanmıyorsun?" dedi. "Yapamaz mısın?"

"Çok gerginim. Ayrıca hâlâ yapacak işlerim var."

"Peki, hiç değilse sana doğru dürüst bir kahve ikram edebilirim. Bugün dışarıya çıkıp hepsi birbirinden pahalı elli farklı marka satan şu yuppie yerlerinden birine gittim. Kahvenin nereden geldiğini, tarlalarda hangi tür hayvanların otladığını bile söyleyebilirler. Üç farklı kahve ve senin yerine içmek dışında her şeyi yapan şu elektrikli kahve makinelerinden aldım."

"Kulağa harika geliyor."

"Hemen yapayım. Kahveleri öğüttürdüm. Öğütücü satmaya çalıştılar, pişirdiğim her fincan kahve taptaze olacaktı ama çizgiyi bir yerde çekmem gerektiğini düşündüm."

"Eminim haklısındır."

"Tadına bak, sonra fikrini söyle."

Bir yudum aldım, fincanı masaya koydum. "İyi" dedim.

"Yalnızca iyi mi? Allahım, özür dilerim, Matt. Uzun ve zor bir gün geçirdin, değil mi? Ben de sana neler diyorum. Neden oturmuyorsun? Ağzımı kapamaya çalışacağım."

"Önemli değil" dedim. "Ama önce sakıncası yoksa bir telefon etmek istiyorum. Warren Hoeldtke'yi aramak istiyorum."

"Paula'nın babasını mı?"

"Şimdi evinde olmalı."

"Telefonla konuşurken odadan çıkmamı ister misin?"

"Hayır" dedim. "Burada durabilirsin. Onunla konuşurken dinlesen iyi olur zaten. Beni iki kez aynı şeyi anlatmaktan kurtarısın."

"Sen eminsen."

Başımı salladım. Telefonu kaldırıp Hoeldtke'nin ev numarasını çevirirken Willa oturdu. Telefonu Bayan Hoeldtke açtı. Bay Hoeldtke'yi isteyince, "Bay Scudder, siz misiniz?" dedi. "Kocam sizden telefon bekliyordu. Bir dakika onu çağırayım."

Hoeldtke telefona gelince tuhaf bir alo dedi. "Korkarım haberlerim kötü" diyerek söze başladım.

"Anlatın."

"Paula öldü" dedim. "Temmuz'un ikinci haftasında öldü. Kesin tarihten emin değilim."

"Nasıl oldu?"

"Haftasonunu bir yatta geçirdi, Paula, bir erkek arkadaşı ve bir çift daha. Diğer adamın lüks bir yata vardı, City Island'daki yat limanında tuttuğu bir yat. Dördü yata binip açık denize çıktılar."

"Bir kaza mı oldu?"

"Tam olarak değil" dedim. Fincanıma uzanıp kahvemden bir yudum aldım. Çok iyi bir kahveydi.

"Bugünlerde yatlarla, özellikle lüks olanlara büyük talep var. Uyuşturucu kaçakçılığının büyük bir iş olduğunu size anlatmam gerekmiyor herhalde."

"Diğerleri uyuşturucu kaçakçısı mıydı?"

"Hayır. Paula'nın arkadaşı hisse senedi işinde çalışıyordu. Diğer adam da Wall Street'deydi, kadının ise Amsterdam Caddesi'nde bir galerisi vardı. Saygın insanlardı. Bırakın ticaretini yapmayı uyuşturucu kullandıklarına dair bir bulgu yok."

"Anlıyorum."

"Ama yatları uyuşturucu işinde kullanılanlardandı. Yağmacılar için çekici bir hedefti. Bu tür korsanlık Karayip Denizi'nde çok yaygındır. Oradaki yat sahipleri silah taşır ve fazla Yaklaşanlara ateş ederler. Kuzey sularında korsanlık o kadar yaygın değil ama sorun olmaya başlıyor. Paula'nın bulunduğu yata bir korsan çetesi başı derde girme bahanesiyle yanaştı. Yata çıkmayı başardılar ve korsanların hep yaptığını yaptılar. Herkesi öldürüp yatla birlikte uzaklaştılar."

"Aman Allahım" dedi.

"Üzgünüm" dedim. "Bunu söylemenin daha yumuşak bir yolu yok. Anladığım kadarıyla her şey çok çabuk olup bitmiş. Silahlarını çekerek yata çıkmışlar ve fazla zaman kaybetmeden ateş etmişler. Paula fazla acı çekmemiş olmalı. Hiçbiri çekmemiştir herhalde."

"Allahım. Böyle bir devirde böyle bir şey nasıl olabilir? Korsanlık, altın küpeli, takma bacaklı insanlar ve papağanlar geliyor aklı. Filmlerdeki Errol Flynn. Başka bir döneme aitmiş gibi görünüyor."

"Biliyorum."

"Gazetelerde bu konuda bir haber çıktı mı? Böyle bir şey gördüğümü hatırlamıyorum."

"Hayır" dedim, "olay polise intikal etmedi."

"Adam ve diğer çift kimdi?"

"Adlarını açıklamayacağıma söz verdim. Israr ederseniz sözümü tutmam ama tutmayı da tercih ederim."

"Neden? Ha, tahmin edebiliyorum."

"Adam evliydi."

"Ben de böyle tahmin etmiştim."

"Diğer çift de evliydi ama birbirleriyle değil. Yani adlarını açıklamanın bir yararı yok, geride kalan aileleri bu utancı yaşamak istemez."

"Bunu anlıyorum" dedi.

"Bir soruşturma olsaydı bunu gizli tutmazdım. Ama olay açılmadan kapandı."

"Ne demek istiyorsunuz? Paula ile diğerleri öldüğü için mi?"

"Hayır. Çünkü korsanların kendileri de öldü. Hepsi kötü giden bir uyuşturucu işinde öldürüldü. Bu olay korsanlıktan birkaç hafta sonra oldu, yoksa daha kaydadeğer şeyler bulabilirdim. Ama uyuşturucu işinin diğer tarafında olan tanıdığım bir kişi bana bildiklerini anlattı ve ortaya böyle bir hikâye çıktı."

Hoeldtke birkaç soru daha sordu, ben de cevap verdim. Gün boyunca bu hikâyeyi hazırlamıştım, dolayısıyla soracağı sorulara hazırdım. En son soruyu daha önce sormasını bekliyordum ama sanırım bunu sormayı pek istemiyordu.

"Peki cesetler?" dedi.

"Denizde."

"Denize gömüldüler" dedi. Bir an sessiz durdu, sonra, "Paula suyu her zaman severdi" dedi. "O..." sesi bir an çıkmadı. "O küçük bir kızken" diye devam etti, "yazın göle giderdik, onu sudan çıkaramazdık. Ona su kuşu derdim, izin versek bütün gün yüzecekti. Suyu seviyordun."

Bunları karısına anlatırken bekleyip beklemeyeceğimi sordu. Kulaklığı eliyle kapatmış olmalı, çünkü birkaç dakika hiçbir şey duymadım. Sonra telefona Bayan Hoeldtke gelerek, "Bay Scudder. Yaptıklarınız için size teşekkür etmek istiyorum" dedi.

"Böyle bir haber getirdiğim için çok üzgünüm Bayan Hoekke."

"Anlamalıydım" dedi. "Bunun olduğunu anlamam gerekirdi. Siz de öyle düşünmüyor musunuz? Sanırım hep biliyordum."

"Belki de."

"Hiç değilse artık endişe etmeme gerek kalmadı" dedi. "Hiç değilse şimdi nerede olduğunu biliyorum."

Hoeldtke telefonu tekrar alarak bana teşekkür etti ve bir borcu olup olmadığını sordu. Olmadığını söyledim. Bundan emin olup olmadığını sorunca da eminim dedim.

Telefonu kapattığım zaman Willa, "Korkunç bir hikâye" dedi. "Bütün bunları dün gece mi buldun?"

"Dün gece ve bu sabah. Bu sabah onu aradım ve işlerin pek yolunda gitmediğini söyledim. Ayrıntıları vermeden önce karı kocanın hazırlıklı olmasını istedim."

"Annen çatıda." Ona baktım.

"Bu hikâyeyi bilmiyor musun? İş gezisine çıkan bir adamı karısı arar ve kedisinin öldüğünü söyler. Adam kızar. 'Böyle bir şeyi damdan düşer gibi nasıl söylersin, kalp krizi geçirmeme neden olabiliyordun. Alıştırma alıştırma söylemen gerekir. Bir solukta kedinin çatıdan düşüp öldüğünü söylemez insan. Önce arar ve kedinin çatıya çıktığını söylersin. Sonra bir kez daha ararsın ve kediyi çatıdan indirmeye çalıştığını, İtfaiye'nin kurtarmaya çalıştığını ama durumun pek iyi görünmediğini söylersin. Sonra üçüncü kez aradığında ben kendimi hazırlamış olurum. O zaman bana kedinin öldüğünü söyleyebilirsin.'"

"Bu hikâyenin nereye varacağını tahmin edebiliyorum."

"Elbette, çünkü sonunu söyledim. Adam bir iş gezisine daha çıkar ve karısı arar, adam merhaba, der, nasılsın, ne var ne yok. Karısı 'Annen çatıya çıktı' der."

"Sanırım ben de bunu yaptım. Kızlarının çatıya çıktığını söyledim. Konuşmanın yalnızca bir tarafını dinleyerek her şeyi takip edebildin mi?"

"Sanırım. Bütün bunları nasıl bulabildin? Senin Eddie'yi tanıyan birini görmeye gittiğini sanıyordum."

"Gittim."

"Bu nasıl Paula'yla ilişkilendi?"

"Şans eseri. Eddie hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama uyuşturucu işindeki korsanlarla ilgili çok şey biliyordu. Beni birine götürdü, ben de doğru soruları sordum ve öğrenmem gerekenleri öğrendim."

"Açık denizdeki korsanlar" dedi. "Eski zaman filmlerinden fırlamışa benziyor."

"Hoeldtke de böyle dedi."

"Beklenmedik şeylerle karşılaşma ihtimali."

"Bu ne demek."

"Beklenmedik şeylerle karşılaşma ihtimali. Bir şeyi ararken başka bir şeyle karşılaşınca böyle demezler mi?"

"Benim yaptığım işte böyle şeyler çok olur. Ama böyle dendiğini bilmiyordum."

"Öyle derler. Telefon ve telesekreterle ilgili iş ne oldu? Giysi ve eşyalarının taşınması ama yatak takımının bırakılması."

"Hiçbiri önemli değildi. Sanırım haftasonu için yanına çok giysi aldı ve diğerlerini erkek arkadaşının evine götürdü. Flo Edderling onun odasına girdiğinde oda gözüne boş göründü, bir tek yatak takımı vardı. Sonra odanın açık kaldığı süre içinde kiracılardan biri, Paula'nın kasten bıraktığını düşünerek kalan eşyalara el koydu. Telesekreteri de bırakmıştı, çünkü geri döneceğini düşünüyordu. Bunlardan hiçbiri bir ipucu değildi ama olayın peşini bırakmamama neden oldu, sonra şansım yaver gitti, neredeyse rastlantıyla çözümünü buldum. Sen buna ne diyordun?"

"Beklenmedik şeylerle karşılaşma ihtimali. Kahveyi sevdin mi? Çok mu sert olmuş?"

"Hiç değil. Kahve iyi."

"İçmiyorsun."

"Yudumluyorum. Bugün zaten fincanlar dolusu kahve içtim, berbat bir gündü. Ama bu kahve hoşuma gitti."

"Aylarca kafeinsiz hazır kahveden sonra."

"Tabii, büyük bir ilerleme."

"Buna memnun oldum. Yani Eddie hakkında yeni bir şey öğrenmedin mi? Aklında ne varmış?"

"Hayır, öğrenmedim" dedim. "Ama zaten aslında öğrenmeyi de beklemiyordum."

"Ya."

"Çünkü zaten biliyordum."

"Anlayamadım."

"Öyle mi?" Ayağa kalktım. "Eddie'nin aklındakileri ve ona ne olduğunu zaten biliyordum. Bayan Hoeldtke, kızının öldüğünü hep bildiğini, bu bilginin bir düzeyde var olduğunu söyledi. Ben Eddie'ye olanları Bayan Hoeldtke'ninkinden daha bilinçli bir düzeyde biliyordum ama bilmek istemiyordum. Bilinç düzeyine çıkarmamaya çalıştım ve yanıldığımı kanıtlayacak bir şey öğrenirim umuduyla davrandım."

"Hangi konuda yanılmak?"

"Onu yiyip bitiren olay konusunda yanılmak. Öldürülme biçimi hakkında yanılmak."

"Onun otoerotik boğulma yüzünden öldüğünü sanıyordum" dedi. Kaşlarını çattı. "Yani tam bir intihar mıydı diyorsun? Gerçekten kendini öldürmek mi istemişti?"

"Annen çatıda." Willa bana baktı. "Bunu daha yumuşak söyleyemem, Willa. Neler olduğunu ve neden olduğunu biliyorum. Onu sen öldürdün."

18

"Kloral hidrattan yola çıktım" dedim. "Komik olan da benden başka kimsenin dikkatini çekmeyecek olmasıydı. Eddie'de çok az dozda kloral vardı, üzerinde büyük bir etki yaratmaya yetmeyecek kadar az. Kesinlikle onu öldüremeyecek dozda."

Ama Eddie içkiyi bırakmış bir alkolikti ve bu da onda en küçük bir kloral hidratin çıkmaması gerektiği anlamına geliyordu. Eddie açısından içki içmemek her şeyi kapsayan bir şeydi. Yani ne alkol, ne yatıştırıcı ne de sakinleştirici ilaçlardan alabilirdi. Programa girdikten kısa süre sonra marihuanayı denedi ama hiç işe yaramadığını anladı. Uyumak için ilaç alamazdı, bırak kloral hidrat gibi gerçek bir ilacı, tezgâh üstünde hazırlanan karışımlardan bile alamazdı. Uyuyamıyorsa uyanık kalırdı. Uykusuzluktan kimse ölmemiştir. İçkiyi ilk bıraktığınızda bunu söylerler, ben kendim de Allah bilir kaç kez duymuşumdur. 'Uykusuzluktan kimse ölmez.' Bazen bunu söyleyen kişinin suratına iskemle fırlatmak isterdim ama haklı oldukları ortaya çıktı."

Willa sırtını buzdolabına dayamış, bir elini dolabın beyaz yüzeyine bastırmıştı.

"İçki içmeden ölüp ölmediğini öğrenmek istedim" diye devam ettim. "Bu benim için önemliydi, çünkü belki küçük yenilgiler zincirinden başka bir şey olmayan hayatında bir zafer demekti bu. Kloralı öğrenince işi oluruna bırakmadım. Evine girip ayrıntılı bir araştırma yaptım. Orada hap olsaydı sanırım bulurdum. Sonra alt kata inince senin ecza dolabında bir şişe kloral hidrat buldum."

"Uyuyamadığını, delireceğini söyledi. Ona bira falan veremezdim, bu yüzden kahve fincanına birkaç damla koydum."

"İşe yaramaz, Willa. Evini araştırdıktan sonra sana anlatma şansı vermiştim."

"Şey, bunu çok önemli görüyordun. Bir alkoliğe yatıştırıcı vermeyi Cadılar Bayramı'nda çocuklara içinde jilet olan elma vermeye benzetiyordun. Böyle hissettim. Sokaktan hap almış olabileceğini ya da belki birinin verdiğini söyledim."

"Kloral hidrat." Willa bana baktı.

"Böyle demiştin. Bu konuda konuşmuştuk, ilacın ismini yanlış söyleme, sanki ilk kez duyuyormuş gibi yapma konusunda başarılıydın. Çok iyiydi ama zamanlama o kadar iyi değildi. Çünkü ben ecza dolabında bir şişe sıvı kloral bulduktan birkaç dakika sonra söyledin."

"Uyku verici bir şey olduğunu biliyordum. Adını bilmiyordum."

"Etiketinde yazıyordu."

"Belki ilk seferinde doğru okumamışımdır. Belki aklımda kalmamıştır, belki bu tür ayrıntılar aklımda kalmıyordur."

"Sen mi? Paris yeşilinin ne olduğunu bilen kadın mı? Parti liderinden emir gelirse şehrin su sistemini nasıl zehirleyeceğini bilen kadın mı?"

"Belki yalnızca dilim sürçtü."

"Dil sürçmesi. Sonra bir daha baktığımda ecza dolabında ilacı göremedim."

Willa içini çekti. "Açıklayabilirim. Aptalca görünecek ama açıklayabilirim."

"Duyalım bakalım."

"Ona kloral hidrat verdim. Vermemek gerektiğini bilmiyordum. Benimle konuşmaya geldi, kahve içmeyecekti, çünkü uykusuzluk çektiğini söyledi. Sanırım aklında bir şey vardı, sana anlatacağı şey herhalde ama bana ne olduğunu söylemedi."

"Sonra?"

"Ona kafeinsiz kahvenin uykusuzluğa neden olmayacağını, bu markanın uyumaya yardımcı olduğunu, en azından benim üzerimde böyle bir etki bıraktığını anlattım. Sonra fincanına birkaç damla kloral hidrat koydum"

ama ona bunu söylemedim. Hemen içip yatmaya gitti. Daha sonra onu seninle birlikte içeriye girdiğimizde gördüm, ölmüştü."

"Bir şey söylememenin nedeni..."

"Çünkü onu öldürdüğümü düşünüyordum! Verdiğim dozun onu uyuşturduğunu, sonuç olarak da kendini yarı boğmuş durumdayken bilincini kaybetmesine neden olduğunu, bu biçimde öldüğünü düşündüm. Bu arada biz de yakınlaşmıştık ve bunu bana karşı kullanacağından korktum, içki içmeme konusunda ne kadar fanatik olduğunu biliyordum ve ölümüne katkıda bulunmuş olabilecek bir şey yaptığımı kabul etmenin bir işe yaramayacağını düşündüm." Ellerini iki yanına indirdi. "Bu beni suçlu yapabilir, Matt. Ama bu demek değil ki onu öldürdüm."

"Allahım" dedim.

"Anlıyor musun sevgilim? Görmüyor musun ki..."

"Ne görmeye başladığımı söyleyeyim, doğaçlamada çok başarılısın. Sanırım bütün o yıllar boyunca sahte kimliklerle yaşayarak, komşularınla yoldaşlarına farklı bir yüz göstererek iyi bir eğitim almışsın. Bu çok öğretici olmalı."

"Daha önce sözünü ettiğim yalanlardan bahsediyorsun. Bundan gurur duymuyorum ama sanırım doğru, sanırım bir refleks olarak yalan söylemeyi öğrendim. Şimdi yeni bir davranış biçimini öğrenmek zorundayım, şimdi benim için gerçekten önemli olan biriyle birlikteyim. Artık farklı bir oyundayım, değil mi ve ben..."

"Kes artık şunu Willa."

Bir darbe yemiş gibi geri seğirtti. "İşe yaramaz" dedim.

"Ona yalnızca ilaç vermedin. Boynuna çarşafı bağlayıp boruya astın. Senin için zor olmamıştır. Güçlü ve iri bir kadınsın, o da ufak tefek bir adamdı, kloralla onu bayılttıktan sonra seninle boğuşamazdı. Sahneyi iyi kurdun, onu soydun, iyi bir hikâye olması için önüne birkaç porno dergi koydun. Dergileri nereden satın aldın? Times Alanı'ndan mı?"

"Dergileri ben satın almadım. Sözünü ettiğin hiçbir şeyi ben yapmadım."

"Oradaki satıcılardan biri seni hatırlayabilir. Çarpıcı bir kadınsın ve oraya fazla kadın müşteri gelmez. Seni hatırlayan bir satıcı bulmak için çok uğraşmak gerekmez sanırım."

"Matt, ne dediğini kulakların duysun. Beni korkunç şeylerle suçluyorsun. Yorgun olduğunu biliyorum, kötü bir gün geçirdiğini biliyorum ama..."

"Sana bu saçmalığı kes dedim. Onu öldürdüğünü biliyorum, Willa. Kokunun çıkmaması için, tıbbi kanıtı biraz geciktirmek için pencereleri kapadın. Sonra birinin kokuyu fark ederek sana ya da polislere bildirmesini beklemeye başladın. Acelen yoktu. Cesedin bulunmasının ne kadar süreceğine aldırıyordun. Önemli olan onun ölmüş olmasıydı. Böylece sırrı onunla birlikte ölecekti."

"Hangi sır?"

"Bana söylemesine dayanamayacağın sırrı. Öldürdüğün bütün o diğer insanlarla ilgili sırrı."

"Zavallı Bayan Mangan. O kendi ölümünü beklerken bütün eski arkadaşları ölüyor. Ölmeyenler de taşınıyor. Kiraları devlet kontrolünde olan kiracıları terörize etmesi için cankileri binaya sokan bir ev sahibi vardı. Bunun için para cezası aldı. Hapse atılmalıydı, orospu çocuğu."

Willa bana bakıyordu. Yüzündeki ifadeyi okumak, kafasından neler geçtiğini anlamak zordu.

"Ama birçok insan buradan kendi isteğiyle ayrıldı. Ev sahipleri evlerini satın alıyor, dairelerin karşılığında beş, on ya da yirmi bin dolar öneriyor. İçinde yaşamak için bütün yaşamları boyunca ödedikleri paradan çok daha fazlasını apartmanlarını boşaltmaları için almaları onları şaşırtmış olmalı. Elbette parayı aldıkları an yaşayabilecekleri bir yer bulamıyorlar."

"Sistem böyle."

"Garip bir sistem bu. Yirmi otuz yıl birkaç odaya düzenli kira ödüyorsun ve binanın sahibi senden kurtulmak için küçük bir servet ödüyor. Oysa iyi kiracıları tutmak isteyeceğini düşünürsün, ama aynı şey iş dünyasında da var. Şirketler en iyi çalışanlarına erken emeklilik ikramiyesi veriyor. Böylece daha düşük ücretlerle çalışacak gençleri işe alıyorlar. Böyle olmaması gerektiğini düşünüyor insan ama ne yazık ki böyle."

"Nereye varmak istediğini anlamıyorum."

"Öyle mi? Gertrude Grod'un otopsi raporunu elime geçirdim. Eddie'nin bir üstündeki dairede oturuyordu ve tam o içkiyi bıraktığı sıralarda öldü. Aynen Eddie gibi onda da kloral hidrat vardı. Doktoru ona bu ilacı vermemiştik üstelik, Roosevelt ya da St. Clare'daki doktorlar da vermemiştik. Tahminime göre kapısını çaldın, kendini bir fincan çay içmeye davet ettirdin başka tarafa bakarken de fincanına ilaç kattın. Böylece pencere demirlerinin kilidini açabildin, birkaç sonra da Eddie elinde bıçakla içeriye girdi."

"Neden benim için böyle bir şey yapsın?"

"Tahminime göre sana cinsel bir bağımlılığı vardı ama başka bir şey de olabilir. İçkiyi bırakmaya yeni başlamıştı ve dolayısıyla zihinsel sağlığı tam yerinde değildi. Sen de insanlara istediklerini yaptırma

konusunda çok başarılısın. Herhalde Eddie'yi yaşlı kadına bir iyilik yapacağına ikna ettin. Bu konuda hakkında neler düşündüğünü biliyorum, kimsenin bu biçimde yaşlanmaması gerektiğini falan söylemişsin. Kadın asla başına ne geldiğini bilmeyecekti, ilaç onun uyanmasını önleyecekti, yani hiçbir şey hissetmeyecekti. Eddie'nin yapması gereken tek şey pencereden çıkmak, bir kat yukarı tırmanmak ve uyuyan bir kadına bıçak saplamaktı."

"Neden bıçağı kendim saplamadım o zaman? Onun evindeydim, ona kloral içirmiştim."

"Kayıtlara hırsızlık olarak geçmesini istiyordun. Eddie bunu daha ikna edici biçimde yapardı. Pencereden çıkmadan önce kapıyı içeriden kilitleyip sürgüyü çekebilirdi. Polis raporunu gördüm. Kapıyı kırmak zorunda kalmışlar. Bu iyi bir işti, içeriden bir iş olma ihtimalini hayli azaltıyordu."

"Neden onun ölümünü isteyeyim?"

"Bu kolay. Onun dairesini istiyordun."

"Çevrene bir bak" dedi. "Zaten bir dairem var. Giriş katı, merdiven çıkmak zorunda değilim. Neden onunkini isteyeyim?"

"Bugün kent merkezinde çok zaman geçirdim. Sabahın büyük kısmını, öğleden sonra da epeyce bir saati. Belediyenin kayıt sistemini taramak zor ama nasıl yapacağını ve neyi aradığını bilersen bulabileceğin çok şey var. Bu binanın kime ait olduğunu buldum. Daskap Realty Corp adlı bir şirkete."

"Bunu sana ben de söyleyebilirdim."

"Daskap'ın sahibinin kim olduğunu da buldum. Wilma Rosser adlı bir kadın. Wilma Rosser ile Willa Rossiter'in aynı kişi olduğunu kanıtlamanın çok zor olacağını sanmam. Bu binayı satın aldın ve taşındın ama herkese yalnızca yönetici olduğunu, verdiği hizmet karşılığında bu dairede oturduğunu söyledin."

"Böyle yapmak zorundaydım" dedi. "Hiçbir ev sahibi gerçeği kiracılarından saklamadan kendi binasında oturamaz. Yoksa sürekli şu ya da bu sorunu önüne sürüp dururlar. Ben omuzlarımı silkip ev sahibinin kabul etmeyeceğini ya da ona ulaşamadığımı falan söyleyebiliyordum."

"Zor olmalı" dedim. "Kiracıların hepsi piyasanın altında para öderken iyi bir nakit akışı sağlamak yani."

"Gerçekten zor" diye kabul etti. "Söz ettiğin kadın, Gertrude Grod. Kirası hükümetin kontrolü altındaydı elbette. Kışın evi ısıtmak için gereken paradan çok daha az kira veriyordu. Ama bunun için onu öldürdüğüme inanmış olamazsın."

"Diğerlerinin yanı sıra onu da öldürdün. Yalnızca bu binanın sahibi değilsin. Daskap'ın yanı sıra iki başka şirkette de başkansın. Wilma Rosser'ın sahip olduğu şirketlerden biri yandaki binanın sahibi. W. P. Taggart'ın sahip olduğu başka bir şirket sokağın karşısındaki iki binanın sahibi, sen o iki binanın da yöneticisisin. Wilma P. Rosser üç yıl önce New Mexico'da Elroy Hugh Taggart'dan boşandı."

"Farklı adlar kullanma alışkanlığım vardı. Siyasi geçmişim falan yüzünden."

"Sokağın karşısındaki bina sen satın aldıktan sonra tehlikeli bir yer oldu. Son bir buçuk yılda beş kişi öldü. Bir tanesi intihardı. Onu başını fırına sokmuş olarak buldular. Geri kalanı doğal nedenlerle öldü. Kalp krizleri, solunum durması. Yaşlı insanlar tek başına öldükleri zaman, kimse nedenini araştırmak için çok uğraşmaz. Yaşlı bir adamı uykusunda boğabilirsin, yaşlı bir kadını bayıltır ve başını fırının içine sokabilirsin. Bu biraz tehlikelidir, çünkü her zaman bir patlama olasılığı vardır, bir kiracıyı öldürmek için binayı havaya uçurmak istemezdin. Herhalde bu yüzden bu yöntemi yalnızca bir kez kullandın."

."Bunların hiçbirini kanıtlayamazsın" dedi. "İhtiyarlar sürekli ölür. Kiracılarımdan bazılarının ölmesi benim suçum değil."

"Hepsinde kloral hidrat vardı, Willa."

Bir şey söylemeye başladı. Ağız açıldı ama nedense konuşmadı. Derin derin soluk aldı. Sonra elini ağzına götürüp Chicago'da kaybettiği iki takma dişi elledi. Tekrar derin bir iç çekti, yüzü darmadağın oldu.

Kahve fincanını alarak eviye götürdü ve boşalttı. Dolaptan Teacher's şişesini alıp fincana içki koydu. Kocaman bir yudum aldı ve titredi. "Allahım" dedi, "bunu özlüyor olmalısın."

"Bazen."

"Ben olsam özlerdim. Matt, ölmeyi bekliyordlardı, uzadıkça uzuyordu."

"Sen de onlara iyilik yapıyordun."

"Kendim de dahil herkese iyilik yapıyordum. Bu binada yirmi dört daire var, hepsi de az çok aynı planda. Yenilenip satılırsa her biri en az yüz yirmi beş bin dolar getirir. Öndekiler herhalde daha fazlaya gider. Onlar biraz daha güzel, daha havadar ve aydınlıktır. Gerçekten iyi bir restorasyon yapılırsa belki biraz daha artabilir. Toplamı ne eder biliyor musun?"

"İki milyon dolar mı?"

"Üçe yakın. Bu yalnızca bir bina için. Bunları satın almak ana-babamdan bana miras kalan bütün parayı tüketti, büyük bir ipotek altındalar. Kira kredi borçlarını, vergileri ve bakım masraflarını ancak karşılıyor. Her binada piyasaya yakın bir kira ödeyen birkaç kiracı var, yoksa binaları elimde tutamazdım. Matt, ev sahibinin gerçek değerinin onda birinde oturmalarına izin vererek kiracılarını sübvansenmesi sence adil mi?"

"Elbette değil. Adil olanı onların ölmesi, senin de on iki milyon dolar kazanman."

"Bu kadar olmazdı. Boş dairelerin sayısı artınca binaları kooperatif işlerinde uzmanlaşmış birine satabilirim. Her şey olması gerektiği gibi olursa kârım, bina başına bir milyon dolar falan olur."

"Yani dört milyon dolar kazanacaksın."

"Binalardan birini satmayabilirim. Emin değilim, daha karar vermedim. Ama her iki durumda da çok para kazanacağım."

"Bana da çok para gibi geliyor."

"Aslında görüldüğünden daha az. Bir milyoner eskiden gerçekten zengin bir insandı. Şimdi piyangoda en yüksek ikramiye bir milyon dolar olduğu zaman kimse aldırış etmiyor. Ama birkaç milyon dolarla iyi bir hayat sürebilirim."

"Süremeyecek olman ne kötü."

"Neden süremeyeceğim?" Uzanıp elimi tuttu, enerjisini hissettim. "Matt, başka cinayet olmayacak. Bu iş uzun zaman önce sona erdi."

"Bu binada bir kiracı öleli iki ay olmadı."

"Bu binada mı? Matt, o Carl White'di, kanserden öldü, Allah aşkına."

"Onda da kloral vardı, Willa."

Omuzları çöktü. "Kanserden ölüyordu" dedi. "Bir iki ay içinde kendiliğinden ölecekti. Sürekli acı çekiyordu." Gözlerini kaldırıp bana baktı. "Benim hakkımda istediğine inanabilirsin, Matt. Lucrezia Borgia'nın yeniden doğmuş hali olduğumu düşünebilirsin ama gerçekten Carl White'i para kazanmak için öldürmedim. Sonuçta kendi halinde yaşasaydı alacağım kiradan mahrum kaldım."

"O halde onu neden öldürdün?"

"İnanmayacaksın ama acıdığım için."

"Ya Eddie Dunphy? Onu da acıdığın için mi öldürdün?"

"Ah Allahım" dedi. "Pişmanlık duyduğum tek olay bu. Diğerleri düşünecek akılları olsa kendi kendilerini öldürecek insanlardı. Hayır, Eddie'yi acıdığım için öldürmedim. Kendimi korumak için öldürdüm."

"Konuşacağından korkuyordun."

"Konuşacağını biliyordum. Konuşacağını bana söylemişti. AA'daydı, zavallı aptal, İsa'yı tost makinesinin yanında gören bir tür dini fanatik gibi saçmalıyordu. Birine her şeyi anlatacağını söyledi ama kaygılanacak bir şey olmadığını, çünkü adımı açıklamayacağını söyledi. 'Ev sahibi daireye konsun diye apartmandaki birini öldürdüm ama beni buna kimin zorladığını söylemeyeceğim.' Konuşacağı kişinin kimseye anlatmayacağını söyledi."

"Haklıydı. Anlatmazdım."

"Cinayetleri görmezden mi gelirdin?"

Başımı salladım. "Yasalara karşı gelirdim ama ilk karşı gelişim ya da ilk görmezden geldiğim cinayet olmazdı bu. Allah bana doğrulan düzeltme görevi vermedi. Papaz değilim ama bana anlatılan her şey benim açımdan bir günah çıkarma gibi olur. Ona sırrını saklayacağımı söyledim ve sakladım da."

"Benimkini saklayacak mısın?" Bana yaklaştı, elleri önce bileklerimi tuttu, sonra yukarıya çıktı. "Matt" dedi, "Seni buraya ilk olarak ne kadar bildiğini öğrenmek için davet ettim. Ama seninle yatmamın bununla bir ilgisi yoktu. Seninle istediğim için yattım."

Bir şey söylemedim.

"Sana âşık olmayı beklemiyordum ama böyle oldu. Şimdi bunu söylerken kendimi aptal gibi hissediyorum, çünkü buna inanmayacaksın ama ne yazık ki doğru. Senin de beni sevip sevmediğini bilmiyorum. Sevmeye başladığını düşünüyorum ve bu yüzden şimdi bana kızgın olduğumu sanıyorum. Ama aramızda en başından itibaren gerçek ve güçlü bir şey vardı, bunu şimdi de hissediyorum ve senin de hissettiğini biliyorum. Öyle değil mi?"

"Ne hissettiğimi ben de bilmiyorum."

"Sanırım biliyorsun. Üzerimde iyi bir etkin var, gerçek kahve yapmamı bile sağladın. Matt, neden bize bir şans vermiyorsun?"

"Bunu nasıl yapabilirim?"

"Dünyadaki en kolay şey. Yapman gereken tek şey bu gece söylediğim her şeyi unutmak. Matt, daha biraz önce bana bütün yanlışları düzeltmek için dünyaya gönderilmediğini söyledin. Eddie sana anlatmış olsa bir şey yapmayacaktın. Neden aynı şeyi benim için yapmıyorsun?"

"Bilmiyorum."

"Neden olmasın?" Biraz daha yaklaştı, soluğundaki viskinin kokusunu aldım, ağzının tadını hatırlıyordum. "Matt" dedi, "kimseyi öldürmeyeceğim. Tamamen bitti, yemin ederim. Ayrıca öldürdüğümün gerçek bir kanıtı var mı? Birkaç kişi sıradan bir ilaç almışlar. Kimse bu ilacı benim onlara verdiğimi kanıtlayamaz. Kimse bu ilaçtan bende bulunduğunu kanıtlayamaz."

"Geçen gün etiketin kopyasını çıkardım. İlacın numarasını, üretim tarihini ve reçeteyi yazan doktorun adını öğrendim..."

"Doktor sana uykusuzluk çektiğimi söyleyecektir. Kendim için kloral aldım. Matt, fiziksel bir kanıt yok. Ben saygın bir yurttaşım, mülk sahibiyim, iyi avukatlar tutabilirim. Bu kadar çürük temellere dayanan bir dava iyi bir sonuç verebilir mi?"

"Bu iyi bir soru."

"Ayrıca neden bunları yaşayalım ki?" Elini yanağıma koydu, yüzümü okşadı. "Matt, sevgilim, her ikimiz de gerginiz, çılgın bir gündü. Neden yatağa gitmiyoruz? Hemen şimdi, ikimiz, neden giysilerimizi çıkarıp yatmıyoruz? Bakalım sonrasında kendimizi nasıl hissedeceğiz? Buna ne dersin?"

"Onu nasıl öldürdüğünü anlat, Willa."

"Yemin ederim hiçbir şey hissetmedi, neler olduğunu hiç anlamadı. Onunla konuşmak için odasına çıktım. Beni içeri aldı. Ona bir fincan çay verdim ve içine ilaç kattım. Sonra aşağıya indim, tekrar yukarıya çıktığımda mışıl mışıl uyuyordu."

"Peki ne yaptın?"

"Söylediklerini. Çok akıllısın. İyi bir detektifsin."

"Nasıl becerdin?"

"Zaten soyunuktu. Üzerindeki tek şey bir tişörttü. Çarşafı düğümleyip ilmeği boynuna geçirdim. Hiç uyanmadı. Çarşafı çekip oksijensiz kalmasını sağladım. Hepsi bu."

"Ya Bayan Grod."

"Aynı tahmin ettiğin gibi. Ona kloral verdim ve pencere demirlerini açtım. Onu ben öldürmedim, Eddie yaptı. Boğuşma olmuş süsü de verdi. Kapıyı içeriden kilitleyip yangın merdiveninden aşağıya indi. Matt, hepsi yaşamdan usanmıştı, öldürdüklerim yani. Ben yalnızca gittikleri yolu biraz kısalttım."

"Şefkatli ölüm meleği."

"Matt."

Ellerini omuzlarımdan indirip geri çekildim. Gözleri büyüdü, ne yapacağımı tahmin etmeye çalıştığını görebiliyordum. Derin bir soluk alıp verdim, ceketimi çıkarıp iskemlenin arkasına astım.

"Ah, sevgilim" dedi.

Kravatımı çıkarıp ceketin üstüne koydum. Gömleğimin düğmelerini açtım, gömleğin kenarlarını kemerimden çıkardım. Willa gülümseyip beni kucaklamak için hareket etti. Onu durdurmak için elimi kaldırdım.

"Matt..."

Tişörtümü başımdan çıkardım. Aygıtı görmemesi mümkün değildi. Hemen gördü, karnıma bantla sarılmıştı ama bunun sonuçlarını anlaması biraz sürdü.

Sonra kavradı, omuzları çöktü, yüzü darmadağın oldu. Elini uzattı, düşmemek için masanın kenarına tutundu.

Willa kendisine viski koyarken ben de tekrar giyindim.

19

Willa'yı adalete teslim ettim. Joe Durkin için iyi bir prestij oldu ve Bellamy ile Andreotti'ye de yardımı dokundu. Willa içeride fazla kalmadı. Parayı bastırıp kefaletle dışarıya çıktı.

Duruşma aşamasına kadar gideceğini sanmam. Gazeteler olaya büyük yer verdiler ve Willa'nın ne iyi görüntüsü ne de radikal geçmişi bir işe yaradı. Konuşmamızı kaydetmem kabul edilebilir bir kanıt olacak, gerçi avukatı bunu engellemek için elinden geleni yapacak ama bunun dışında çok fazla fiziksel kanıt yok. Bu yüzden avukatının suçu kabul etme pazarlığı yapacağını, Manhattan bölge savcılığının da bunu kabul edeceğini tahmin etmek zor değil. Wilma büyük ihtimalle bir iki yıl yatmak zorunda kalacak. Birçok insan onun kolay kurtulmuş olduğunu söyleyebilir ama zaten cezaevinde çok zaman geçirenlerin sayısı fazla değil.

Eddie'nin dairesinden birkaç şey -çoğunlukla kitaplar ve cüzdanı- almıştım. Bütün AA kitaplarını bir gece St. Paul'e getirdim ve broşürleri masanın üstüne bıraktım. Büyük Kitap ve On İki Aşama kitaplarını Ray adlı yeni birine verdim, o günden sonra da Ray'i hiç görmedim. Başka toplantılara gidip gitmediğini ya da içki içip içmediğini bilmiyorum ama kitapların onu içmeye yönelttiğini de sanmam.

Annesinin Kitab-ı Mukaddes'ini kimseye vermedim. Bende bir tane vardı, Kral James versiyonu, yanında bir Katolik versiyonu olması göz çıkarmaz diye düşündüm. Gene de Kral James'ı daha çok seviyorum ama ikisini de fazla sık açmıyorum.

Kitaptaki kırk dolarla cüzdanındaki otuz iki doları ne yapacağıma karar vermeye çalışırken yetmiş iki dolardan daha fazla zihinsel enerji harcadım. Sonunda cinayeti araştırmak için kendi kendimi tuttuğuma karar verip hizmetlerimin karşılığında kendime yetmiş iki dolar ödedim. Boş cüzdanı bir çöp kutusuna attım. Keskin gözlü bir yağmacı cüzdanı bulunca epeyce hayal kırıklığına uğramış olmalı. ,

Eddie, On Dördüncü Sokak'ta, St. Bernard'ın yanındaki Tvomey ve Oğulları tarafından gömüldü. Ayini Mickey Ballou ayarladı ve faturayı ödedi. "Hiç değilse başında bir papaz dua okuyacak ve doğru dürüst bir tören yapılacak" dedi, "gerçi senle ben bu törene katılan tek kişi olacağız." Ama ben töreni bir toplantıda açıklamıştım ve sonunda iki düzine kadar insan cenaze törenine geldi.

Ballou şaşırmişti, beni kenara çekti. "Yalnızca senle ben olacağız sanıyordum" dedi. "Böyle bir şey olacağını bilseydim, sonrası için de bir şeyler ayarlardım, içki ve yiyecek falan. Onları Grogan'a çağırmam iyi olur mu sence?"

"Bu insanlar bunu istemezler" dedi.

"Ha" dedi ve düşünceli bir edayla salona baktı. "İçki içmiyorlar."

"Bugün değil."

"Eddie'yi oradan tanıyorlardı. Onun için buradalar." Bir an düşündü, sonra başını salladı. "Umarım onun için iyi olmuştur" dedi.

"Sanırım iyi oldu."

Eddie'nin cenaze töreninden kısa bir süre sonra Warren Hoeldtke aradı. Paula için küçük bir tören yapmışlardı, sanırım beni aramasının nedeni yas geleneğinin bir parçasıydı.

"Bir deniz kazasında öldüğünü açıkladık" dedi. "Bu konuyu konuştuk ve en iyi çözümün bu olduğuna karar verdik. Tam doğru olmasa da bir doğruluk payı var ayrıca."

Karısıyla birlikte hizmetlerimin karşılığını tam vermediklerini kararlaştırmışlardı. "Postayla bir çek yolladım" dedi. Onunla tartışmadım. Bana para vermek isteyen kimseyle tartışmayacak kadar uzun süre New York'ta polislik yapmıştım.

"Otomobile ihtiyacın olursa" dedi, "maliyetine alabilirsin. Benim için büyük bir zevk olur."

"Nereye park edeceğimi bilemem ki."

"Biliyorum" dedi. "Biri bana verse bile New York'ta otomobil sahibi olmazdım. Ama zaten orada yaşamazdım, otomobilim olsa da olmasa da. Çeki birkaç gün içinde alacaksın."

Üç gün sürdü. Çekin üzerinde 1.500 dolar yazıyordu. Bu çeki almanın beni rahatsız edip etmeyeceğini düşündüm ve etmeyeceğine karar verdim. Bunu hak etmişim, çok çaba sarfetmiş ve sonuca ulaşmışım. Duvara vurmuş ve duvarı biraz oynatmışım, yani iyi iş yapmışım ve iyi bir karşılığı hak etmişim.

Çeki bankada bozdurdum, biraz nakit aldım ve faturalarımı ödedim. Yüzde onunu birer dolar şeklinde bozdurup cebimde taşıdım. Sokakta para isteyen kimi görsem verdim.

Çekin geldiği gün Jim Faber'la yemek yedim ve ona bütün hikâyeyi anlattım. Birinin beni dinlemesine ihtiyacım vardı ve Jim de iyi bir dinleyiciydi. "Bin beş yüz doların bin doları Paula'nın öldüğünü bulduğum, beş yüz doları da bu konuda yalan söylediğim için."

"Ona gerçeği anlatamazdın."

"Kesinlikle yapamazdım, hayır. Ona bir gerçek anlattım. Onun yanlış zamanda yanlış yerde olduğu için öldüğünü söyledim, onu öldüren kişinin, öldüğünü söyledim. Denize gömülmek biraz daha farklı görünebilir ama aslında ne kadar farklı? Her iki açıdan da ölmüş oluyorsun, her iki açıdan da bir şey seni yiyor."

"Galiba."

"Balık ya da domuzlar" dedim. "Ne fark eder ki?"

Jim başını salladı. "Neden Willa'nın Hoeldtkelerle konuşmanı dinlemesini istedin?"

"Eddie yerine Paula üzerinde yoğunlaşmasını istiyordum, böylece onu hazırlıksız yakalayacaktım. Hoeldtkelerle aynı hikâyeyi dinlemesini istiyordum, böylece gözaltında ağzından bir şey kaçıramazdı." Durdum. "Belki de yalnızca ona yalan söylemek istemişimdir" dedim.

"Neden?"

"Çünkü onunla çok zaman geçirmiştim, Eddie'nin otopsi sonuçlarını almadan ve ecza dolabında kloral hidrati bulmadan önce. O andan itibaren ondan uzaklaştım. Bir daha onunla yatmadım. Dışarıya çıktığımızda onu içki içmeye teşvik ettim. Sızmasını istiyordum, giysilerimizi çıkarmamızı istemiyordum. Onun yaptığından emin değildim, o sırada her şeyi bilmiyordum ama bundan korkuyordum ve onunla yakın olmayı istemiyordum."

"Ondan hoşlanıyordun."

"Hoşlanmaya başlamıştım."

"Şimdi ona karşı neler hissediyorsun?"

"Fazla bir şey değil."

Jim başını sallayarak kendine çay koydu. Bir Çin lokantasındaydık ve fincanlarımızı zaten iki kez doldurmuşlardı. "Ha, unutmadan" dedi ve ordu ceketinin cebine elini sokarak küçük bir karton kutu çıkardı. "Bu seni neşelendirmeyebilir" dedi, "ama en azından bir şey işte. Bir hediye, haydi, açsana."

Kutuda kartvizitler vardı. Üzerinde adım yazıyordu, Matthew Scudder ve telefon numaram vardı. Başka bir şey yoktu.

"Teşekkür ederim" dedim. "Çok güzel."

"Kartvizitin olması gerektiğini düşündüm. Matbaası olan bir arkadaşın var, gerçekten kartvizitin olmalı." Ona tekrar teşekkür ettim, sonra gülmeye başladım. Jim neyin bu kadar komik olduğunu sordu.

"Daha önce bu kartlar olsaydı" dedim. "Paula'yı kimin öldürdüğünü asla bulamazdım."

İşte böyle. Mets öne geçti, önümüzdeki hafta Dodgers'la şampiyonluk maçları oynayacaklar. Yankees'in hâlâ matematiksel olarak şansı var ama löyle görünüyor ki Amerikan Ligi'nde Red Sox ve Oakland kazanacak.

Mets'in kazandığı gece Mickey Ballou aradı. "Seni düşünüyordum" dedi. "Bugünlerden birinde Grogan'a gelmelisin. Bütün gece oturup üzücü hikâyeler anlatırız."

"Kulağa güzel geliyor."

"Sabah olunca da kasap ayinine gideriz."

"Bugünlerden birinde" dedim.

"Eddie'ye güle güle demeye gelen bütün o insanları düşünüyordum" dedi. "O toplantılara sen de gidiyorsun, değil mi?"

"Evet, gidiyorum."

"Bugünlerden birinde beni de yanında götürmeni isteyebilirim. Sırf meraktan. Neye benzediğini görmek için."

"İstediğin zaman, Mick."

"Ah, acelesi yok" dedi. "Koştur koştur yapılacak bir şey değil. Ama bugünlerden birinde."

"Bana haber ver yeter."

"Ah" dedi. "Bakarız."

Şampiyonluk turlarında herhalde Shea'da bir-iki maça giderim. Dodgers'la fazla sorun yaşamazlar sanırım. Sezonda on iki maçtan on birini kazandılar, dolayısıyla bunu da kazanmak zorundalar.

Gene de bilinmez ki. Son turlarda her şey olabilir.